ஓர் அறிவிப்பு.

சில கனவான்களிடம் அப்பா, அவர்களின், ஞான பாடல்கள், ஏடுகளாய் இருக்கின்றது. அதுகள் எல்லாம், புழுக்கள் அழித்து விட்டு கிடைக்கின்றது. அவர்கள் அப்படி புழுக்களுக்கு இரையா கினும், அச்சடிப்பதற்கு கொடுக்கமனம் மில்லாமல் இருக்கின்றார்கள். அச்சகோதரர்களுக்கு நாம் சொல்லிகிறோம்! நீங்கள் அப்பா உடைய பாடலை வெளியாகாமல் மறைத்து வைப்பீர்களானால், ஆதலால் உங்களுக்கு பெரும் கஷ்டத்தை கொடுப்பதை தவிர யாதும் லாபம் கிடையாது. ஏனென்றால் அப்பா பாடியது உலக பாமர ஜனங்களுக்கு நல்லறிவை புகட்டி மோட்ச சாதனத்தை பெற்று, இஸ்லாமிய தத்துவங்களை சரிவர உணர்ந்து நபிகள் நாயகத்தின் ஷபா ஹத்தும் பெற்று, வாழ்கவேணும் என்றே, தன் உள்ளமையில் இருந்த மருளுக் காத்துகளை வெளிபடுத்தினார்கள். ஆகையால், இஸ்லா மான இச்வான்களே! நீங்கள் அப்படி படும் போக்காய் ஏடுகளை வைத்து பாழ்படுத்தாமல் நீங்களே போட்டு வெளிபடுத்துங்கள். அப்படி இல்லையானால் நம்மிடம் கொடுத்தால் நாம் அச்சடித்துக கொள்கின்றோம். அதற்கு பேர்படும் ஹதியாவையும் கொடுக் கின்றோம்.

சகோதரர்களே!

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி, சூரியப்பமுதலி தெரு, 12-நெ. வீட்டில் இருக்கும், மகாகனம், ஜனாப் செ. அ. யூஸப் லெப்பை அவர்கள் இடம் நமது மஹோர மஹான் குத்துபுல் ஸமான் ஷெய்குல் ஆரிபீன் தர்கலை பீர் முஹம்மது சாஹிப் அவர்களால் பாடப்பட்ட "ஞான அமுர்தகலை" என்னும் பேரானந்த பாடல் பத்து, கவிதைகள் இருப்பதாய், தெரிந்து நான் போய் கேட்டதும், ரொம்பவும் சந்தோஷம் கொண்டு, தம்பி என்னிடம் இது இருப்பதால் என்ன பிரயோஜனப்படும். நீ தயவுசெய்து உலகமானிடர்களுக்கு உபயோக மாகும்படி செய்வாயானால், இதை நீ கொண்டுபோய் அச்சிட்டு கொள்ளென்று எடுத்து, வெகு ஆனந்தமாய் கொடுத்தார்கள். இந்த படி ஒவ்வொரு கனவான்களும் தங்கள் இடம் இருக்கும் வெளிவராத நம்பெரியாருடைய நூல்கள் இருக்குமானால், உடனே நமக்கு அனுப்பினால் நாம் அதை பிரசுரிக்கவும், அதற்கு ஏதும் கேட்டாலும் கிரையம் கொடுத்து பெற்றுக்கொள்ளவும், தயாராய் இருக்கின்றோம.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானமணிமாலை தாற்பரிய உரை

இதில்

நற்கலை மெய்ஞ்ஞான சொரூபரான

ஆரிபுபில்லாஹி

பீர்முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா அவர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானமணிமாலை மூலமும்,

அதற்கும்

பாண்டிமண்டலம், செவ்வல் மாநகரம்

மஹாவித்துவான்

ஸ்ரீ-ஸ்ரீ

எம். ஏ. நெயினா முகம்மதுப் பாவலர் அவர்கள்

எழுதிய

தாற்பரிய உரையும்

அடங்கியிருக்கின்றன

இதனை

மதுராஸ் திருவல்லிக்கேணி

புதாரி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்

சொந்தக்காரராகிய ஸ்ரீமான்

டாக்டர். எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாகிபு,

அண் ஸன்ஸ், அவர்களால்,

தமது

மதாரிய்யா அச்சியெந்திரசாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பெற்றது

இரண்டாம் பதிப்பு

ரிஜிஸ்டர் காபிரைட்] 1923. [விலை ரூ. 1—8—

சிறப்புப்பாயிரம்

இது

இந்நூல் உரையாசிரியரின் அத்தியந்த மித்திரராகிய

இராய்புரம் ம-௱-௱-ஸ்ரீ,

டாக்டர்

தி. வி. கந்தசாமி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

நேரிசையாசிரியப்பா.

ஒருபெரும் பொருளா மிருவினை துறந்து
மூத்தொழிலடத்து முழுமுதற் கடவுள்
அன்பிற் பெருகு மின்ப வெள்ளத்
தொருமுத் தவதா ரங்கொண்டிருந்த
முகம்மதெம் மாண்டகை யகநிலை காண்புகு
எழுவான் யாத்திரைப் பழுதறப் போகிப்
பிர்மத் திடத்துக் கிடைத்ததோர் மர்ம
ஞானப் பிழம்பைத் தியானமோ டறியா
இருட்டடை கிடக்குங் குருட்டுக் கண்ணர்க்
கூட்டி யுணர்த்துவான் பூட்டிய ஞான
மணிமாலை பொன்றை யணிவரை மீமிசை
யேற்றிய விளக்கனை யாற்றினர் தத்தலை
அடங்கி விளங்குஞ் ஞானக் கடவுள்
மூத்தா ருண்டு முழங்குடல் ஞாங்கர்
ஜீவித் திருந்தசஞ் சீவியாந் தேசிகர்
பீரு முகம்மது லாஹிபு ஒலியே
அந்நா ளுலகம் அறிந்தீ டேறுவான்
தாற்பரி யஞ்செய் தேற்பவருளினன்
ஞெண்டு மணல்பரிக்கும் வண்டல் சாலருவி
யங்கரை தோறுஞ் சங்குமுத் தீனுஞ்
செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டுழி செவ்வல்
மாநகர் பிரந்தஞான சமுத்திரம்
பெரும்பு லமைவகித்த அருப்புகழெம் ஏ.

நயினுக் முகம்மதென் நிபுண பாவலனே
திருவரு மித்நூற் பொருவரு மரங்க
மேற்றரு ளச்சிற் பதிப்பித் தீந்தனன்
திருவல்லிக் கேணி சூரப்ப முதலி
வீதியில் வாழும் மாதவச் செல்வன்
யூதான் மரைக்காயர் மெடிக்கலிஸ் டோசின்
சொந்தநற் சீமான் சந்தன மார்பன்— அதான்று
அருள்பெரும் பொருளோர் துரும் பெனக்கருதி
நல்வழி நோக்கிச் செலவழித் திடுவோன்
மொ, அ. ஷெய்கு மதாறு
சாஹிபென் றோது தயான பூமானே.

இது
திருசிபுரம் ம-ள-ள-ஸ்ரீ
ஆண்டானடிமை
ஸ்ரீமத்
வைத்திலிங்க ஆச்சாரியாரவர்கள்
மாணவர்
திருவல்லிக்கேணி
திராவிட மஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத்
க. முருகப்ப முதலியாரவர்கள் இயற்றியது

நேரிசை வெண்பா.

மாலே யணிபீர்மு கம்மதெனி ஞானமணி
மாலைக் குரைவகுத்து மாண் புற்ருக்—ஞாலமிசை
கற்பகநேர் செவ்வல் நெயினுன்மு கம்மதெனும்
நற்பாவலப் பெருமானும்.
இன்னலரு நூலுக் கிருநிதிய மிட்டாங்கேற்
றன்னதமா யச்சிட் டுலகளித்தான்—பொன்னவரை
தேருப்பு யத்தானெஞ் ஷேக்கு மதாரென்றுஞ்
சீருடனே வாழ்கச் சிறந்து.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானமணிமாலை தாற்பரியவுரை.

விருத்தம்.

திருமணியொளிவாலேகன் றிசைபுவியனைத் துஞ்சேரக்
குருமணியிறசூல் நம்மைக் குவலயத்தமைத்தானன்பா
லொருமணிக்கிணையில்லாதா னெழுகிய கிருபைபொங்கி
யருமணி நபிகட்கெல்லா மரசென வகுத்தான் றூய்யோன் (1)

இதன்தாற்பரியம்

திருமணி: என்கின்ற அரிதான குன்து கன்செஸனும் புதையற் பொருளாயிருந்த அல்லா என்னும் ஒரு தெளிவான நாட்டமானது தன் உள்ளத்தில் இருந்த அன்பாகிய முகப்பதினாலே தன் கோலத்துக்குள் மல்ஹருகி இருந்ததோற்றப்பொருட்களை வெளியாக்கும்படியாக வேண்டி அதற்கு காரணகருவியாக முதலாவது நூறுல் முஹம்மதியா என்னும் பிரகாசவொளிவை தன்னில்இருந்தும் வெளியாக்கி அதைக் கொண்டுப்ஸமஸ்தஜீவகோடி அண்டகோடி, மண்டலகோடி, பாதாள சுவர்க்க, நரக்கொடிகளையும் உற்பத்திபண்ணி, அப்பால் மனுஷீகத் தன்மையில் சிருஷ்டித்தனுப்பிய அவனது தேர்வழித் தூதர்கள் என்கின்ற தீர்க்கதரிசிகளான றசூல்மார்கள், நபிமார்கள் யாவர்களுக்கும் இராஜாக நமது ஆண்டவர்கள் முஹம்மது சல்லல்லாகு அலைஹி வசல்லம் அவர்களை இந்த மானுட உலகத்தின்கண்ணே அவனது கிருபைப்பெருக்கத்தினால் வரச்செய்தான் என்பது

(அவதாரிகை)

அப்படி சிருஷ்டித்த நாட்டமும், ஒளிவும், ஜீவன்களிடத்தில் எத்தன்மையாய் கலந்தது! என்று ஆட்சேபம் வருவதாலே கீழே காட்டுகிறார்.

துய்யவன் பழுதொன்றில்லாச் சுடர்விரித் துயிர்களுள்ளத்
துய்யவனொளியருப ரூபமொப் புவமையில்லான்
மெய்யவன் சொருபமன்றி வேறொன்றித் தெரியாதான்
செய்யநம் மிறசூலல்லாத் திருமல ரமருத் தேனும். (2)

தாற்பரியம்

துப்புரவான அந்த நாட்டமானது தன்னிடத்திலிருந்து வெளியான பிரம பிரகாசத்தோடும் ரகித்துக் கொண்டு, உயிர்களின் இருதயங்கள்தோறும் அரூபமாகவும், ரூபமாகவும் தனக்கு வேறொரு வஸ்தும் சமானம் இல்லாமலும், தன்னையன்றி வேறொரு ஜடலத்தை தரிசியாமலும் ஒளித்திருந்து சரீர சாஜகருவிகளுக்கெல்லாம் நினைப்பூட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது. (முஹம்மதியா) என்கிற வொளிவோ! மேற்கூறிய அந்த திவ்ய நாட்டத்தின் வசாட்டத்தை எதிர்பார்த்ததாக ஜீவகோடிகளின் ஐம்பூத சூட்சம சரீரமாக ஈரலின் பிரதானப் பொருளான நெஞ்சத்தாமரை மலரின் கண்ணே ஆத்மா என்னும் இனிய உயிராகப்பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பது

தேனகத் தினிமையேழுந் திருவெழுந் துருவாய்நின்ற
கோனகத் தினிமையேழுங் கோன்முறை நடத்துங் கோமான்
தானகத் தினிமையேழுந் தாணிமற் றுயிர்கள்யாவும்
வானகத் தினிமையேழு வகைபல தோற்றமாமே. (3)

தாற்பரியம்

அப்படி இனிமையாகரகித்த பிரகாசமானது தன்னிலிருந்தே ஏழு தோற்றங்களை வெளியாக்கவேண்டிய காரணங்கொண்டு தானே ஏழு வகையாகத் தன்னைப்பிரித்து ஒரு வடிவாகிய ஒளிவைப் பல பல ரங்குகளாக நிர்மித்து ஒளிவு, முத்து, மயில் முதலான ஏழு வடிவையுங் காட்டி அதிலிருந்தே பூதவாசல்களில் பாய்ந்து கோபம் பொறுமை, சாந்தம், அறிவு, குளிர்மை முதலான ஏழு கருவிகளாகப்பிரித்து அவைகளிலிருந்து விதை, சினை, பிறப்பு, முட்டை, வியர்வை, நெருப்பு, வொளிவு, முதலான ஏழு கருவிகளைச்செய்து அவைகளைக்கொண்டே ஏழு உலக கோடிகளையும் உற்பத்தி பண்ணிற்று எப்படியென்றால்: விதையிலிருந்து மரம் செடி புல் பூண்டுகளையும், சினையிலிருந்து ஜலம் வாழ் ஜந்துக்களான மீன் கூட்டங்களையும், பிறப்பில் இருந்து மனிதர்களையும், ஜின்களையும், விலங்குகளையும் இவை போன்றவைகளையும் முட்டையிலிருந்து பறவை ஜாதிகளையும், ஊர்ந்துதிரிகின்ற ஜந்துக்களையும், வியர்வைகளிலிருந்து ஈறு, பேன், முதலிய ஜெந்துக்களையும்

நெருப்பிலிருந்து நரகம் வாழ் வானவர்களையும், ஒளியிலிருந்து சுவர்க்கம் வாழ் வானவர்களையும் வில்தான்கள் ஹூறுல்ஈன்களையும் ஆக இந்தஏழுவகையான தோற்றப்பொருட்களையும் வெளியாக்கிற்று என்பது.

வேறு.

தோற்றுமாலநபி தோழர்நால்வரோடு சொக்லு மாலியசஹு
ஸசஹுமென், றேற்றநாவலர்கள் செந்தமிழ்க்கவியிசைத்தபாடலொ
டெதிர்த்தியான், சாற்றும்வாறது செந்தாமரைக்கிளைச் சருகைமா
மலர்சமைத்தல்போ-லாற்றுஞ் ஞானமணி மாலைகோத்திடவெ
னன்பனே யுளது தப்பமே. (4)

தாற்பரியம்

அவ்விதம் உற்பத்தியான ஏழு தோற்றத்தின் வடிவானதில் அலியும், அவர்களின் குமாரர்கள் இருவரும், நாலியார்களும் ஆக ஏழ்வர்களும் அமைந்து நின்றார்கள். இது திற்கா நாவில் வல்லமையுள்ள ஞானவான்கள் செய்திருக்கிறபிரபந்தங்களுக்கு எதிரே நானும் இந்த ஞானமணிமாலையை செய்கிறதாயிற்று. செந்தாமரை புஸ்பங்களுக்கு பகரமாக காய்ந்துஉதிர்கின்ற மரச்சருகுகளை ஒப்புவைத்தது போன்றிருக்கிறது. ஆனதால் என் அன்புடன் ரகித்து இருக்கின்ற தரிபாடான கடவுளே உன் காவல்பாடு வேண்டும் என்பது

வெண்பா.

மருவுபுலி யோநாயின் மதலைவெழு வகையா
ஒருவமுறு தோற்றமோ முறைந்த-திருவிறகுல்
நல்லதெனவே தெளிந்து ஞானமணி மாலைதனைச்
சொல்லவிறையோனே-துணை (5)

தாற்பரியம்

இந்த மணிமாலையானது புலி, ஒநாயின்குட்டி, முதலான ஏழு வகுப்பினங்களுடன் அசமியமாக கலந்திருக்கின்றகாரணக்கருவியான ஒளிவான நபியவர்களை உத்திரவுதந்து சரிகண்டதாக இருக்கும். இதற்கு இறைவனுகிய அல்லாவே துணை நின்றருள்வானாக என்பது.

விருத்தம்

துணைமுகம்மது மண்ணினிற் றேற்றமேழ் வகையாற்
பணையமென்றிறையவ னமைசெயும் படைப்பெல்லாங்
கணையினேருயிர் காயமுங் கோலமும் பலவாய்
மணிமெய்ஞ்ஞானமா மணிமாலைக் கவ்வெழுத்தாமால் (6)

தாற்பரியம்

உயிர்களுக்காதாரவஸ்துவாகிய நூறுல் முஹம்மது என்பதினுல் எழுவகைத்தோற்றமுண்டாகி மண்டலமுதலானவை உண்டு, பட்டு உடல் உயிராதிகள் எழுந்து நின்றன. ஆனதினுலே அந்த நூறுல் முஹம்மதுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஆறட்சரத்தின் தொகை போலவே என்னுடைய ஞானமணிமாலைக்கும் ஆறு அட்சரமாயிற்று என்பது.

வெண்பா

அவ்வ லமைத்தபுவி யாகாச மேலறுஷு
செவ்வி விருத்தியபின் சீராக-எவ்வுயிர்க்கும்
நல்லறிவை யீந்தவனே நானுனது ஞானமுறை
சொல்ல விறையோனே துணை. (7)

தாற்பரியம்

பூதங்களில் முதலாவது உற்பத்தியான மண்ணை வைத்து மேலே ஆகாசத்தையும் அதன் மேல் அறுஷையும் இவைகளுக்கிடையில் அனுக்கோடிகளையும் அமைத்து வைத்துதன் சூட்சமப்பிரயோகங்களை ரசிக்கச்செய்து அறிவுகளையும் கொடுத்தவனே! உனது மர்மவழியான ஞானத்துறைகளை நான் சொல்லும்படி நீ துணைசெய்தருள் என்பது.

விருத்தம்

சிறுமலுக்கரக மகிழ்ந்த செல்வனிரு கண்ணாற்றவன்
பெருவிநத்தியருள்பொதிந்த பீர்முகம்ம தெனும்பயல்
சறகுதான் குவழியீராறு சமயநீதிகண்டவன்
இறைவனன்புபெறத்தீனெறிடேறும் பரிசியம் புவான். (8)

தாற்பரியம்.

சின்னமலுக்கர் என்றவருடைய மனங்குளிர்ந்த குமாரனை வன். இன்னும் முஹம்மதென்னும் அகமியஜோதியின் திருவரு ளைப்போர்த்திருக்கின்ற பீர்முஹம்மது என்கிற அடிமையானவன் ஷரகில் அமைந்த மதுஹபு நான்கையும், சமையங்கள் பன்னிரண் டின் சாஸ்திர விதிகளையும். தெளிந்து ஒருமைத் துறையேயன்றி மற்றவைகளில் இருகண்களும் பார்வை யில்லாதவன். இன்னும் அல்லாவின் அன்பு கொண்டு வருகின்ற அன்பர்களுக்கு ஈடேற்ற முறைகளைச் சொல்கிருன். என்பது.

வேறு.

அடல்செறிஷரீ அத் அத்தென்னு மகுமதர் வழியேயாகு
முடல்செறி தரீக்கத்தென்னு முண்மைகள் பலவுங்காட்டும்
கடல்பெறும்ஹக்கீக்கத்தாலேகத்தனைக்காணலாகு
மடல்செறி மஅரிபத்தால் வழியொன்ருய் வளருந்தானே. (9)

தாற்பரியம்.

ஷரீஅத்து என்கிற சரிபை வழியானது அகுமது நபியாகிய ஆண்டவர்களின் சொல்லாக இருக்கும். தரீக்கத்து என்கிற கிரியை வழியானது பலபல உண்மைகளைக் காட்டும். ஹக்கீகத்து என்கிற யோகத்தினுலே தன்னுடைய றப்பை அதாவது கடவுளைத் தெரி சிக்கலாம். மஅரிபத்து என்கிற ஞானத்தினுலே வேறுவேருகி நின்ற அவத்தைப் பொருள்கள் மாறி தானும் தலைவனும் ஒன்ருய் ஏகித்துப்போகக்கூடும் என்பது.

வளர்ந்திடுஞ்சரீ அத்தாலே வல்லமை யறியோனது
தளும்பிலா தரீக்கத்தாலே தன்மையோர் வழியைக்காட்டும்
களிம்பிலா ஹக்கீகத்தாலே கனல்செறிவழியைக் காட்டு
மழும்பிலா மஅரிபத்தா லாதிதன் வழியொன்ருமே. (10)

தாற்பரியம்.

ஷரீஅத்தென்ற சொல்வழியாலே தன்னுடைல் ரகசிய வல் லமைகளைக் காணமுடியாது. அதில் நின்றும் தரீக்கத்தென்னும் பிரயாசை செயற்கையைக்கொண்டு ஒருவிதமான நோக்கமுண்டா

கும். அதிலிருந்து பழகி மூன்ருப்படியாகிய ஹக்கீகத்தில் வந்து நின்ருல் ஆசையென்னும் அக்கினிவழியைத் தெரிசித்து பாவ தோஷங்கள் வெந்து சாம்பலாகும். அப்பால் மஆரிபாவின் மாளிகை யேறிக்கொண்டு தான் இன்ன வஸ்துவென்று சந்தேகமறக்கண்டு பூதகோடிகளுடன் ரகித்துவிடும். என்பது.

ஆதியை யறியவேண்டி லழகிய நிலமைநாலாச
மோதியசரீ அத்தென்னு முவந்திடுந் தரீகத்தென்னும்
நீதிசேர் ஹக்கீக்கத்தென்னும் நெறியுள்ள மகரிபத்தா
லாதியைக் காணலாமென் றருமத ருளிச்செய்தார் (11)

தாற்பரியம்.

ஆறுல் நபிநாயகமவர்கள் திருவுளம்பற்றினர்கள். எப்படியா ஞல். தனேக்கண்டு ஆநந்திக்க வேண்டுமானவன் முதல் ஷரீ அத்தி லிருந்து அப்பால் தரீக்கத்தில் பிறகு ஹகீகத்தில், அப்பாலே மஅ ரிபத்தில் நின்று சாதிப்பான். அவனே தன்னைத் தெரிந்துக்கொள் வான் என்பது.

அருமதர் மருகராலிக் கருள்செய்தா ரதனைக்கேண்மோ
சுகமதுபெறவேநாலு தோத்திரமறியவேண்டி
முகம்மது செவிகணொற்றி புருவமுக் கிடையேநோக்கில்
தவமணி யொளிபோற்றிப நடுவேதின் ருடுந்தானே. (12)

தாற்பரியம்.

நபிபெருமானர் அவர்கள் மருமகருகிய ஹலறத்துஅலி அவர் களுக்கு உபதேசஞ் செய்தபோது காட்டிய சாதனையாவது. ''எந் தக் காலமும் ரகித்திருக்க; பூதகோடிகள் நான்கையும் வென்று அடக்கவேண்டும். அவையவைகளின்தோற்றங்களையும்காணவேண் டும். அதற்கு உபாயமானது முகத்தை சுழிமுனைக்கு நேரே நிறுத்தி செவி, கண், நெற்றி, புருவம், மூக்கு இவைகளுக்கு நடுவே நினைப்பை நிறுத்திப்பார்த்தால் ஒன்பதுவகை ரங்குகளைப்போல் ஒரு வெளிப்பொருளான தீபமானது நடுத்தானத்தில் வந்து நின்று பளிரென்று நடனமாடும்'' என்பது.

வெண்பா.

ஆடாதுஆடிலது அம்பரத்திலேருது
ஒடாதொருநாளுமோயாது-தேடரிது
சிற்றறிவாற்காணுது சிந்தைமகிழ்ந்தத்தனேயு
முற்றுணர்வோர்க்கொக்கரும் விடும். (13)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஆடக்கூடிய பிரகாசமானது இல்ஹாமுடைய மகா மில்ஆடாமலும், உயரப்போகாமலும், ஒடிமரையாமலும், எந்தநே ரத்திலும் ஒயாத வெளிச்சத்துடனும், வந்துவந்துதோற்றுவாகும் அதைத்தேடிப்பிடிக்கவோ எந்த ஞானிகளாலும்முடியாத காரியம். உலகமயக்கத்திலே சிக்குண்டு அலேகின்ற சிறிய அறிவுகளைக் கொண்டு உணர்வார்களுக்குத்தோற்றப்படாது. வினை நீக்கி மனத் தின் கண் ஆசை பொருந்தாததையுடன் உற்று நோக்குவார்களுக்கு ஒரு வஸ்துவாகித்தானகவே ரகித்துவிடும் என்பது.

(விருத்தம்)

உடுதுகிலழுக்கை நீக்குமுவமைபோலுணர்ந்த நீங்க
லடுதவவசனந்தவுபாவாடையையுடுக்குமாப்போ
விடுதவங்கமலத்தில்லெனன் றேற்றிடப்பாவந்தீரும்
முடுகுவாருசிக்மேலோன் முகப்பத்திலாவாரன்றே. (14)

தாற்பரியம்.

உடுத்தக்கூடிய ஆடைகளின் அழுக்குகளைத் தண்ணீரில் துவைத்து நீக்கிக்கொள்வதுபோல். தன்னை யறியவேண்டியவர்கள் சரீரமான அழுக்குப்பிடித்த ஆடையை தப்பா என்ற பிழைபொறுக் கத்தேடுவதால் தப்பி சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு அந்த நிலேயிலேயே இருதய கமலத்துக்குள்ளே 'இல்' என்கிற திக்றைப் பிரயோகம் பண்ணுவதால் சகல பாவதோஷங்களும் தீர்ந்து அறுஷ் என்கிற ஆதியின்சமுகத்தில்முடுகி அவனின் அன்புடனே விரவிகொள்வார்கள் என்பது,

பஃறொடை வெண்பா

ஆவாரவளியின்மே லானவறுசைக்கடந்து
போவார் பிதற்கணம் போகாமற்—றேபாதஞ்
சென்று தொழுவார் கமலத்தில்லென்றசத்தநவங்

கண்டுதெளிவாரேஹக்காக—வென்றுமுள்ள
நிச்சயத்தைக்காண்பார் நினைவுகலந்திருப்பார்
நற்செயலிலேமனத்தை நாட்டுவார்—உட்சிபத்தை
நாடியிருப்பார் நானுமல்லநீயுமென்று
தேடியிருப்பார்தினம்.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஆகினவர்கள் பூமிக்கு மேலாலுயர்ந்த பிர்மசமூகத்தையுங் கடந்துசென்று, விகார கோலத்துடன் வருகின்றகருவிகாணங்களையும் வென்று ஆதியின் சந்நிதானங் கண்டு ஆனந்தங் கொண்டு வணங்கி நிற்பார்கள். இன்னும் அங்கே இருதயக்கமலத்தின் நடுவே ' இல்'' என்று முழங்குகிற திருவோசையையும் கேட்டு உண்மையாகவே பரவசமாவார்கள். சதாவும் நிலவரமான அந்த பிர்ம நாட்டத்துடனே தமது நினைவையும் ரஹிக்கச்செய்து ஒன்றுபட்டு நிற்பார்கள். அவ்விதமானதின்பின் உலகத்தில் எந்த கருமத்திலும் கபடு, சூது, வஞ்சனை, தாட்சண்ணியம் இல்லாமல் ஏகசமரப்மாக மனதை நிறுத்தி வைப்பார்கள். அவர்களின் எண்ணங்கள் ஒருஸ்பத்தான கதிர்நுனியில் கொழுந்துவிடும்படி தனிப்பார்கள். தன்னை பலுவாக்கிவிட்டு காவிக்கான ஆதியே உண்டு மென்று எந்தக்காலமும் ஆசை பொங்கித்திரிவார்கள் என்பது.

கலிவிருத்தம்

தினமா நமரொளிகண்டிறை திருவாசலைநோக்கி
யுனமானமென்றுடலாளதி லுயிரானவைகூறு
மினமானசொல்லிருநாசியி லியங்கும்வழியூடே
சொனமாமணி நடுவே சுடரொளிவந்துமெய்சூழும். (16)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் வைராக்கியங்கொண்டு விடாச்சாதனையோடும் பழகிவரும்போது, ஆண்டவன் திருவாசலின் கண்ணை நோக்கிப் பார்த்தால் உடலில் தங்கியிருக்கும் பரம ஆத்மாவானது நான் உன் அமானம் என்று தொனிக்கும். அந்தச் சொல்லானது இரண்டு நாசித்து வாரத்திற்கும் பொதுவான வழியூடே கேட்கும். அப்போது

ஹலரத்தின் ஜலாலத்துப்பொங்கி கழிமுனை மண்டபத்தின் நடுவே தெய்வப்பிரகாசமான ஒரு வொளிவு வந்து ஸ்தூலவுடம்பைச்சூழ்ந்து கொண்டு நிற்கும் என்பது

சூழும்மொளிகண்டும்மெய் துணுக்கா மலிருந்தேன்
ஆளும்மிறையேயுன்னை யறிந்தேனுனதறிவால்
மீளும்முயர்மெஞ்ஞா ன விளக்கானதறிந்தேன்
நாளுந்திரு மணிமந்திரம் நாடார் நரகான்வார். (17)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சூழ்ந்து கொண்ட பிர்மஜோதியை நான் கண்டேன். கண்டதும் சரீரத்தை மருளவிடாமல் அவ்வொளியை நோக்கி எனதாண்டவனே நீதந்தருளியஅறிவினாலே இப்போது நானுன்னை அறிந்து கொண்டேன். உன் திருலபா ஆஸ்தானக்கொழுவின் கண் உள்ள பலபல காட்சியும், அத்துடன் தெய்வமயமான தீபசோடிகளை யும் தெரிசித்தேன். இவ்விதங்கனதியுள்ள கலிமாவின் பொருளான உன்னை அறியாத நிர்மூடரெல்லாரும் நரகத்தின் பாதளக்குள்ளா வார்கள் என்று சொன்னேன் என்பது.

வெண்பா

ஆண்டநரகத்தி லாகாம லந் தரத்தே
வேண்டுஞ் சுவர்க்கபதி, மேவாமற்-கூண்டிறைவன்
பேராசை யாலுழன்று பெருங்கமலத் தாள்திறந்தே
தீதாறுகாண்பார் தெளிந்து. (18)

தாற்பரியம்

ஒரு வழியைப்பிடித்து நடப்பவர்கள் அக்கினிலோகமா கிய நரகத்தையும், ஏகப்பிரகாச லோகமாகிய சுவர்க்கத்தையும் விரும்பங் கொள்ளாமல் அவத்தையென்று தள்ளிவிட்டு, நாளடை விற்கூடிய ஞானஆசையுடன் நிஷ்டை யென்கின்ற கல்வத்தில் இருந்து சாதித்து, இருதயத்தின் வட்டவடிவமான தாமரையின் அரும்புவிரிந்து இதழ்கள் படர்ந்து விரிந்தவுடனே அதன் மஹ ஜோதிமணி மண்டப கொலுவிற்குள் இருந்து பளிரென்று வெளி யாகக்கூடிய ஒரு பரிபூரணக் கடவுளான அல்லாவின் தெரிசனத் தைக் கண்டுகொள்வார்கள். என்பது.

தெளிந்துவரம்பெற்ரோரைத் திண்புவியோர் காண்கி
லழிந்தவா மென்றவத்தை யாக்குவார்-ஒழிந்ததுகண்
டுன்னைபுணாசதுஞ்முறுகிறே னென்னேவே
யென்னை யிகழாதிரு. (19)

தாற்பரியம்.

ஞான அறிவைத் தெரிந்து பெரிய வரத்தைப் பெற்றிருக்கா நின்ற மஹான்களை உலகத்தில் அறிவில்லாத மூட ஜனங்கள் பார்த்து இவர் கவைக்குதவாத பைத்தியக்காரர் என்று பலது சொல்லுவார்கள். ஆனதினாலே அவ்வித ஜனங்களை விட்டும் உன் சமூக பாதையில் இஷ்டம் வைத்து வந்தும் உன்னையறிய இலகுவில் முடியாதவனாக பலதும் பிதற்றுகிறேன் ஆண்டவனே! நீயும் என்னை இகழ்ச்சி செய்யாமல் இருப்பாயாக. என்பது.

என்னை யறியாமலிப்புவியி லாசைபெருத்
துன்னை மறந்தேனுடை-யோனே முன்னமே
ஆதமக்க ளெல்லவர்க்கு மறிவளித்த துன்னையன்றித்
தூதெமக்கு வேறுமுண்டோ சொல். (20)

தாற்பரியம்.

என்னை நான் அறியாமலிருந்த அசாத்திய காலத்தில் இந்தப் பூலோகத்தின் அனுவசியமான பொய்க் காரியங்களை யெல்லாம் எடுத்துச் சுமந்து வீணான கூத்தாடினேன், அப்போது உன்னைக் கனவிலும் அறியாமல் மறந்திருந்தேன். அந்த சமயத்தில் ஆதத்தின் சந்ததி களான மனுஷீக கோடிகள் எல்லாருக்கும் அறிவு கொடுத்தவனான நீயே என்னிடம் தூதனாகவந்து ஞானத்தின் தேன்கூன்டை என் காதிற் பிழிந்தாய். என்பது.

விருத்தம்.

சொல்லதிகமான பல தோத்ரமறிந்தே
நல்லவரு முன்னெழுத்தில் நாவிலொன்றைநாடி
வெல்லரிய மேனியை விசுவதிப்பதன்றி
யெல்லவரு மெங்குமோ ரெழுத்தென விசைத்தார். (21)

தாற்பரியம்,

பலமாதிரி சொல்லும் வேதசாரங்களுக்கும் இடங்கொடுத்துக் கொண்டு போகும் ஆதியைப் பலசமயத்தார்கள் பலவிதமாகத் தோற்றாவு செய்துகொள்வார்கள். ஞானிகளோ! தங்களுக்குள் நிரம்பிய பூதம் நாலிலும் அடங்காத இல்லல்லாஹு என்கிற நாவில் ஒன்ருனஹு வைத்திடமாகப் பிடித்துக்கொண்டு கடைத் தேறுகிறதற் கரிதான இந்த சரீரத்தை நம்புகிறதைவிட்டும் ஞானி களெல்லாம் அந்த ஒரு எழுத்தையே விசுவதிக்கும்படியாக முடிவு செய்துகொண்டார்கள். *

விருத்தம்.

எழுத்தைவாசித்திசைத்திடுநாசியிற்
சுழற்றி வீசச்சுழன்றெழும் வாயுவைக்
கழுத்திலேற்றிக்கருத்திலடைத்த பின்
யெழுத்துநாலும்வெளிவந்து தோற்றுமே, (22)

தாற்பரியம்.

கலிமாவில் வரக்கூடிய இந்த நாலு அட்சரங்களையும் உணர்ந்து நாசி முனையாகிய சுழிமுனைக்கண் பிரம தத்துவமாக சுழித்துக் கொண்டு வீசியவுடனே அங்கே மருவுதலாக வருகின்ற வாயுவை உடனே கண்டத்திற்கு மேலேற்றி திரையுடன் கலக்கச் செய்தால் அந்த நாலு அச்சரத்தின் கோளங்களும் வெளியேவந்து தோன்றி நிற்கும். என்பது.

தோற்றுஞான ச்சுடரொளிகண்டபின்
மாற்றும்வேறு வகையித ற்கில்லையென்
றேற்றிமூலத் தெழுந்தகமலத் துட்
காற்றையேவிக் கலைத்துவெடித்ததே (23)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் தோன்றிய அறிவான பிரகாசத்தின் வடிவைத் தெரிசித்த பிறகு நீ கடைத்தேறுகிறதற்கு வேறு வழிகள் தேவை

---

*இனிவரும் பாடல்களில் கூறும் அட்சர விபரம் பகுத்துச்சொல்லப் படாது. அதை முரீது விஷயமாக தம்தம் குருமார்களிடம் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டியது.

யில்லை, என்று உறுதி பண்ணிக்கொண்டு ஏறிய ஏற்றத்துடன் மூலாதாரத்தில் வந்து ரகிக்குகின்ற கமலத்தின் உள்ளே சுவாசத்தை நடத்திப் பார்த்தாயாகில் உன் பாவதோஷங்கள் யாவும் கலைந்து வெடிபட்டுத் தெறித்தோடிப்போகும். என்பது.

வேறு.

வெடித்தமூலக் கருத்திலெட்டெழுத்தினை விசைகொண்
டெடுத்தபோதிரண்டெழுத்தினைக் கமலத்துள்ளிருத்திப்
பிடித்த நாலிரண்டெழுத்திலோர் பிரிவுகொண்டெழுப்பித்
விடுத்தபோதுந்திச் சுழித்தலாகூவென விடலாம். (24)

தாற்பரியம்.

மூலக்கமலத்தின் கண் எட்டு அச்சரத்தால் மிகஜாக்கிரதை யாக இழுத்து வாங்கி, இரண்டெழுத்தால் கமலத்தில் இருத்திக் கொண்டு மீதமிருக்கின்ற ஆறு எழுத்தையும் உந்தியின் கமலத் தில் விடுத்தபோது அந்தக் கமல மலர்விரிந்து (லாஹூ) என்று வாசியை விடலாம் என்பது.

வேறு.

விட்டபோதுலாவிலாஹூ விதியில்லாமை நீக்கியே
வெட்டிநாலிரண்டிலோரெழுத்தினு விருத்தியே
முட்டவாங்கியோதி யூதமூன்று நாலுலோகமுந்
தொட்டிராமலெங்குமுள்ள சோதி நின்றிலங்குமே (25)

தாற்பரியம்.

லாஹூ வென்று வாசியை விட்டபோதும் லாஇலாஹூ என்ற மணிமந்திரத்தில் ஒரு கெட்டித்தனம் பண்ணவேண்டும் அதாவது தலையில் நிற்கும் (லா) என்னும் அட்சரத்தை நீக்கி விட்டு இலாஹூ உடனே இரண்டு அட்சரத்தை அங்கே இருத்தி வாசியை நல்லபடி வாங்கி யோதி யூதின அப்பவே ஏழுலோகங் களிலும் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் விரவிநிற்கின்ற பிர்ம ஜோதியானது பளிரென்று வந்து பிரகாசிக்கும். என்பது.

பஃறொடைவெண்பா

இலங்கும்பொருளதனை யெல்லவருங்காண்கிலோ
நலங்கு துனியாவதனைநாடார்கள்—விலங்கினங்கள்

பத்தாரேடிருபத்து நான்கு நூராயிரத்தில்
வற்றுமல் நிற்குமறைப்பொருளைச்—கற்றுர்கள்

காட்டினார்பாரெனவே காதையளைத் துபதேசம்
பூட்டினுரொன்றெனவே போதமுற—வாட்டமது
சூழவனத்திலொரு சேர்ப்பிருந்தாற்போல
மாளவிருக்குமனிதர்காள்—ஏழைதனை

ஐவாய்வெருட்டி யவனோடிப்போயினைத்து
மெய்யான வேர்கிணற்றிலேவீழ்ந்து பொய்யான
வேர்பிடித்து தூங்க வேங்கைய தன்மேலிருக்க
ஏர்பிடித்தகொடியையிரண்டெலி நறுக்க—காலதன்கீழ்

அக்கினியுந்தேளுமரவுமரக்காய்ந்த
சக்கரங்கோடாரிதான் மழுவும்—நெக்குமிதில்
வந்திருப்பதெண்ணுமல்மானிட ரேயுங்கள்மனச்
சந்தோஷத்தாலேன் தளம்புகிரீர்—முந்தவரும்

வேங்கைமவுத்தாம் விழுங்கினரமேதிமேதினியா
மேங்கிப்பிடித்த கொடியிந்நாளாந்—தூங்குமதில்
நறுக்குமெலிகதிர்மதியாம் நான்றதன்கிழ்வந்
துறுக்குமொளி தாங்கபுறுக்குட்படுத்தப்—பெறுக்கமிது

பார்த் துணரும்போதுனக்குப்பாழுண்டோவாழ் வுண்டோ
தோத்திரமுண்டோ துணையுண்டோ—வேற்றுமையொன்
றில்லாணைநெஞ்சே யிரவுபகலற்றிடத்தில்
நல்லானைத் தேடாய் நயந்து

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் பிரகாசிக்கும் வடிவை யெல்லாரும் காண்கும் பட்சத்தில் ஒருவராவது துனியா வென்னும் உலகத்தை நாடமாட்டார்கள். அதோ! எரும்புகடை என்பத்து நான்கு நூருயிரம் ஜீவஜெந்துக்களிடத்திலும் கலந்து சங்கிலித்துடராக நிற்கின்றது. அந்த மர்மத்தை காமிலான குருமார்கள் என் விட்டகுறை நீங்கினவுடனே இதோ பார்? என்று காட்டி என்காதின் இடத்திலும் மர்மத்தை விட்டு ஊதினுர்கள். அது நீதான் என்றும் சந்தேகம் அற தைரியம் பூட்டினுர்கள். அப்படியான பொருளையறியத் தெரியா

மல் வீண் பொம்மலாட்டங் கொண்டு புலிகள் படுத்து உறுமிக்கொண்டு இருக்கின்ற அடர்ந்த காட்டில் ஒரு சோப்பேறி அகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல வீணுக்கு சாவுகிறதற்காக உடல் வளர்த்திருக்கும் மானிடஜென்மங்களே! கேளுங்கள். தரித்திரவாலனை ஒரு மனிதனை புலியானது துரத்த, அவன் வெருண்டோடிப்போய் இளைத்து ஒரு மெய்என்கிற பாழுங்கிணற்றில் வந்துவிழ, ஆங்கே பொய் என்கிற வேரொன்று அவன் கையில் அகப்பட, அதை பிடித்துத்தொங்க வெருட்டிக்கொண்டுவந்த புலியானது அவனை விடாமல் கிணற்றின் மேலிருந்து முறுமுறுக்க, அவன் பிடித்திருந்த மெதுவான அந்தக்கொடியை பொல்லாத இரண்டு எலிகள் வந்து நறுக்க, அந்த கிணற்றில் நெருப்பும் தேளும் பாம்பும், சக்கரகோடாரி மழுவைப்போலிருந்து இவனை பயமுறுத்த இந்தக் கெதியில் அவன் பாடு என்னாகும்! இதே கெதியில் நீங்கள் இருப்பது தெரியாமல் உலக விநோதத்தில் விளையாடிக்கொண்டு தளுப்புகின்றீர்கள். விபரம் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். மனிதன் என்பது இன்சான் புலி யென்பது மவுத்து, கிணறு என்பது பூலோகம், கைபிடித்தவேர் என்பது ஆயுசு, வேரை நறுக்கின்ற இரண்டு எலிகள் என்பது பகலும், இரவும், பாம்பு, தேள், அக்கினி, சக்கரக் கோடாரி என்பது கபுறு. இதை நீ உணர்ந்து பார்த்தால் இந்த பொய்யான உலகத்தில் என்ன உனக்கு சுகம் இருக்கிறது. என்ன புகழிருக்கிறது? என்ன துணையிருக்கிறது? ஒன்றுமே கிடையாது. ஆதலினாலே இணையற்ற பரம்பொருளான றகுமானை இரவும்பகலும் இல்லாத ஒருமைபடுகின்ற லாமக்கான் என்கின்ற தானத்திலிருந்து தேடிக் கூடிக்கொள், என்பது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

நல்லானைத்தேடிநலிவொட்டாமலித் தானிலத்தில்
புல்லானபோரும்விளையாட்டுமாய் மனையாள்மருட்டுஞ்
சொல்லான மக்களுஞ் சுற்றமும் வீடுஞ்சுகவுடம்பும்
எல்லாமினிவந்து கூடாதென்றே நெஞ்சிகந்ததுவே

தாற்பரியம்.

எவர்க்கும் நன்மையைச் செய்கின்ற ஆதியைத் தேடிப்பிடித்து கண்டு அவனுடனே கலந்து உறவாட விடாமல் இந்த பூமியின் அவலமான வீண்போரும். விளையாட்டும். மனைவி மக்கள் என்ற

ஆசாபாசங்களென்னும் மருட்சிகள் வீடென்றும், வாசலென்றும், உறன்முறைகளென்றும், பலபல விநோதங் காட்டிற்று, இவையாவும் எப்பமும் நிலைத்து நிற்காதென்று மனசு வெறுத்து நின்றது என்பது.

செந்தொடைக்கலித்துறை.

கூடினேன் கவலைக் குள்ளே நடந்தேனிக் குவல யத்திற்
றேடினேன் அவல மென்றே யிருந்தேனின் திருவு ளத்தை
நாடினேன் கமலத் துள்ளே கலிமாப்பொருள் நாடியபின்
பாடினேன் கமலத் துள்ளே பரமானந்தம் பார்த்திருந்தேன். 28

தாற்பரியம்.

இப்படியாக ஆதியே! உன்ரகசியபாதையில் வந்து கூடிக் கொண்டதின் பின்னால், உன் தெரிசனை எந்தக்காலங் காண்பனோ!! என்ற ஞானக்கவலை பெருகினவனாக சிறிது காலங்கடத்தினேன், இந்தப் பூலோகமாயாதி காட்சிகள் எல்லாம் பொய்யென்று நீக்கி விட்டேன். உன் திருவுளப் பொருத்தத்தை சதாவும் நாடியிருந்தேன். இருதயக்குழாயின் உள்ளே கலிமாவின் பொருளான தீர்ச்சை யெத்திக்கொண்டதின் பிறகு இந்த ஞானமணிமாலையைப் பாடிமுடித்தேன். கமலஸ்தானங்கள் வழியாக வெளியாகும் பூர்வீக ஆனந்தத்தைக்கண்டு நூற்றுண்டுகளாக ஜீவித்திருந்தேன். என்பது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பார்த்திருந் தேன்பரமானந்தச் சோதியைப் பண்டொருநாள்
காத்திருந் தேனென் றுங் காணுது கண்ணிற் கறுப்படைந்து
பூத்திருந் தேனங் குருவுப தேசம் பொருத்தியபி
னேத்திருந் தேன் மகிழ்ந்தேனுடலேறப் பிரசமுற்றே. (29)

தாற்பரியம்.

பூர்வீக ஜோதியாகிய வஸ்துவைக் கண்டிருந்தேன் ஆனால் அதைக் கண்டது முன்னமே நான் காத்திருந்த பலனாகவே இருந்தது. அதைத் தேடிப்பிரையாசை யெடுத்த காலங்களில் அதின் சாராம்ஸத்தைக்காணுமல் ஆசைகொண்டு உருகி அழுது என் கண்களின் பக்கவாட்டுகளெல்லாம் கறுத்துவிட்டது இந்த கஷ்டத்தால் மனமென்ற மலரானது ஞானஇதழ் விரித்துப் பூக்கும்படி இருந்தேன். அந்த ஸமயத்தில் எனக்கென்று விதித்திருந்த குருபர

ஞானவர் வந்து மர்மத்தை அவிழ்த்து உபதேசஞ் செய்ததின் பின்ருல், நேத்ரங்கள் குளிர்ந்து உடல்தேறி ஆனந்தப் பரவசத்தில் கிடந்து மிதந்தேன். என்பது.

பிரிசமுற் றேயுயி ரானி யொடியங்கும் பெரும்பொருளே
யரிசமுற்றே நெஞ்சரியாத நானடியேன் றனக்கு
வரிசையுற்றே குரு மாருபதேசம் வருத்தியபின்
னரிசம்விட்டேன் கடந்தே னறிந்தேன் பரமானந்தமே. (30)

தாற்பரியம்.

ஆசையில் மீறி, உயிரான ஆத்மாவுடன் கலந்திருக்கின்ற பெரிதான தத்துவத்தையுடைய ஆதியை, ஒருமைப்படுத்தி அறிந்துக்கொள்ளாத காலத்தில் இந்த அடிமையான நான் ஈடேத்தேறும் பொருட்டு காமிலான குருவானவர் வந்து பேனமயான ஞானரசத்தை யென் காதில் ஊட்டிய பின்னுல் ஊண், உறக்கம், முதலான சமஸ்தகாம காரணங்களையும் கைவிட்டு பூர்வீக வஸ்துவை வெகு சுலபமாகத் தெரியலாகினேன். என்பது.

அறிந்தே னிறைய யறியாத நாளி லலமலப்பட்
டிருந்தேன் குருவந் துபதேசங் காதிலிருத்தியபின்
வருந்தேன் பலதொன் றும் வையேன் மனதினில் வையகத்தைப்
பொருந்தேன் புறமகற்றிட்டேன் நிறைபரி பூரணமே, (31)

தாற்பரியம்.

ஆதிவஸ்துவை நல்ல தீர்ச்சையகத் தெரியாத காலத்தில் சத்தா சமுஸ்திரக் கொந்தளிப்பில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் பாய்மரக் கப்பல்போல் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தேன். அது ஸமயத்தில் என் சற்குருநாதன் வந்து ரகசியத்தை என் காதில் போட்டதின் பிறகு இனி நமக்கு எது குறையும் இல்லே. என்று பொய்யான இந்தமாய உலகத்தை விரும்பாமல் மனசை விட்டும் அப்புறப்படுத்தி விட்டேன். என்பது.

விருத்தம்.

பரிபூரணவகை தானுயிர் பலவும் மவனுளவோ
பரிபூரணகுருவேயினி யகுள்விகுளமகிழத
திரிமிதிடை நெய்யுஞ்சுடரெரி தின்றெறிவதுபோ
லுரிதாயுயிரெங்கும்மவ ஞெனியர் மொளவிண்டார். (32)

தாற்பரியம்.

ஆதிவஸ்துவின் தத்துவமானது உலகமெல்லாம் நிறைந்த மாதிரி யெவ்விதம் சொல்வீர்? என்று என் குருவைக் கேட்டேன். அப்போது என்ன சொன்னார் என்றால், அட மகனே நல்ல மகிழும்படியாகக் கேட்டுக்கொள். விளக்கின் கண்ணே என் ணெய்யை ஊற்றித்திரியைப் பொருத்திக் கொழுத்திவிட்டால் அது அந்த விளக்குக்கு மாத்திரம் வெளிச்சங் கொடாமல் அது இருக்கின்ற வீடெல்லாம் வெளிச்சங் கொடுத்து எப்படி வியாபித் திருக்கின்றதோ! அவ்விதம் அந்த பிரம ஜோதியானது சர்வஜீவ கோடிகளிலும் ரகித்து நிற்கின்றது பார்! என்று முதல் முதல் சந்தேஹத்தை நீக்கிவிட்டார். என்பது.

விண்டீர் குருவேயொன்றினில் விளைவானதுகேளீ
ருண்டீர்சில வசனமமது தொதுங்கும் வகையேதோ
அன் றீரிருபிளட்பாயதை யஞ்சாகவேவகுத்து
நன்றுகவேயருள் தூயவ ருதம்மதுபொசிக்கும். (33)

தாற்பரியம்.

இவ்வாறு தெளித்துவிட்ட குருநாதனை நோக்கி ஒரு பூதத் தில் நின்றும் பலபல விதமாக வெளியாகக்கூடிய உணவுப் பொருள்களின் இரஞ்சிப்புகளெல்லாம் அநுபவிக்கும்படி யொது ங்கி நிற்பது எது? என்று விசாரித்தேன் அதற்கு எந்தப் பூதங்கள் கூடி எது உற்பத்தியாயிற்றோ அதை அந்தப் பூதங்கள் கூடி அநுபவிக்கு மாறு ஆதமான சொரூபம் தான். புசிக்கும் என்று சொன்னார். என்பது.

வேறு.

பொசித்திடுமெனவேநன்றாய்ந் புகன்றிட்டீருண்மையாக
வசத்துமிரேகஞான மருளுவதே நோவனி
விசைத்துமி ரேக ஞான மிருந்தமெய்ப் பரிசா மெட்டுத்
திசைக்குளோ ரதியச் சொன்னேமென்றவர் செப்புவாரே. 34

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் புசித்திடும் என்று சொன்னீரே அதற்கு மாறாக உண்மையில் ஞான அறிவு ஒரு நிலைபடாது மாறிமாறி வருவது என்ன காரணம் என்றதற்கு குரு: அப்பா! அதப்படியல்ல உல

கத்தின் அஷ்டகரணங்களும் உன்னைவிட்டு விலகுவது. இலகு வானதல்ல எப்படியாவது உன் வைராக்கியங்கொண்டு அதை வெல்வதே பெரியகாரியம் என்று பாசாங்கு செய்வார் என்பது.

செப்புவீ ருண்மையாகத் திருப்பதஞ் சேர்வதெப்போ
தப்பினி லமைந்த தொன்றை யறிந்தமெய்க் குருவே சொல்வீ
ரிப்புவி யனைத்து மேக னொளியென விறைஞ்சும்போது
செப்பு நீரிறையவன் பாதஞ் சேலாஞ் சிறப்பொன் றியாண் (35)

தாற்பரியம்.

தண்ணீரில் கலந்து சரீரத்தை நடத்துகின்ற சுவாச நினைவை அறிந்த சற்குருவே! உண்மையாகச் சொல்லும் அந்த றப்புடைய திருசமுகத்தை எப்போது நான் காண்கின்றது! என்றதற்கு ஏ! மகனே! இந்த உலக கோடிகளெல்லாம் நீயாக இருப்பதை எப்போது காண்பாயோ! அப்போது உன்னைக்காண்பாய் அதுதான் றப்பைக்கண்டாய்? என்றூர், (என்பது)

ஈயில்லாத் தேனை யுண்டே யிரவிரிந் துயிலு மாந்தர்
காயில்லாக் கனிகள் கண்டே னென்றுரை கழற வேண்டாம்
பாயில்லாக் கப்ப லோடிப் பறக்குமுன் கனிமாத் தன்னில்
லாயிலா ஹாவை நீக்கி நாவிலொன் றறிந்து கொள்ளே. (36)

தாற்பரியம்.

ஈக்கள் கூடிக்கட்டின தேனைப்போல் இல்லாதமேலான தேனு கிய ஞானத்தின் அறிவால் முதிர்ச்சிபெற்ற ஆசையென்கிற இஷ்க் கைக்குடித்து இராக்காலங்களில் நித்திரை செய்யும் மனிதர்கள், காயாகி அப்பால் பழமாகின்ற தன்மையில்லாத அவனே அவனுகி விட்ட சந்தோஷத்தால் நான் ஹக்கு என்ற வார்த்தையைப் பிறர் அதாவது சொன்னுல் புத்திக்கு விளங்கத் தெரியாத மூட ஜனங் களிடம்போய் பிதற்றவேண்டாம் பாய்மரமில்லாமல் வாசியென்ற காற்றைப் பிடித்து வோடுகின்ற நிலையற்ற கப்பலான இந்த உடம்பு விழுந்து நாறி அழிந்துவிடும் முன்னதாகவே அஷ்ஹதுக் கலிமாவில் நல்ல பகிரங்கமாக இருக்கின்ற லாஇலா ஹாவை நீக்கி விட்டு இல்லல்லாஹு வென்பதைப்பற்றி பிடித்துக்கொள்வாயாக. என்பது.

நாவினை யிரண்டோன் ருக்கி நடுவினி லருளை நோக்கி
நூலினைப் படித்தோர் தங்கள் தொடிவினைக் கேட்பாயகில்
மேல்வினை வாரா மீண்டு மெய்வினை தொலைந்தே போகுங்
காலனும் வாரான் வந்தாற் கடிந்துயிர் பிடிக்கமாட்டான். ()

தாற்பரியம்

நான்காய் இருக்கும் ஹருபுகளான இல்லக்லாஹு வென்பதில் ஒன்றைத்தள்ளி மூன்ருவது அட்சரமாகிய அல்லாஹு வென்று இழுத்துப்பிடித்து இருதயத்தின் கில்லில்பூட்டி அங்கு வெளிவாகும்படியான ஜோதியைஆசைகொண்டு நோக்கிக்கொண்டு அத்துடன் ஷரீஅத்தின் சாஸ்திரிகளான ஆலிம்கள் சொல்லும் வெளிநடைகளையும்தள்ளாமலும் கேட்டுக்கொள்ளவும் வேண்டும் இவ்விதம் பழகிவரும் பட்சத்தில் உன்மேல் காலகிரகங்களால் ஏவப்பட்ட எவ்வித ஆபத்துகளும் வராது விட்டு நீங்கும். அத்துடன் உன் சரீரத்தின் இயற்கை வினையாகிய மரண தண்டனைக்கருத்தனை எமனும்வரமாட்டான். ஒருக்கால் வியாபக மறதியாலே வந்திட்டானானலும் உன் கட்டளைக்கினங்கிதான் உயிர்வாங்குவான் என்பது.

பிடித்திட வகையே தாலே பெரியவன் றனக்கே யாகு
மடுத்தவ னிவனு மென்ன வறிந்திடா தேகி வந்தேன்
கடித்தவாய் துடைத்தாற் போல கடுகவிங் கேகா யென்று
வடித்தகை பிடிக்க வல்ல வநாதிவங் கழைத்துக் கொள்வான். ()

தாற்பரியம்.

மரணத்திற்ககப்படாமல் தப்பிப்பது இலேசான காரியமல்ல. அது றப்புடைய மகாயில் கலந்து ரகித்தாலொழிய முடியாது. அப்படியல்லாமல் இடையில் நின்றுவிடக்கூடிய சாமான்ய ஞானிகளுக்கெல்லாம் கடித்தவாய் துடைத்ததுபோலவும், வெண்ணையில் மயிரிட்டது போலவும் அநாதியான றகுமான் அந்த உயிரை விலகச்செய்து தன்வசமே மர்மமாக வைத்துக்கொள்வான் என்பது.

(அவதாரிகை)

தன்னையறிந்த ஞானிகள் உயிர்களை எமன் வாங்குவானு? ஆதி யழைத்துக்கொள்வானு? என்று மனிதர்களுக்குள் சந்தேகம் வருவதாலே ஆசிரியர் கீழேயறிவிக்கிருர்.

அழைத்திடும் பரிக கண்டு மறுதியே யென்னை மின்று
வினித்திடும் வகையே தென்ன மேலவ வீசுரு யீலே
யொளித்தியா விருக்கும்போதி லுணர்ந்திடுமடியாள்றன்னை
யழைத்துவா வென்னச் சொல்லி யருளநா வில்லை யென்றுள்.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஞானிகளின் உயிர்களை றப்பானவன் தன்சமுகத்தில் அழைத்துக்கொண்டபோது மலக்குல் மவ்த்து என்கின்ற எமன் ஆதியை நோக்கி ஹக்கே! அந்த யுத்தியோகத்தை யெனக்கு ஒப்பித்து விட்டு இப்போதுனக்கு மறைவாக நீசெய்த காரணம் என்ன? என்று கேட்பார். அதற்கு எல்லாவற்றையும்ஒன்றோடொன்று விகாரகோலத்துடன் சிருஷ்டித்து அந்தந்தஜீவங்களிடத்து ஒளித்து பதுங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற மர்மமாகியஎன்னை இரவுபகல்பெரிய காவல்காத்து அரிய பெரியகஷ்டங்களையெடுத்து காண்டற்கரிய திரைகளெல்லாம் அறுத்து ஒதுக்கித்தனித்து வந்து என்வாசல் அண்டைபணிந்து கிடக்கின்ற என் மணவரை மாப்பிள்ளை ஆண்பிள்ளை சிங்கமான என் அன்பனை சேவலமான உன் கையால் உயிர்பிடிக்கச்செய்ய எப்படி என்மனம் பொருந்தும்? ஆனதினால் நானேயழைத்துக்கொண்டேன் என்றி சர்வ ஜீவ தயாளபூபதியான அல்லாஹுதஆலா திருவுளம் பற்றுவான். என்பது

நாவினில் வசனம் பேசும் தலமறியாத மூடன்
பூவினில் மணமிருந்த பொருளையான் றேடிப் போந்தேன்
ஆவினில் நிரம்பி நின்ற வருப்பொரு ளறியா நெஞ்சஞ்
சாவது கடனு மென்று சஞ்சலக் கடலுற்றாழ்ந்தேன். (40)

தாற்பரியம்.

மகா மௌன மந்திரமாகிய இரகசிய ஞானத்தைத் தெருக்கள் தோறும், வீடுகள்தோறும், பணங்கள்கொடுக்கின்ற மனிதர்'இருக்கும் கடைவீதிகள் தோறும் வெட்ட வெளிச்சமாகச் சொல்லி விலை கூறித் திரிகின்ற கற்ற மூடர்கள் சாவகாசத்தை சிறிதுகாலம் வைத்து பூவுக்குள் பொருந்தியிருக்கும் அருவமான பரிமளத்தைப்போல் இன்சானுக்குள் ஒட்டியிருக்கின்ற றப்பைத் தேடி யநேக மறைவான மலைகெபிகளுக்கெல்லாம் போனேன். ஹா என்னும் அக்ஷரத்துக்குள் நிரம்பி

யிருக்கின்ற அரிதான அந்தப் பொருளைக் காணமல் நெஞ்சம் வருந்தமுற்று இனி மரணத்தையனுபவிப்பது திட்டம் என்று சஞ்சலம் என்றகடலில் ஆழ்ந்தவனாக சிலதுகாலம் கடத்தினேன். என்பது.

சஞ்சலக் கடலுட்டாமுஞ் சமையத்திலருளைப் பூட்டிக்
கஞ்சொலைக் கேளாப் பாவி கவிழ்த்தனள் கடலி லென்றே
யஞ்ச லென் றெடுத்தே யென்னை யணைத்துநல் தாது தரமு
மெஞ்சொலைக் கேட்பாயென்றே யிறையருள் காட்டினரே. (41)

தாற்பரியம்.

பகல்வேஷம்போட்டு, அறியாத மூடஜனங்களை யேமாற்றிப் பணங்களைப் பறித்துக்கொண்டு ஊருர் தோறும் அலைந்து திரியும் கள்ளவெய் தமார்களின் சாவகாசம் வைத்தல்லோ இவன் இவ் விதம் சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்து தவிக்கின்ருன் என்று என்பேரில் ஏவப்பட்ட கருணகர வள்ளலான காமிலான குருவானவர்கண்டு சீக்ரம் என்னிடப் அடுத்து வந்து என்னை அந்த சஞ்சலக் கடலில் நின்றும் பயப்படாதே! என்று கைதூக்கி யெடுத்து நெஞ்சோடும் வைத்தணைத்து "இரகசியம் இதுதான் பார்!" என்று சுட்டிக் காட்டினர். என்பது

இறைபருள் காட்டிப் பூட்டி யிருத்தினர் புவியின் மீதே
மறையொளி யதனைக் கண்ட மானிடக் குருவே யென்றித்
தரையினி லொருவ ரன்றித் தானவ னமைத்த வெய்யோன்
பிறையினி லழகு மில்லை யென்றியான் பேசும்வாறே, (42)

தாற்பரியம்.

அந்தப் பிரகாசம் தேடரிதா யிருந்த சாத்விகப் பிரகாசத்தை இதோபார் என்று என் சற்குரு தேசிகநாதன் சுட்டிக் காட்டினதும் றப்பு விநோத மயஜோதியாய் என்னில் இல்ஹாம், அதாவது வெளியாயிற்று அதனுடைய அழகுக்கு, உலகமெல்லாம் பகல் செய்கின்ற ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியனும், குளிர்ந்த பதினறு அமிர்தகலை களையுடைய சந்திரனும் பகரமாகமாட்டா என்று நான் ஆனந்தக் கூத்தாடிப் புகழும்படியாக என்பது.

பேசினேன் பெரியோர் பாதம் பெருகவே வணங்கி நின்று
கூசினே னிறைவன் பாதங் குறிந்தவ ரிவரா மென்று
பூசினே னறிந்தோர் ஞானப் பொருளினை யெடுத்துக் கொண்டே
ஏசினேன் செறிந்தாப் போல்தம் மிருதயத் தடைந்த தன்றே. 44

தாற்பரியம்.

அதிலிருந்து நான் ஞானிகளுடைய பாதப் புகழ் கூறுகிறவனாக இருந்துவந்தேன். அப்போது என் சற்குரு என்னை ஆளாக்கும்படியாக வரக்கண்டேன். அவருடைய வருகைக்கு நேரே என்பாவ ஜடலம் கைதூக்கிக்கொண்டு போவதற்கு மனம் வெட்கித்தவனாக நின்றேன். நிற்கும்போது மின்வெட்டி மறைந்ததுபோல் என் இருதயத்தில் அவருடைய ஞான அமிர்தம் பொங்கி வழியக் கண்டேன். என்பது.

எடுத்தவ ரறிந்த ஞான மிருதயக் கமலத் துள்ளே
வடுத்தவ ரிவரா மென்று மனுகினே னிவர்கள் பாதங்
கடுத்தவர் தெளிய வென்றன் காதிலே யுபதே சித்துத்
தொடுத்தவரிருக்கச் சொன்ன தொழிலின் மேவிருந்தனன்றே

தாற்பரியம்.

அம்பால் இதென்ன ஆச்சரியம்! இவர் என்குருவாக இருக்கலாமா? என்று என் மனதில் நினைத்தேன். அந்நேரமே அவர் பனிரென்று வந்து நின்று என் காதில் ஞானமர்மங்களை ஊதினார் அப்பால் அவர் கட்டளையிட்டவண்ணமே இருந்து காரியாதிகளை முடித்தேன். என்பது.

அன்றியா னிருக்கும் போதி லவனியே முண்ட மேழுங்
கன்றியான் மகிழ்ந்த போது களித்தனன் கமலத்துள்ளே
யின்றியான் பேறு பெற்றே னினியொரு நாளும் பாவக்
குன்றுமிங் கணிகர் தென்றுங் குருவருள் தப்பி லேனே. (45)

தாற்பரியம்.

அப்படி தான் என்னுடைய குருநாதனின் சொல்வழி தவறாமல் இருந்த சாதனையில் ஏழு ஆகாய மண்டலங்களும், ஏழு பூலோக மண்டலங்களும் என் இருதயத்தில் வந்து மொழுகிக்கிடக்கக்கண்டேன் அந்த உலகங்கள் யாவற்றும் தானாகவே யிருக்கவுங் கண்டேன். அந்த மகாமில் என் குருவுடைய அன்பின் காரணத்தால் நான் அநுபவித்த காட்சிமயங்களை என்னென்றுதான் சொல்வேன், என்பது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

தப்பி லாம லேயி ருந்த தனிய னோடெட்டதிர்த்தபோ
தப்பி னோடை மைத்த நூறை யண்ட வான டங்களு

மொப்பிலாம லேகி ருந்த யோக மேறு மெய்யுளே
செப்பொணாத வாசலைத் திறந்து கண்ட நிந்தனள் (46)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் என் குருநாதனுடைய உத்திரவுபோலநான் இருந்த போது அந்தநிஷ்டையில் தன்னிருடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற மஹாதுவிதபார தூரவஸ்துவாகியநப்பை, என்யோகவெதியாலும் அன்பினாலும். அவனது அருஷேமுஅல்லாவென்னும் ஹலாத்தின் வாசலதிறந்ததால் கண்டுகொண்டேன் அதைநான் சொல்லவும், அநு பவிக்காத ஏழைஜனங்கள் கேட்கவும், தகாதகாரியமாக இருக்கின்ற றது. என்பது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியா சிரிய விருத்தம்.

திறந்தனன் கமலத் துள்ளே திருவொளி வடிவைக்கொண்டு
மறந்தனன் பூமி வானமலைகட வனைத்துஞ் சேர
விறந்தன னிறைவ னன்றி யிருந்ததொன் றில்லாதாலே
அறத்தனே யுணரா மாந்த ரவர்களுங் காபி ராவார். (47)

தாற்பரியம்.

இருதயம் என்னும் கமல மலரைத் திறந்து அங்கிருந்துவெளி யான பரம ஆத்மாவின் பிரகாசத்தைநான்கண்டவுடனே உலகத்தி லுள்ளமலை, கடல், பாதாளம், ஆகாயம், எல்லாந்திரட்டியுருட்டிப் பார்த்தேன். அந்த காமில் சராசரகோடியடங்கலும் என்னில் நின் றும் பஹுவாகி, நான் என்னும் அநாநியத்தும்பஹுவாகி அல்லாவென் னும் சகல தத்துவ வஸ்துவையன்றி வேறொன்றும் தோற்றப்பட வில்லை. காரியம் இப்படி யிருப்பதாலே இந்த உண்மையை அறியா மல் அலைகின்ற பாவி மனிதர் எல்லாரும் கடைசியாக காபிர்களா கவே ஆகிவிடுவார்கள். என்பது.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியா சிரிய விருத்தம்

காபி ரான பேரிலுங் கடிந்த காபிர் நரமெனு
மாவி ஹாவி லாகு முன்னறிந்து மெய்யு ளஞ்சையும்
தாவி யேறு மந்திரத்தைச்சாற் றொன்றது தானியிற்
பாவி யாவ தாவி ரம் புலன்பெருப்மொ ருத்தரே. (48)

தாற்பரியம்.

ஜனங்களே! நீங்கள் உங்களையறியக்கூடியவிதம் கலிமாவில் இருக்க அதையாறப்போட்டுக் காபிர்களாயிருந்து கொண்டு தெருவில் போகும் புத்தர்களைக் காபிர்கள் என்கிறீர்கள். அது இப்படி விளங்காது. உங்கள் சரீரத்துடன் கலந்திருந்து உங்களுக்கு சகல வேலைகளும் செய்து உழைத்து வருகின்றமகாபலவந்தமான ஆத்மாவானது நின்றது நிற்க சரீரத்தைக் கீழே கிடத்திவிட்டுப் பிரயாணமாகும் போது தெரியவரும், அந்த ஆத்மம் விலகுமுன்னதாக ஐந்து பூதங்களுடைய விபரங்களையும் ஆண்பிள்ளையானவர்களாயிருந்தால் தெரிந்து கொள்ளுங்கள், அப்படித்தெரியபோன இடத்திலும் பூலோக மயக்கத்தால் அடிபட்டுப்பாவிகளாய்ப்போகின்றவர்கள் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் அதில் ஒருவனே வைராக்கிய புருஷனாக இருந்துகடைதேறுவான். என்பது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஒருத்தர்தம் பொருட்டினாலே யுலகுயி ரனைத்தும் வாழும்
பருத்திசேர் பருப்பு நீங்கப் பரிகவேறுரு மாப்போல
வருத்தமு மெலிவு நீக்கி மறையோனி யறிய வேண்டிக்
கருத்து வேறுரா வன்னாங் கமலக்கண்டிறவாய் நெஞ்சே (49)

தாற்பரியம்.

அந்தமஹானுடைய பொருட்டாலேயே பூலோகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள் எல்லாம் வாழ்ந்துவரும். எதுபோலேயானால் ஒன்றுயிருந்த பருத்திகோட்டையொன்றினாலே உலகத்தில் எவ்வளவோவிதவித மானவஸ்திரங்களை ஜனங்கள் அநுபவிக்கிறார்களல்லவா? அதுபோல் மனிதனுக்கிருக்கின்ற பலபல கஷ்டங்களும் அந்த ஒன்றையறிவதால் நீங்கிவிடுகின்றன அதற்கு ஒரு உபாயமிருக்கிறது எப்படியென்றால் மனதில்வந்து நிற்கின்ற பலபல நினைவுகளையும் நீக்கிவிட்டு அந்த ஒரு வஸ்துவின்மேலேயே தன்னினை வைபூட்டி தானும் இல்லையென்று உள்ளாவுள்ளபடியே நிச்சியப்படுத்துவது. அப்போதுதான் உன் கமலக்கண்ணுளது பளிரென்று திறக்கும் என்பது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

நெஞ்சே யுனக்கு நலம் நீயுமதா னும்மதித்தா
லஞ்சே னொருத்தருக்கு வாதினைக் கேயொழியப்

பஞ்சது நெருப்பிலகப் பட்டதுபோற் பாவமெல்லாம்
பிஞ்சோடிப் போயிருக்கப்பேறுபெற்றாய் நெஞ்சகமே. (50)

தாற்பரியம்.

ஞானவான்கள் "நெஞ்சமே!" என்று கூப்பிடுவது அஞ்ஞானத் தென்பதைத்தான் ஆசிரியர் சொல்லுகிறார் ஏ! அஞ்ஞானத்தே உனக்கு ஒரு செய்தி. அதாவது கேள். நீயும் நானும் எதிர்த்து போர்புரியும் பட்சத்தில் நீயும் பேதாபேதங்களான உன் சேனைகளும் முறியடிக்கப் பட்டுப்பின் சாய்ந்து போய்விடுவாய் ஆனால் கல்புறப்பியாவானது சரீரத்துக்குஇராஜகுவியாயிருப்பதாலே ஒருவேளையதற்குப்பயத்தால் பயப்படுவேன் நெருப்பில் சிக்கிக்கொண்ட பஞ்சைப்போல் பாவமெல் லாம் பறக்கும். அப்படியானால் உனக்கு சற்று நல்வகையுண்டாகும் என்பது.

பேறுதவிருமற் பெருங்கமலத்தான் திறந்து
வேறு மொருத்தருக்கு விள்ள நினைந்தாயிலையே
யூறு மருவியண் ணிருண்டு களித்தே மகிழ்ந்து
தேறுமொழிகண்டு திகைத்திருந்தாய் நெஞ்சமே. (51)

தாற்பரியம்.

ஏ மனமே! நீ அந்தக்காலத்தில் பேறுகெட்டுப்போகாமல் பெரும் பிரயாசையெடுத்து இருதயக்கண்திறந்து எல்லாவித ரகசியங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றாய். அந்த மர்மத்தை மற்றவர்களுக்கு சொல்லவும் பால் மாறுகிறாய். இருதயத்தடாகத்திலிருந்து ஊறுகின்ற தேன் சுவையான அமிர்த ததிலை நீ தனியே குடித்து நீயே மகிழ்ந்து நீயே இறுமாந்து போய் ஒருவர்க்கும் சொல்லாமல் உள்ளடக்கம் பண்ணிவாயையும் மூடிக்கொண்டாய் என்பது

சந்த விருத்தம்.

திகைத்தேயொளிநிறைத்தேவருஞ்சினத்தாலதை மறைத்துப்
புகைத்தேயிருள் பெருத்தேதரும் பொருட்டாலதை வெருட்டி
யகந்தேயொருவெளித்தாரையுண்டடைத் தேயது வெடித்தாற்
பகுத்தேயறிமிகுத்தேவரும் படைத்தோனொளி காண்பார் (52)

தாற்பரியம்.

மௌனமாயிருந்து வரும்போது * ஹவா என்பது உன்னிடம் வந்து கொஞ்சம் அசைத்துப்பார்க்கும். அப்போது நீ கண்ட உஜூ

---

* ஹவா. என்பதற்கு அர்த்தம் உலக மயக்கம் என்பது

தின் ஒளிவினுடைய அன்பைக்கொண்டு வெருட்டி சினங்கொண்டு அதை மடங்கடித்து விடவேண்டும். அப்பால் வரக்கூடிய இபுலீசின் மயககமான பெரிய இருள் திரையென்று உன்னைப் பயங்காட்டும் அதையும் அதேவிதம் செய்து விலக்கவேண்டும். அப்பால் உன் இருதயத்தின் நேர்நேரான ரஸ்தாவில் ஒரு திரைவிழுந்து உன் வழியை மறிக்கும். அதையும்இதேமாதிரி செய்தால் அதுபடீரென்று வெடித்து அதனுள்ளிருந்து ஒரு பிரகாசம் வெளியாகும். அதை நீ சக்கில்லாமல் உன் றப்புடைய வொளிவென்று திட்டப்படுத்திக்கொள் ளன்பது

காண்பாயிறை யொளியானது கல்பாகிய கடலில்
வேம்பானது கைப்பாமதில் மேவுங்கனி யமிர்த
மேம்பாடலனைத்தும் மிறையுயிரென்றிறைவசனந்
தேம்பாலுணவதிலும் முறத்தெவிட்டாலுண்டிருப்பார். (53)

தாற்பரியம்.

அதன் பின்னல் உன்கல்பென்னும் கடலுள்ளே ஒரு வேப்பாளது தோன்றும். அதோ கசந்ததாகவும், அதன் கனியோ தேவாமிர்தரசமாகவும் இருக்கும். அதன் விபரமாவது வேம்பு என்பது சரீரம்கனி என்பது ஜீவன். இத்துடன் அங்கே உரூஹின் புறத்தால் இருந்து வசனத்துடன் ஒரு குடிப்புவரும், அது தேனும்பாலுமாக இருக்கும் ஒலிமார்களெல்லாம் உண்டுபோட்டு நீண்ட வருஷம்வரை ருவஸ்துவின் பேரிலும் ஹாஜத்தில்லாதவர்களாக இருப்பார்கள் என்பது

வெண்பா.

உண்டுகளித்திருப்பார் ஒரெழுத்தை யெங்குமவர்
கண்டு களித்திருப்பார் ஹக்காக—வென்றுமது
தானுகி நின்று பயன்தைத்துடலில் வந்தனுருந்
தேனகு மென்றே தெளி (54)

தாற்பரியம்.

மஹாத்மாக்கள் அந்த அமிர்தத் திரனைய உண்டவர்களாய் மகாமர்மமான (ஹூ) என்கின்ற ஒரு அட்சரத்தின் வடிவை சதா நேரமும் கண்டு தியானித்தவர்களாகவும், உண்மையாகவே மரணிக்காமல் இருப்பார்கள். அதுவோ! சதாதினமும் தான்தானுகவும் உணர்வானில் சரீரத்துடன் ரஹித்து வியாபித்திருக்கின்ற வற்றுத சித்தனையுள்ளதேன் என்று நீ தெளிந்துக்கொள் என்பது.

(மகுட விருத்தம்.)

தெளிந்து மகிழ்தொரு மந்திரமசமொளி தேடிய செங்கமலங்
குளிர்ந்து விரிந்து நிமிர்ந்து வெழுந்தமின் கோணமதாறதிலும்
அழிந்திடு மித்திர சந்திரனொடிறைய குமதரோடுமமர் [வரே
ஒழிந்ததுவன்றி நிறைந்திரயொளெனி யொன்றென நன்னு

தாற்பரியம்.

ஞானவான்களான நாதாக்கள் இவ்விதம்தெளிவடைந்து அத னல் கிடைத்தசதா சந்தோஷத்தால் மகிழ்ந்து, மேலேசொல்லிய மந்திரம் என்கிற ஹம்ஸின் ஜோதிமேல் நீங்காத ஆசைகொண்டு இருதயக்கமல மலரை விரிய வைத்து மேலே உதித்துவாநின்ற பிர்மபிரகாசத்தைக் கண்டதின் பிறகு ஆறுகோணங்களிலும் அழிந் தழிந்து சுற்றிவருகின்றசந்திரசூரிய சக்கிரங்களுடன் சர்வசிருஷ்டி பூத ஒளிவுகளும் பலவாகி, நடுமத்தியில் கூடித்திரளுகின்ற ஒளிவா னது ஒரேவஸ்தாகிவிடும் அதைத்தான் தரிசிப்பார்கள் என்பது.

கட்டளைக்-கலித்துறை

நன்ஞானவாதி யநாதியைநித்தனை நாயகனை
ஒன்றான ஞானவிளக்கான வுத்தமனேரொளியாய்
நின்றானை யெங்கு நிரம்பிய ஹக்கனை நிச்சயமாய்க்
கண்டாலொழியத் தெளியாது சிந்தைக் கலக்கங்களே (56)

தாற்பரியம்.

அந்த ஒருமையான ஒளிவானது என்ன தெரியுமா? அது தான் ஆதி, அதுதான் அநாதி. நித்தியமானது? நிலைவரமானது! உலகமெல்லாம் ஆண்டவன் என்று சொல்லுகின்றது! உத்தமர்க ளின் தெளிதவில் ஒரு வஸ்துவான பேரொளி விளக்காய் நின்று பிரகாசிப்பது! எங்கு பார்த்தாலும் உண்மையான ஆத்மகோலத் துடன் தோற்றுவது! அப்பேர்ப்பட்ட தத்துவத்தை இதுதான் என்று சந்தேகமறக்கண்டு உறவாடினு லொழியமனங்களில் வந்து உழக்கிவிடுகிற கலக்கங்கள் தீரவேதீரா என்பது.

தெளியாது சிந்தை கறுப்பகலாது ஜெகத்திலுள்ளோர்
வழிபாடறிந்து வணங்காத நான் மறையோனுரைத்த

மொழியான தன்றிவனும மோதிமுயன் றிருந்தால்
ஒளிவான தெங்கனு மோரவி பாய்நிற்கு முற்றவர்க்கே. (57)

தாற்பரியம்.

அதை யெவனொருவன் கண்டுகொள்ளவில்லையோ! அவனைத் தெளிந்த ஞானியென்று சொல்லப்படாது, அவன் சிந்தையிலுள்ள இருளான ஹறவரவானதும் விலகாது. அதை உலகத்திலுள்ள சாமான்ய ஜனங்கள் தீர்க்கதரிசனத்தின் முன்னறிவிப்புகளான வேத சாஸ்திரப் பிரமாணங்களைக்கொண்டும் வெளிப்படையாய் வணங்குவார்கள். அது சொல்லுக்கு வழிப்பட்டதாயிருக்கும். செயலுக்கு வழிப்பட்ட வணக்கமானது காண்பன எல்லாம் அவிபுடைய நீட்டத்தின் சூரத்தில் நின்று எழுந்தன என்று நினைப்பில் ஒருமைப் படுத்துவதாக இருக்கும். இது யாருக்கென்றால் விதியுள்ள வைராக்கிய ஆண்பின்ளைச் சிங்கங்களுக்கன்றி மற்றவர்க்கல்ல. என்பது.

கலித்துறை.

உற்றவர் பாதமுணர்ந்திடி நாளிலொரு பொருளைப்
பற்றிடுவேறு பழக்கறியார்களிப் பாருலகிற்
கற்றவரோடு கலந்திடு வேளையில் ஹக்கனொரு
சித்தனுமியானொரு பாம்புமதாகத் தெரிசிப்பனே. (58)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் இருப்பவர்களின் பாதத்தைப் பற்றிப் பிடித்து அறிகிற காலத்தில் அந்த ஒருவரத்தின் ஆசையில்லாது மனதை வேறு பழக்கத்தில் விடவே மாட்டார்கள். அவ்விதம் வழியைக் கண்ட மகான்களின் பழக்கத்திற்சேர்த்து துறையை யெத்திக்கொண்டதின் பின் அதிலிருந்து அல்லாகுத் தஆலாவானவன் ஒரு பாம்பாட்டியும் நீ ஒரு பாம்புமாகத் தெரிசித்துக் கொள்வாய். என்பது.

தெரிசனையாக விழிக்கின்றபோது திருமறையோன்
பரிசனையே தென்று பார்த்திருப்தேனையிப் பாருலகில்
அரசனை மெய்யுள்ளறியாத மாந்தரலைவதெல்லாம்
புருஷனில்லாத மடவாள் சுகித்த பொருளொக்குமே. (59)

தாற்பரியம்.

அப்படித் தெரிசித்தவுடன் அல்லாகுத்த ஆலாவுடைய சம்பிரதாய வித்தைகளில் நின்றும் எத்தனையோ வித்தைப்பார்த்துபார்

த்து ஜனித்திருப்பாய்? அந்த நேரத்தில் பூலோகத்தில் பிறந்து தன்னையறியத் தெரியாத ஜனங்களெல்லாம் உன்புத்திக்கு புருஷனைக்கைதவறவிட்ட கம்மிநாட்டிகளைப்போல் தோன்றும் என்பது

சந்த விருத்தம்.

பொருளை யுணர்ந்துவர்போத மழுந்துவர்புவியிலகத்திறைவன்
அருளை யுணர்த்துவர் தவவுவருத் துவாறிவி விருத்துவராம்
வெருளையகற்றுவர்வெளியிலிருத்துவர்வெகு பிழைசெய்தவர் தம்
மிருளை யகற்றுவ ரெவரு நினைப்பவரிறையருள்பெற்றவரே (60)

தாற்பரியம்,

றப்புடைய திருவருள் தெரிசனங்காணப்பெற்ற மஹான்களானவர்கள், றப்புடைய ரகசியத்தைக்கொண்டு ஜனங்களுக்குப் போதிப்பார்கள். ஒழுகிவந்தவர்களை நிலையில் நிற்பாட்டி வைப்பார்கள் அவர்களின் மனதில் றப்புடைய விளையாட்டின் சம்பிரதாயத்தைப் பற்றி கூர்மையூட்டி சம்பாஷிப்பார்கள். ஆதியுடைய கிருபையை வழங்கிக்கொடுப்பார்கள், அறிவான கல்புறப்பியாவில் இருத்தாட்டி வைப்பார்கள். உலகமருட்டுகளாக எமதூதர்களை வெருட்டி சதா தைரியமாகிய ஆகாசத்துடன் கிரஹிக்கச் செய்வார்கள் ''பிழை செய்தோம்'' என்று தமது சமுகம் வருபவர்களை அதைவிட்டும் நீக்கி கரியமேகத்தில் நின்றும் வெளிபபடும் சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கச் செய்வார்கள். ஈரேழுபதினாலு உலகமும் வணங்கிப் புகழும்படியான பிரக்யாதியுடன் வீற்றிருப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

உத்தார மன்றி யுணரேனொருபொருளை
மற்றருங் காணார் மயக்கத்தாற்—கற்றோர்கள்
ஆரணத்தை யோதி யலைவார்க ளெங்கும்பரி
பூரணத்தின் சீரறியாப் போது. (61)

தாற்பரியம்.

றப்புடைய கட்டளை அல்லாமல் ஒருவஸ்துவையும்தேடி சந்திக்கமாட்டேன். அந்த வஸ்துவை உலகத்திலுள்ள மோட்டு ஜனங்கள் யாவரும் அறிந்துவிட முடியாது. ஏனெனில் பூலோக வாஞ்சையாகிய சிற்றின்பமயக்கத்தால் அவர்கள்பேய் பிடித்தவர்களைப் போல் அலைவார்கள். அவர்களுக்கு மார்க்கபோதனைசொல்கின்ற

வர்களோ! அவர்களும் அப்படியேதான் ரகசியத்தை யறியாமல் வேதசாஸ்திர முப்கையுமாய் அலைந்துபிதற்றித்திரிவார்கள். என்பது.

விருத்தம்.

சீரோளிவு சித்திரங்கள் செய்தவடிவெஃறே
பேரொளியிலுள்ளபலன் பேசவரிதாகும்
ஒரொளியிலுள்ளதெனி லொன்றிலுமடங்கா
வேறொளியிலென்றவ னியம்பவிதியாதே. (62)

தாற்பரியம்.

உலகத்தில் உள்ள பல பலவிதமான தோற்றங்களிலுள்ள பிரகாசத்தைப்பற்றி முடிவு ஏற்படுவதுபோல் அந்த சற்சொரூப பிரகாசத்திற்கு ஒரு முடிவு ஏற்படுத்தவும், உவமானப்படுத்தி பேசவும், யாருக்கும் இயலாது, அந்த துறையைக் கண்டு களித்தபெரியோர்களாயிருந்தாலும் அதற்குவமையாக இது. அது.என்று சொல்ல எந்த விதத்திலும் இடந்தராமல் மிகைபடவே நிற்கும். என்பது.

வேறு.

ஏபபுவார் புவியிலுள்ளோ ரிறைவனைத் தொழுது நமனைக்
காண்பா நாமென்று நாடிக் கருதுவார் கமலத்துள்ளே
வேம்பனுமிபுலீ சென்னும் வினையனை வெகுட்டிப் பார்க்கச்
சேரப்பினர் காண்பதில்லை யென்றவர் தொகுத்துச் சொல்வார். (63)

தாற்பரியம்.

மனங்களில் பலபல விகாரமானதுர்க்கிருத்திய எண்ணங்களையும் நிரம்ப வைத்துக்கொண்டு தொழுது தானேகியாமத்தில் ஈடேற்றம் பெருவோமென்று உலகத்தார்கள் பலதும்பெருமை சொல்லிக்கொள்வார்கள். அந்த எண்ணம் ஒருபோதும் சாயாது இருதயமலரின் கண்ணே பல ஆட்டங்களும் ஆடிநின்று அநந்தம்கெடுப்புகளுக்கும் காரணகருவியாக நிற்கின்றவேம்பு அதாவதுபித்தோடும் கலத்திருக்கின்ற இபுலீசனவனைவென்று மேல்வரக்கூடியதகுதி யைப்பெற்றுக்கொள்ளஏலாதசோம்பேரிகள் ஒருபயனும் அடையாமற் பேசுவார்கள் என்று நபியுல்லா சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பது.

சொல்லுவாரலியே மேனிச் சகமுறும் பாசத்தாலே
வெல்லு வானிபுலி கர்மைவெருட்டுவான் பயப்படாமல்
வில்லுநாணுடம்பு நகாய் விழியம்பாந்தொடுத்தங் கெய்தால்
இல்லில்ரண்டெழுத்தொன்றாலே யிறைவனைக் காணலாமே.(64)

தாற்பரியம்.

நகுலூல்லா அவர்கள்தங்கள் மருமகரான அலியார் அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தபோது யா அலீ! நீர் திரேகத்தை நல்ல சௌகரியப்படுத்தி வைத்துக்கொள்வீரானால் அந்தப் பாசத்தைக் கொண்டு இபுலீசு உம்முடன் போராடி வெற்றிக்கொடியை நாட்டி விடுவான். நீர்ஞானத்தில் தரிபடும்போது உம்மைவிடாமல் தொடர்ந்து வருவான் அனேக பயாருட்சிகளையும் எடுத்துக்காட்டு வான்அதற்கெல்லாம் நீர் பயப்படாமல் உடம்பை வில்லாகவும், நகை நாணாகவும், செய்து அதில் பார்வையை பாணங்களாகவும் தொடுத்து அவன்மேல் பிரயோகித்தீரானால் அவன் பனுவாகிஇல் என்ற அட்சரத்துடன் ஹூ என்ற அட்சரமும் கூடி அந்த இடத்தில் நப் புடைய தோற்றரவுண்டாகிவிடும் என்று திருவாய்மலர்ந்து சொன் னார்கள் என்பது.

காணொணவடிவதான கடாட்சய ரூபந்தன்னைக்
காளவேயாக்கிக் கொண்டார் காலனூரச் சங்கொள்ளார்
பேணியே வேதநாலும் பிதற்றுவார் பிராணி யெல்லாஞ்
சாணையேவளர்க்கலுற்ற சழக்க தென்றறிந்து கொள்ளே. (65)

தாற்பரியம்,

எவராலும் கண்டோம் என்று ரூபிக்க முடியாத அந்த சற்சொ ரூபவடிவத்தை திருவருள் கடாட்சத்தின் பொருட்டாலே கண்டு கொண்ட மவுனதேசிகர்கள் மலக்கல் மவுத்தைப்பற்றி ஒருபோ தும் அச்சங்கொள்ளவேமாட்டார்கள். உண்மை இப்படி யிருக்க உலகத்திலுள்ள வேதசாஸ்திரிகள் கஷ்டமெடுத்து நேர்வழியடைந்து கொள்ள சோம்பேறித்தனம் படைத்து ஞானம் ஒன்றுமறியாத ஐயோ! ஏழை ஜனங்களிடத்தில் போய் பகல் வேஷம் போட்டு அவர்களை மருட்டி நல்ல ருஷிகரமான சோறு கறிகளையும் தின்று பணங்களையும் தட்டிக்கொண்டு அந்த திக்றைச் சொல்லு?

இந்த விருதையோது? என்று பொய் முரீதுகளுக் கொடுத்து ஊரூராய்த்தோறும் அலைந்து திரிவார்கள் அந்த குருடர்களிடத்தில் ஏதும்பசையுண்டோ? என்று கவனிக்கும்போது வேறு ஒன்றும் கிடையாது ஒரு ஜாண் அளவு உள்ள பாழும் வயிற்றுக்கு இரைதேடுகிறதற்காக செய்து கொண்ட ஒரு பித்தலாட்டம் என்று திட்டமாக உணர்ந்துகொள் என்பது.

கொள்ளுவா ரீமானுள்ளோர் குறியெல்லாம் புலக்கேண்மோ
தள்ளுவார் நயநம் வைத்த நடுவினிலகுலை நோக்கி
விள்ளுவார் கலிமாத்தன்னை விரைந்திரண் டெழுத்தாலுன்னி
வெள்ளவெளியிலும் நீங்கா தியங்குவார் மூச்சினோடே. (66

தாற்பரியம்,

ஞானிகள் என்று பொய்வேஷம் போட்டுக்கொண்டு திரிகின்ற குருடர்களின் பாடு இப்படியிருக்க, நல்ல தெளிவடைந் திருக்கின்ற மூமீன்களின் கருமம் எப்படியிருக்கும் என்று கேட்பாயாகில் கேள் றப்புடைய சுயம் பிரகாசமிருக்கின்ற (சுய்தானுன்ன சிரு) என்னும் பருவமத்தியில் இரண்டு விழிகளையும் ஒருவழியாக்கிக் கூர்ந்து பார்ப்பார்கள். ஜனங்கள் சாதாரணமாகவே சொல்லுகின்ற ஷஹாதத்து கலிமாவில் வந்திருக்கின்ற மணிமந்திரமான மிரண்டு அட்சரத்தை மாத்திரம் அலக்காய் எடுத்து தன் வாசியாகிய சுவாச கலைகளுடன் பொருந்திய நினைப்புடன் சரியாமல் இருப்பார்கள் என்பது.

மூச்சினோ டியங்கிநின்ற முடிவில்லாப் பொருளை நோக்கிப்
பேச்சினோடிறைவனுமங் கொண்டுடல் தன்னைப்பேணி
யேச்சமேல் வாராவண்ணா மிருதயத்திருந்துவாழுங்
காட்சியைக் கமலக்கண்ணாற் கண்டுள மகிழுவாரே. (67

தாற்பரியம்

அவ்விதம் சுவாசத்துடன் ரஹித்து நிற்கின்ற ஒரு ஆதியந்தம் இல்லாத தத்துவத்தைப் பார்த்தவர்களாக வீண்பேச்சுகள் பேசி றப்புடைய பேரைத் தூற்றாமலும், தன்னையும் தன் சரீரத்தையும் மறந்திடாமலும், குற்றம்வரக்கூடிய சிக்கல்கள் வாசியில் வந்து தோன்றிடாமலும், மனக்கண்ணாடிக்குள்ளே சகலவித காட்சிகளை

யும் கண்டு பூரித்தவர்களையும், தன்னைக்கொண்டு ஒதுங்கி யிருப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

ஆதி மறையாம லந்தரத்தி லேகிவந்த
சோதி நபிக்கிறையோன் சொல்லுவான்—வேதனைப்பட்
டவ்வற கலிமா வறுதான்கி லொரெழுத்தைச்
செவ்விதுரைப்போர்கசே திறம். (68)

தாற்பரியம்.

றசூலுல்லா மிஃறாஜிக்குப்போனபோது றப்பிடத்தில் வசனித்த பாரசியம் பன்னீராயிரம், இரகசியம் பன்னீராயிரம் ஆ இருந்து நான்காயிரம வசனத்தினின்றும் இரசியத்திலுள்ளதாகிய ஒரு வசனம் சொன்னான், அதாவது என் ஹபீபாள முகம்மதே நீர் உம்முடைய உம்முத்துகளில் நல்ல புத்தி சாதுரியவானகளைக் கண்டீராகில் அவர்களுக்கு ஞான உபதேசம் செய்யும். ஷஹாதத்து கலிமால் இருக்கின்ற இருபத்துநான்கு எழுத்திலும் ஒரு எழுத்தில்தான் தானும் என் அறுஷும் இருக்கிறோம், அந்த ஒரு எழுத்தை எந்த ஆண் பெண் மகன் அறிந்துகொண்டானோ அவனே என்னைக் கண்டுகொள்வான் என்பது.

வெண்பா.

திறம்வளரு நந்நபியைத் தேனென் றிருந்தோ
ரறம்வளரு நற்செயலோடன்புவைத்தா—லறுஷிடத்தி
லேஞ்சுடருங் கூடி யனல்சொரியுங் காலேயிலே
யெஞ்சுடரா மென்ரு னிறை. (69)

தாற்பரியம்.

கலிமாவில் முகம்மத்துர் றசூலுல்லாகி என்றும் விசுவதிப்பது ஏன் என்றால், அனுசிறுகள் ன ஐந்து பூதங்களிலும் முகம்மதிய்யா என்னும் ஒளிவு பிரகாசித்து நிற்கிறது, ஆனதால் அறுஷிலே றசூலுல்லா முடிகினபோது ஐந்து அனுசிறுகளும் பற்றி எரியும் சமயத்தில் இது என் ஹபீபுடைய ஒளிவு கருமத்தில் என்னுடைய ஒளிவு என்று அல்லாசொன்னான், அப்படி யிருப்பதாலே நபியவர்களைக்கொண்டு நிர்ணயம் கொள்வதாகிவிட்டது என்பது.

ஒன்றவனுரைத்படி யுண்மையி றகுலும்
அன்றவரலிக்களுள்வ ராணவர்கள் மெய்யிற்
சென்றொளி நிரம்பிஎழு செங்கமலத்தூட்ட
கண்டவர் தெளிந்ததனை ஹக்கென்றுரை செய்வார் (70)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் அல்லாசொல்லியபடி நபியுல்லா அலியார் அவர்களுக்கு அலியே! என்னை நீர் கண்டீரா? என்றார்கள். அப்பால் அவர்கள் பலதும் சொல்லியும் சரிவராமல் தன்னை உலகமெல்லாம நிரம்பிய பிரகாசமாகக்காட்டினார்கள். அதை அலியார் தங்களது இருதயத்தில் தெரிசித்தவர்களாகக் கண்டு ஹக்கு உண்மைதான் என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். இதனாலேதான் நாயகமும் தான் ஐனியில்லாத அறபியென்றும் மீமில்லாத அருமதென்றும் சயிக்கினை பண்ணியிருக்கிறார்கள். என்பது.

வேறு.

ஹக்காம் நபிதம் மோடிறை கல்பானதுகடலிற்
செக்கானது போலஞ்சு திருக்காவெழு மூச்சில்
நக்சாதலி பொன்றுண்டதில் நடுரண்டுனலாமுஞ்
சிக்காம லெடுத்தோதிடு மென்றே யுரைசெய்தார். (71)

தாற்பரியம்.

நாறுல் அகுபதிய்யாவும், றப்பும் அமர்ந்திருக்கின்ற கல்பிறப்பானி யென்கின்ற ஸ்தலத்தில் ஐங்கோணவடிவாக செக்காட்டுவதுபோல் எழுந்து ஒரு மூச்சானது சுழன்றுவருகிறது. அதில் ஒரு அலியும், நடுவில் இரண்டு லாமும் அமைந்திருக்கிறது அதை யாதொரு சிக்கல் இல்லாமல் சொல்லுங்கள் ஜனங்களே? என்று நபியுல்லா சொல்லி யிருக்கிறார்கள். என்பது.

இடப்புற மியங்குப் போதிலிறைவவ ரொளியைக் காட்டுங்
கடற்பெரும்வலது பாகம் ஹக்கி றகுலைக் காட்டுந்
தடப்பெரும்புவியை நோக்கிற் சத்திர னொளியைக் காட்டு
மடற்பெருவானை நோக்கில் வல்லமை யறியலாமே (72)

தாற்பரியம்.

அத்தவாசியினிடத்தில் இடதுபுறத்தில் பார்க்கும் போது அல்லாவுடையஒளியைத்தெரியச்செய்யும், வலது பாகத்தைப் பார்க்கும்

போது நபியுல்லாவின் ஜமாலியத்தைத் தெரியச் செய்யும். விசாலம் பொருந்திய உலகத்தைப் பார்க்கும்போது சந்திரனுடைய அம்மிர் கலைகளைத் தெரியச் செய்யும். ஆகாயமென்கின்ற சர்வதத்துவத்தைப் பார்க்கும்போது வல்லமை யென்கின்ற ஹக்கும், கல்கும் ஒன்றாய்க் கலந்து விரவுந் தன்மையைப் பார்க்கக்கூடும் என்பது.

விருத்தம்.

அறிவாக வரும்நாளி லலிபானவகைநோக்கி லறுஷானத்திற்
குறியான முசிலீம்கள் குணமான கலிமாவிற் குணமானதிற்
செறிவாகவமினுலு கறுபான தினமூன்று திருநாமங்கொண்
டெறிவார்களியக் பாகவிருவாசல்வழியூடியங்குமலீபே. (73)

தாற்பரியம்.

ஞான அறிவில் உயர்ந்துவரும் காலங்களில் அலிபின்வகைவகையான தோற்றங்களைக்கொண்டு உலகசிகளான பிறவிகள்நல்லதனத்துடன் கலந்திருக்கின்ற நான்கு அட்சரங்களில் நின்றுமூன்று அருப்பதங்களை நினைத்து நடுநாவுளென்கிற கமலவட்டத்திற்கு ஒற்றி நாசிகளின் இருவாசல்களின் வழியாகவும், உறுஜூநுஸாலாக்கும் அதாவது ஏறி இறங்கச்செய்யும் அந்த அலிபானது, என்பது.

அலிபானதொருநாளு மகலாதுள்ளுயிர் நீங்குமதினுலொழிந்
தொலியாகவரு நாலுமறையோது கலிமாவி லுறையானதின்
மலிவாக வருநாலு சுருபேதன் முணரார்கள் மனங்காமிருய்
மெலியாதகறுபே தென்றுணர் ஒர்கள்வெகுஞான வெளிசேரு
[வார்.

தாற்பரியம்.

அலிபென்கிறபரிசுத்த அட்சரசூட்சமமாவது ஜடலத்தைவிட்டுப்விலகாமலே இருந்துவரும்சரீரம் உயிரைவிட்டும் நீங்கினபோதைக்கும் சிறிதுகாலம். அஞ்ஞானிகட்கும், எக்காலமும் ஞானிகளுக்கும் நெருங்கிய உறவினதாக இருக்கும். அப்பேர்ப்பட்டசௌபாக்கிய நிர்மலவடிவாகிய அந்த அலிபை உலகத்தில் பிரயாசையுடன் தெரியாமல் இருப்பவன் கடைசியில் மனதில் பிரகாசமற்றவங்கா பிரகாசமரணமடைவான். அறிந்தமஹான்கள் இருலோகத்திலும் கெடுதலில்லாதசீமான்களாகவே வாழ்வார்கள். அறிவதிலும்கலிமா

விலுள்ள இருபத்து நான்கு அட்சரத்தில் அறிந்து அறியவேண்டும் என்பது

விருத்தம்.

வெளிசேருப்படி ஞானச்சுடரஞ்சு வெளிகாண்பார்வெகுராசிய
மொளிசேறுமுயிரான தொருநாலு மொழியாது உடலானதில்
வழிநாலுமறையோது கவிமாவி லொளிசேரும்வகை யானதிற்
றெளிவாக விருநாலு நறுபானதிருநாமமெழுத்தில்லில்லேமல் (75)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் அறிந்துகொண்ட மகாத்மாக்கள் தன்னைத்தானறிந்து ஞானசொருபமாகிய ஐம்புலாதிகளின் உண்மையான பிரகாசங்களையும் கண்டு உலகத்தில் சகல ரகசியங்களையும் நிரம்ப எளிதில் கண்டுகொள்வார்கள், அவர்களின் சரீரத்தைவிட்டும் உயிரும் ஒரு போதும் நீங்காது அவர்களுக்கு இருதயக்கமலத்தில் வட்டத்தில் நின்றும் சதாதிளமும் கவிமாவில் உள்ளநாலு அட்சரத்தின் ஓசையும் இன்னொரு ஓசையுங்கூடி எட்டு அட்சரமாகச்சேர்ந்துஹூ என்னும் வலப்புரியானது முழங்கிக் கொண்டிருக்கும். எவ்விதமென்றால் இல்லல்லாஹூ என்று என்பது.

வேறு.

இல்லென நிரம்பிநின்ற வெழுத்தினைக்கமலத்துள்ளே
மெல்லவே யிருத்திவாங்கி வெறுப்பினை யகலநீக்கிச்
சொகலினுஞ் சொல்லாவண்ணத் தோத்திரஞ் செய்வீராகில்
கல்லெனும் நயனத்தூடேகதிரவனொளியதாமே (76)

தாற்பரியம்.

இல்; என்று எழுந்து ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரிசுத்த அட்சரத்தை கமலமாகிய இருதயத்தின் உள்ளால் மெல்லினமாக அமரவைத்து அப்பால் எடுத்து இழுத்து பூலோகமயக்கம்ஒன்றும் அங்குவந்துதொடாமல் வாயால்சொல்பிறக்காத வண்ணமாக நடு நாவில் ஓசைபிறக்கும்படியாக திக்று செய்வீர்களாகில் இரண்டுமாணிக்கங்களுக்கு ஒப்பாக இருக்கின்ற உங்கள் கண்களின் நடுவே சூரியன் ஒளிவைப்போல் அந்த உதயது வந்து தோற்றமாகும் என்பது.

விருத்தம்.

கதிரொளி பூமியேழுங் ககன மோடறுசின்மேலு
மதிரநின்றெழும்புஞ் சத்த மறிவினு லறிந்தபோது
முதிரொளி படைப்புக்கெல்லா முதலவ னீயேயென்று
மெதிரொளி ஞானத்தூடே யிறைஞ்சுவர் மூமினேரே. (77)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் இலங்குகின்ற நேத்ர ஒளிவானது பூமியாகிய தீவுகள் எழிலும், வானத்திலும், அறுஷு முதலான திவ்வியஸ்தலங்களிலும் கேட்கும்படியான அதிர்ச்சியான சப்தத்தை தன்னறிவைக்கொண்டும் அறிந்தபோது அதன் வடிவத்தை நோக்கி யாறப்பல் ஆலமீனே! எல்லாவஸ்துவையும் படைத்த நாயன் நீயல்லவா? என்று சொல்லி அந்த பேரொளியின் கதிர்களுக்கிடையில் நுழைந்து பணிந்தவர்கள்தான் மூடமீன்கள் என்று சொல்லப்படும். என்பது.

வேறு.

மூமினுன மூமினும் முசிலிமான பேர்களும்
ஆமினுன நின்றுவாழு மஞ்சிலொன்றை நெஞ்சறச்
சேமமானதிக்றினேடு நிற்குஞ் சீவன்மெய்யுள்ளே
சாமநாலினும் நிறைந்த தக்குவாவைச் செய்வரே (78)

தாற்பரியம்.

உள்ளபடியே முஸ்லிம் என்பவர்களும், முஉமீன் என்பவர்களும் தான் உற்பத்தியா யிருக்கின்ற ஐந்து அனுசிறுகளான பூதங்களில் ஆகாயமென்கிற எட்டப்படாத நிர்மலத்தை நெஞ்சார அறிந்துகொண்டு அத்துடன் ஈடேற்றத்திற்குரிய திக்ருகிய அல்லாஹு என்பதையும், கைவல்லியப்படுத்தி ஆத்மாவின் ஸ்தலமான இருதயத்தில் வைத்து நாலு ஜாமம்வரையிலும் *தக்குவாச் செய்ய வேண்டும். எப்படியானுல் இந்த சரீரம் இருப்பதுடனேதான் என்பது.

வேறு.

தக்குவாவுக்குத் தவஞ்செயு மூமினேர்தமக்கு
மெக்கிமாயுள்ள தலங்களுங் கண்டதினிடையில்

---

* தக்வா என்பது மனதைச்சரியவிடாமல் செய்கின்ற தியானம்.

மெய்க்குனாந்தல மஞ்சையும் விரும்பிடவல்லோர்
தக்கமகவெனு முத்திரை பெறுமாந்தர்தானே. (79)

தாற்பரியம்.

பரிசுத்தமன உணக்கத்தை செய்வோர்களான முடமீனன ஜாதைகளுக்கு எப்போதும் நிலைவரமாக ஐந்து புலன்களின் வாசல் களும் துன்யாவைவிட்டும் அடைபட்டுவிடவேண்டும். அவர்களோ! அந்த ஐந்து ஸ்தலங்களைத் தான்விரும்பியும் இருப்பார்கள் அப் பொழுது அவர்கள் உலகத்தில் வசிக்கும ஜனங்களின் நடுவே ஆண் பிள்ளைச் சிங்கமென்கின்ற முத்திரையான நற்பெயரைப் பெறு வார்கள். என்பது.

விருத்தம்.

தானமாந் தலமஞ்சையுந் தவத்துடன் றேடா
ரீன் மாய்விடுவார் தமக்குவாவினுக்கேருர்
வானமாந்தலமஞ்சையும் வகைப்படியுணர்ந்தோர்
ஞானமாந் தக்தவாவெனுநல்வினை காண்பார். (80)

தாற்பரியம்.

அந்த ஐந்து தலங்களையும் வென்று தவஞ்செய்யாத ஞானி கள் ஈனமான அஞ்ஞானிகள் என்கிற கெட்டபேரை விடமாட் டார்கள். சிரசிலமேல இருக்கிற ஐந்து மகா பூதங்களான ஸ்ரு பத்தைத்தெளிந்திருக்கின்ற மகான்கள், ஞானமாகிய மெய்பாதை கண்டு நடக்கின்ற மேலான ஜயசீலர்களாய் அச்சமற்று இருப் பார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

நல்லலாபமென் றறிந்தவர் நாடியகவிமாச்
சொல்லலாம்பலகரு திகண்டுளார் ந்தவர்தொடர்ந்தால்
வெல்லொணுத் தலமஞ்சையும் விசு வதித்திடுவார்
எல்லையாந் தக்துவாவெனு மியல்பினைக் காண்பார். (81)

தாற்பரியம்.

ஒரு மனிதன் தனக்கு நல்லபடியானலாபம் வேண்டுமென்ன ஆசைவைப்பானேயாகில்; அவன் உபாயம் செய்யவேனும்: என்று விதமென்றால் — கவிமாவின் தத்துவத்தைக்கண்டு அத்துடன் விர

விடகொள்ளவேணும் பலபல ஞானவான்களையும் கண்டு அவர்களின் திருவாய் மொழிகளைக் கேட்டிருந்து நாளாசரியாய்ப் பழகி வந்து மெதுவாய் ஐந்து புலன்களின் குணங்குறிகளைக் கண்டு அவைகளிடம் பழகி அப்பால் அவைகளை வென்று நிர்ணயம் எங்கிற கைப்பிடி கொப்பை நழுகவிடாமல் வைராக்யம் என்னும் பலத்தால் இருகப் பிடித்து அப்பால் வரக்கூடிய தன் எல்லையாகிய தக்கு வரவை உறுதிப்படுத்துவது என்பதாகப் பகுத்தறிந்துகொள் என்பது.

செந்தொடைபஃறொடைவெண்பா.

காணுவுடம்பதற்குக் கருதுஞ் சுவாத்தியங்கள்
வேணுமென மிடைகள் வேண்டுவது—மூணாற்
றடித்திருக்க வேணுமென்று சாற்று வதைப்பார்க்க
மெலிந்திருக்க வேண்டி விரும்புவதும்— மலிந்துடலிற்
கூவத்து வேணுமென்று கூறுவதைப் பார்க்க
ஆபத்தில்லாமல மைகிறது—மேலவர்கள்
நல்லோரானென்று பெயர் நாட்டுவதைப் பார்க்கப்
பொல்லாதா னென்றுபெய ரேற்பதுவும்—எல்லாதரச்
சீரான் றனந்தேடித் துவாவிற ப்பதைப் பார்க்கில்
ஈமானே டேமவுத்தாக் கென்பதுவும்—மூமினுக்
கஞ்சு தவமும்மறிந் தாலொழித் துதவும்
பொஞ்சுமதைக் காணற் புரிந்து. (82)

தாற்பரியம்.

மூடமீன்கள் என்பவர்கள் இன்னும் ஐந்து விதமான தவமுஞ் செய்துபிரார்த்திப்பார்கள். அவைகளாவன:-மறைந்து போகக்கூடிய சரீரத்திற்கு சுகசௌக்கியம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று விலக்கிக் கொள்வார்கள். (இன்னும்) ருஷிகரமான உண்டிதின்டிகளாம்சரீரம் பருத்துப்போய் இருக்கிறைதவிரும்பாமல் அழுக்கும் சிக்குமாய்வாடி வரண்டுபோய் இருப்பார்கள் (இன்னும்) பாழான சரீரத்துக்கு நல்ல திடாரிக்கமான பலம் வேண்டாமென்று வெறுத்து எந்த நாளும் ஆபத்தில்லாமல் வாழ்கின்றதேபோதும் என்று தேடிக்கொள்வார்கள் (இன்னும்) உலகத்திலுள்ள அப்பாவிகளான அற்ப ஜனங்கள் கூடிநம்

லவர் இவர்! பெரிய வல்லமையுடையவர் இவர்! என்று நுனி நாவிற் சொல்லுகிறதைவிட இவன் பொல்லாதவனடா! என்று தூஷிக்க வேண்டுமென்று நேசிக்கொள்வார்கள் (இன்னும்) எக்காலமும் சீமான் தனத்தைக்கொடு! என்று துஆக்கேட்க விருப்பமில்லாதவர்களாய் கலிமாவுடன் மரணத்தைக்கொடு! என்று கேட்பார்கள். இந்த ஐந்து விதமான தவங்களும் முமீன்கள் செய்து கொண்டிருப்பார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

உருவுற்ற எழுத்தை யுன்னிக் கமலத்தி னழுக்கை நீக்கி
யுருவற்ற வொளியைநோக்கியொன்றுபட்டிருப்போர்க்கெல்லாம்
குருபத்தர நுள்யார் மூலக்குகையினிற் கலிமாத் தன்னைப்
பருவத்தே பயிர்செய்வோர்க்குப் பலனுண்டாம் பெருகத்தானே.

தாற்பரியம்.

சரீரத்தை உற்பத்தி செய்த அட்சரமான அலிபை நினைப்பில் வைத்து இருதயத்தில் உண்டான விசார எண்ணங்களை நீக்கிவிட்டு உருவமில்லாமல் அருவமாய் நின்று இலங்குகிற பரிசுத்த வடிவத்தைக் கண்டு, அத்துடன் ஒன்றுபட்டு விரவியிருக்கின்ற மஹாத்மாக்களெல்லாம். குரு என்ற வழிகாட்டி உறவுகளைந்து சொல்வாராகில் என்னவென்றால். மூலாதாரக்குகைக்குள்ளே கலிமா என்கின்ற விதையை பருவத்திலேயே பயிர்களாக்கிக்கொண்டால் எக்காலமும் சேதமில்லாமல் ஜீவித்திருக்கலாம் என்பது.

நாசிக்கு மேலே நெற்றி நடுவினின் றுடுஞ்சோதி
ஊசிக்குள் நூலைப்போல வுள்ளம் விட்டகன்றிராது
வாசிக்குங் கமலவட்டவடிவினை நோக்கிப்பார்த்து
பூசிக்கவல்லோர் பூரி பொருளை விட்டகல் வாரன்றே. (84)

தாற்பரியம்.

நாசியென்னும் பாதைக்குநேரே மேலிருக்கும் வில்வளைவான புருவ மத்தியினைக்கண்ணோ நின்று ஆடிவிளையாடி பிரகாசிக்கும்படியான ஜோதியென்னும் ஒளியானது. ஊசியில் கோர்த்துத் தொடுத்திருக்கும் நூலைப்போல இருதய கமலத்தைவிட்டும் விலகாமல் ஒட்டி நிற்கின்றது. அப்படியால் வாசனை பொருந்திய அந்த நெஞ்சத்தாம

லரவட்டத்தை எட்டிப்பார்த்து வணங்க வல்லமையுடையவர்கள் இந்தமாயமான அற்பதுனியாவின் ரத்நவஸ்துவின்பேரிலும் இச்சிக்க மாட்டார்கள். என்பது.

பொருளொரு பொருட்டு மல்லப்பூமிவிட்டகல்வா ரானு
வருளொரு பொருட்டினாலே யவனியை நோக்கிற் பொன்னு
மிருணிவிட் டகல்வா ரில்லென்றிலங்கிய கலிமாக்கொண்டு
வெருளதை நீக்கிமேலா சனத்திவ்வீற் றிருப்பா ரன்றே. (85)

தாற்பரியம்.

இந்தப்பூலோகத்தின் கொஞ்ச இச்சையைவிட்டும் விலகின நாதாக்களுக்குப் பணங் காசு பொன்பொருள் என்பவைகள் ஒருபெரிய காரியமல்ல. அவர்கள் மனதில் நினைத்தார்களானால் அவ்வது பூமியை நோக்கி உமிழ்ந்தார்களானல் உடனே மண்ணும் பொன் கட்டியாய் சமைந்து விடும். இன்னும் அவர்கள் நான்வேறு நீ வேறு என்கிற இருளான இணையை நீக்கி நான், நீ; என்னும் ஒருமைப்பாட்டில் விரவிக்கொண்டு இல் என்னும் கலிமாவில் கலந்தவர்களாய் மேலான ஆசனத்தில் விற்றிருப்பார்கள் என்பது.

கலிவிருத்தம்.

முகத்துக்கண்ணை முறுக்கித் திருக்கியே
யகத்துக் கண்ணை யறுத்துப் பிளந்தபின்
வகுத்தசோதி மணிவிளக்குன் னுள்ளே
தொகுத்துப் பார்க்கச் சுகம்பெற்ருய் நெஞ்சமே, (86)

தாற்பரியம்.

ஏ! மனமே நீ முகக்கண்களின் பார்வையை உலகத்தின் மயக்கத்தில் விடாமல் ஒழித்து: இருதயமாகிய அக்கண்ணை இல்ஹாமுடைய வழியைக்கொண்டு திறந்து உள்ளே சென்று அங்கே உலகினைப்படைத்த சுத்த பிரகாசமான றப்புடைய தீபவெளிச்சத்தை உன்றன் இருதயத் தாமரையின் கண்ணே நீங்காத நிலையாக நினைவை நிறுத்திப் பார்வையிடுவாயாகில் அப்போதுதான் சுகம் பெறுவாய் என்பது.

பகுந்து மெய்மைப் பலபலகூறதாய்
வகுந்ததொன்றை மணிவிளக்காக்கியே
கவிழ்ந்து பார்க்குக் கமல வகாரத்தை
நிமிர்த்து பார்க்க நிலைபெற்ருய் நெஞ்சமே (87)

தாற்பரியம்.

இந்த சரீரத்தை, சுதை, மண்ணென்றும், நீரந்நீர் தண்ணி ரென்றும், சுவாசம், காற்றென்றும், இப்படியாக நான்குபங்கை பகுத்தி, அதிலொரு பங்கான ஆகாயத்தை நிலையாக்கி அதையே எல்லா லோகங்களுக்கும் அடித்தளமான இராஜ கருவியாக்கி அதையே இருதயத்தின் மணிவிளக்கின் பிரகாச வெளிச்சமாக்கி அந்த வெளிச்சத்தை குஹா இருக்கின்ற ஸ்தலமாகிய இடது பக்கத்தின் கமல தாமரையின் பக்கமாகக்கவிழ்ந்து பார்க்கும் நிலை அன்று சற்றே நிமிர்ந்து புருவ மத்தியில் பார்வையைக் கதிர் முனை போல் நோக்குவாயாகில் அப்போதுதான் நிலையாடான உஜ்ஜிதை சந்திப்பாய். என்மனமே. என்பது.

கணங்கொள் பூதங்கலந்த வனத்திடை
கணக்குபோலச் சுருண்டு கிடந்ததை
பிணங்கிமெல்ல வெழுப்பி யிருத்தியே
உணங்கிப் பார்த்து மகிழ்ந்திடும் நெஞ்சமே. (88)

தாற்பரியம்.

கருவிகரணங்கள் என்னும் பூதக்கூட்டங்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற வனமாகிய சரீரத்தில் வண்டைப்போல் சுருண்டு கிடக்கின்ற ஆத்மா என்னும் தத்துவ ஒளியைத்தெரிசித்து மெதுவாக அதற்கு உயிர்கொடுத்து எழுப்பி அதுடன் உறவாடிக் கலந்து வணங்கிக் கொண்டு எந்நாளும் ஆநந்தத்துடன் வாழ்ந்திருப்பாய் மனமே என்பது.

அல்லி ராப்பகலான சுவாசத்தை
மெல்ல மெய்யில் விளக்கொளியாக்கியே
நல்லதென்றுயர் ஞானக்குருபரன்
சொல்லிற் பார்க்கச் சுகம்பெற்றாய் நெஞ்சமே. (89)

தாற்பரியம்.

இரவும் பகலுமாகசரீரம் என்னும்பட்டணத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும் பரமபொருளாகிய மூச்சை மெதுவாகப் பழக்கியிழுத்துப் பிடித்து ஐடத்தின்கண்ணே விளக்காகக் கொளுத்திவிட்டு நல்ல காலத்தின் அதிஷ்ட திரவியம்போல் வந்தகாமிலான குருவின்

சொல்படி கலிமாவினுல் அதை நோக்கினயாகில் அப்போது தான் சுகம், பெற்றுக் கொள்வாய் என்மனமே! என்பது.

வேங்கை மெய்யை வெருட்டிப் பிடிக்கண்
டோங்கி மெல்ல வுயர்த்தி யிருத்தியே
பாங்கினூடு பரம சுவாசத்தைத்
தூங்கிப்பார்க்கச் சுகம்பெற்றுய் நெஞ்சமே. (90)

தாற்பரியம்.

மனமே வேங்கைப்புலியாகிய மவுத்தானது உன்னை வந்து தாக்தி ஒரு பிடியாய் பிடித்துக் கொள்வதற்கு முன்னமே உன்னை நடத்திகாட்டி வருகின்ற பரம்பொருளாகிய சுவாசத்தை மெதுவாக ஏற்றியிறக்கிப் பழகிவந்து உன்னை பலுவாக்கி விட்டு அதை நீபார்த் திடுவாயாகில் அப்போது எல்லாசுகங்களையும் தடைமறவில்லா மல் பெற்றுக்கொள்வாய் என்பது.

ஒய்வி லாப்புள ஓறிய வாவியிற்
பூவி லாமணம் பூத்த கமலத்துள்
வாவி லாவண்டு வந்து மனங்கொள்ள
ஈயி லாத்தே னினிப் புற்றுய் நெஞ்சமே. (91)

தாற்பரியம்.

எந்நேரமும் இடைவிடாமல் புனலாகிய இரத்தமானது ஊறிக் கொண்டிருக்கின்ற இருதயத்தின் தடாகத்தின் கண்ணே? புஷ்ப மில்லாமல் மணக்கின்ற வாசனையானது விரிந்திருக்கின்ற. ஈரல் தாமரையின் நடுவே வாய் இல்லாத வண்டாகிய சுவாசமானது வோடிவந்து அத்தாமரையின் பரிமளத்தை முகந்துகொள்ளவே ஈயில்லாத தேனுகிய கலிமா யென்கின்ற ஹா ஹீ ஹூ என்னும் அட்சரங்களானவைகள் இனித்துத் தன்னை மறந்துவிட்டது மனமே என்பது.

மக்கம் வாழு முஹம்மதர் சொற்படி
சொர்க்க வாழ்வுஞ் சுகமு மிழந்துபேர்ய்
நெர்க்கமான நெருப்பில் விழாமலே
ஹக்கனூடு கலந்திடு நெஞ்சமே. (92)

தாற்பரியம்.

திருஸ்தலமாகிய மக்கமா நகரத்தில் மனுஷாவதாரங்கொண்டு உதயஞ் செய்துவந்த நபிகள்நாயகம் முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்கள் கட்டளைப்பிரகாரம் நடந்து சுவர்க்க வாழ்வையும், வீகாவையும் பெற்றுக்கொள்ள மதியில்லாமல் பேதா பேதகப்பட்டு இருவினையாகிய பெரும்பாவப் பொதிகளைத் தேடிச் சுமந்த கழுதைபோல் அநேக அகோரவிகார ரூபாதிகளைக்கொண் டும் சதா யாதனை செய்யப்படுகின்ற நரகக் குழியில் விழுந்திடாமல் உன்னுக்குள் மறைந்தவனாக இருக்கின்ற தலைவன் உன்னை இல்லா மாக்கி அப்பால் இருப்பவன் யாரென்று கூர்மையுள்ள புத்தி யைக்கொண்டு விசாரித்து பார்த்து அதுடன் விரவிக்கொள் மனமே! என்பது.

ஜாஹிலென்றதகைமையை நீக்கியே
வாயிலன்றி மனத்திலொன்ருக்கியே
ஆசனவென்றி வாலறிந்தபின்
காமிலாக்கனி கண்டிடுநெஞ்சமே (93)

தாற்பரியம்.

தன்னையறியாத ஜாஹில் என்கின்ற தன்மையை நீக்கிவிட்டு வாயால் சொல்லிக்கொண்டிராமல் அந்தப் பொருளை மனதின் கண்ணே ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு ஹா ஹி ஹூ வென்கிற கலிமா வால அறிவையறிந்தபின் காமில்லாமல் பழமான தன்மையுள்ள அப்தாய் இருந்த நீ அதாகின்ற தத்துவத்தைக்கண்டு கொள்வாய் என் மனமே என்பது.

முனுபிக்கென்றமிடிமையை நீக்கியே
விளுபிக்கும் மகுபூபெனுஞ் சோதியைப்
பனயகல்பு பணிவிடையானபின்
கனபத்தோடு கலந்திடு நெஞ்சமே. (94

தாற்பரியம்.

மனமே! நீ முனுபிக்கு என்கின்ற தரித்திரியத்தைவிட்டுஉன் னில் பூரணமயமாய் நிறைந்திருக்கின்ற மகுபூபு என்னும் பிரகாசத் தை ஆசைகொண்டு மருண்டு திரியும் மாக்குரங்கானது உன்வசப் பட்டு பணிந்தபிறகு உன்றப்புடன் கலந்து ரஹித்துக்கொள் என்பது.

நீயு நானு நினைத்திடுங் காலமி
லேதுநான வணங்குவ னீதியாய்
நீயுமென்னுள் நினைப்பது தானின்ன
நேரமென்றே யிருப்பது கண்டிலேன். (95)

தாற்பரியம்.

மனமே ஒரு நிச்சயம் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. நீ வேறு நான் வேறு என்றிருந்த விகாரத்தை ஒழித்து நீயும் நானும் ஒன்று என்கின்ற ஞானத்தில் விரவிய பிறகு வேறு நான் எந்த வஸ்துவை வணங்கப் போகிறேன். ஆனதினால் நீதியாக நீ என்னுடைய நிலையுடன் கலந்து ரஷித்து சேர்த்திருப்பது எந்நேரமோ அறியவில்லை என்பது.

கட்டளைக் கலிப்பா.

சீயும் நீருந்திருத்திய மெய்யுளே தேனுா வந்து சிறந்தது கண்டியான்
ஆயும் நீரையகற்றி யமிர்தமதாக வுண்டவா பாதம் பணிந்தபின்
காயுமன்றிக் கனிந்த கனிபழங் காண்பர் கண்டுகனித்த குருபரன்
நீயவென் றியமிர்ந்துண்ணுங் காலமி லேது நன்கண்டிறைஞ்
சுவனெஞ்சமே.

தாற்பரியம்.

நாற்றமுடைய சீழும் ஊனநீரும் கட்டுப்பட்டு நிற்கிற இந்த சரீரத்தில் இனிமையான தேவாமிர்தத்துக் கொப்பான தேன் என்கிற கலிமாவின் ரஞ்சிதமானது சிறந்து வந்திருக்கிறதை நுட்ப புத்தியைக் கொண்டு தெளிந்தறிந்துகொண்ட பின்னால் நான் பலமாதிரிப்பட்ட ஆராய்ச்சியை விட்டும் விலகி அந்த மேலான தேன் சுவையைக் கொண்டு குடித்த தாதாக்களின் பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து அதன் பின்னால் காயில்லாமல் ஒரு பழமானது பழுத்த தன்மையான இந்த சரீரத்தின் அடிமைத் தனத்தை ஒழித்து எல்லாம் நாம்தான் என்ற சக்கற்ற தீர்ப்பைப் பிடித்துக்கொடுத்த காமிலான குருவின் தந்திர உபாயத்தின் பொருட்டால் என்னில் உள்ள இடகலையின் தோற்ற மாகிய சந்திரனில் இருந்து பொழிந்த அமிர்தம் உண்ணும்போது உன் கண்ணுக்கு உன்னையன்றி வேறெந்த சொரூபம் தோற்றப் போகின்றது. மனமே என்பது

கட்டளைக் கலிப்பா.

நீதியாயுள்ள ஜாதியனைத்திலும் நீக்கமன்றி நினைப்பவர் கல்பிலு
மாதியான பொது வஸ்துவிதெனு மஞ்சி லொன்றை யறிந்தவ

கூறவே, யோதி நூலை யுணர்ந்திடு நாளெல்லா முள்ள மோடித்
தளர்ந்திது காணெனுஞ் சோதியாய்வரு மவ்வெழுத் தொன்றிலேத்
தொடர்ந்து காணச் சுகம் பெற்றுய் நெஞ்சமே. (97)

தாற்பரியம்.

நிசமாகிய ஒழுக்க நடையில் சரிபட்டு நடக்கின்ற ஸமஸ்தான ஜீவராசிகள் அடங்கலிலும், இனனம் இரண்டுபடுத்தாமல் ஒருமைப் பாட்டில் திட்டப்படுத்திக்கொண்ட பெரியோர்களின் திருமனதிலும், எவைக்கும் ஆகிவஸ்து இதுதான் என்று ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றாகிய ஆகாசத்தைத் தெரிந்துகொண்ட வல்லமை சாலிகள் சுட்டிக்காட்டின வுடனே, வேத சாஸ்திர தந்திரங்களின் முடிதிறக்கப்பட்டு அதன் பேரில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை கைவிட்டுவிட்டு உலகம் யாவற்றிலும் பரிபூரணமாய் நிறைந்த ஜோதியானது அந்த ஒரு எழுத்தில்தான் ஒளித்திருக்கின்றது என்று அதன்பேரில் ஆசை மீறி அதைத் தெரிசனம் பண்ணினவுடனே சதாசுகங்களைப் பெறுவாய் மனமே என்பது.

விருத்தம்.

சூலமா யொளியாய் ஞானச் சுடரது தன்னை நோக்கிச்
சீலமா யெழுந்த சிவசுறி மைதுதெரிசிப்போர்கள்
சாலமா மறைகளேதுஞ் சாத்திரச் சுழக்கமெல்லாஞ்
சூலைபோல் வயிறு நோவறத் தொடங்கின தொழிலா மென்றுர். (98)

தாற்பரியம்.

ஞானமான பெரிய கூரிய அறிவில் பழகிவந்து சர்வ உலகக் காரண கருவியான அந்த ஒளியைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்த் தெரிசித்து ஐயம் பெற்றுக்கொண்ட மஹான்கள் எல்லாரும் இந்த உலகத்தில் வேதம் என்றும் சாஸ்திர சோடிகள் என்றும் பெருகி ஜாதி மத பேதப்பட்டு ஜனங்களை மருட்டி நடத்துகின்ற விதமெல்லாம், உலகவாசிகளான வேத சாஸ்திரிகளானவர்கள் தங்கள் நிறையாத வயிறுகளை வளர்க்கவேண்டியதற்காகப் பின்னின்ன வலைகளாக இருக்கும் என்று சாக்ஷி சொன்னார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

அண்டமு மவனிதானும் மதிர்ந்திட மறைகளோதிக்
கண்டமுங்கடுத்து நோவக் கதறிய மைந்தர் சேன்மோ
என்று முன் னவனை மெய்யுனெழுத்தினு லிருத்திப் பார்க்குந்
தொண்டருக் கடிமை செய்தாற் சேரவாஞ் சுவர்க்கம் தானே. (99)

தாற்பரியம்

ஆகாசமும் நீங்கள் வாசம் பண்ணும் பூமியும் அதிர்ந்து போகும் படியாக வேத சாஸ்திரங்களை ஓதுவோதென்று வோதி தொண்டைக் குழியில் நீரும் வரண்டுபோகும்படியாய்க் கத்திக் காலத்தன்ளுகின்ற மத்தப் புத்தியுள்ள மூட ஜனங்களே! கேளுங்கள் நீங்கள் இவைகள் போன்ற வேஷங்களை விட்டுவிட்டு சதாகாலமும் நிலையாக இருக்கும் படியான ஆதிவஸ்துவை இருதயத் தாமரையில் வைத்து ஒரேயொரு அட்சரத்தால் தெரிசித்த அன்பர்களான ஆஷிக்கீன்களுடைய பாதத்தில் விழுந்து கட்டிப் பிடிப்பீர்களானால் சுவர்க்கம் உங்கள் பேரில் விற்பனமாய்விடும் என்பது.

வெண்பா.

பேய்த்தேரை மெய்யென்று பேதலித்த மான்போலச்
சாத்திரங்களோதித் தளராதே சாததிரத்தைக்
கற்றறிந்து விட்டாற் கதியாகாதப் பொருளைச்
சற்றறிந்து பாராய் தரித்து. (100)

தாற்பரியம்.

கானகத்தில் கொள்ளிவாய் பிசாசுகள் கூடி தழையும் குழையு மாய் ஜோடித்து நடத்திவந்த ஒரு தேரைக் கண்டு ஒசோ இந்தத் தேரில் நாம் அருந்திப் பசியடக்கக்கூடிய தழைகள் தொங்குகின்றன. ஆனதால் கூடவேபோனால் நல்ல சௌகரியமாய் தின்னலாம் என்று ஒரு மான், தன்பாலை நினைத்து மறக்காத குட்டிகளையும் விட்டுவிட்டு சென்று சிறிது தூரம் போனதும் அந்தப் பிசாசு கூட்டங்கள் இந்த மானைக் கண்டு கும்மாளி போட்டு கூத்தாடிக் குரவையுடன் வந்து அதன் குரவளையைப் பிடித்துக் கடித்து இரத்தத்தை யுறுஞ்சும்போது அந்தமான் எவ்விதம் மருண்டு தவித்ததோ அதே கதியாக இந்த மாயவுலகத்தில் மனுஷ ஜன்மமெடுத்துப் பிறந்து வீணாக வேத சாஸ்திரிகள் சொன்ன பொய்யை நம்பி ஸ்திரீகளின் காமசோகத்தில் மிதந்து புத்தியைக் களையானுக்குக் கடன் கொடுத்துவிட்டு கடைசி யில் வரும் எமன்கையில் சிக்கிக்கொள்ளாதே. நீ கற்ற வேதங்களில் அந்தரங்கமாய் நுழைந்து கிடக்கின்ற வஸ்துவை ஒன்றுபடுத்தி மனசு அளவில் கொஞ்ச நேரம் உன் எண்ணத்தை கதிர்முனைபோல் நிற்கவைத்துப்பார் அப்போது உண்மை யென்பதின் குஷியானது தானே தெரியவரும். என்பது.

எறும்கடை யெண்பத்து நான்குநூறுமிரத்து
ளுறும் பொருளையாரு முணரார்கள் —வெறும்பானை
பார்த்திருந்துத் தூங் குவார் பசிகளினுற் பாவியர்கள்
சாத்திரத்தின் கேடாவர்தான். (101)

தாற்பரியம்.

பானைமுதலான எறும்பு கடைசியாக உள்ள எண்பத்துநான்கு நூறுமிரக்கோடி ஜீவஜந்துகளின் சரீரங்களிலும் தன் வல்லமை விளையாட்டின் ஹிக்கமத்தால் சங்கிலித்தொடர்போல் கலந்து மறைந்துகொண்டிருக்கும் அந்த எட்டாத பொருளைப்பற்றி மனதில் விசாரணை பண்ணுமல் சோற்றுப் பானையில் சோறு ஒன்றுங் கிடையாதென்று நல்ல தெரிந்திருந்தும் அதற்குரிய முயற்சி செய்யாமல் கடினமான பசியோடும் கிடந்து தூங்குகின்ற பரம சோம்பேறிகள் போல உலகமாசிகளான பாதகஜனங்கள் வீண் விளையாட்டிலும் சிரிப்பிலும் மனதைப் பராக்காக்கி விட்டு வேத சாஸ்திரிகளின் சொக்லேப் பிடித்துக்கெட்டு அழிந்து விடுகிருர்கள். என்பது.

அழுக்கறுத்து மெய்யை யறிந்தோர்கள் முன்சென்று
சுழுக்கமுத்து நீகேளு சொல்லுவர—நுட்கநத்தை
வஞ்சகத்தை நீக்கிவான் பொருளை யென்றுமவர்
தஞ்சமெனக் காட்டுவார் தான். (102)

தாற்பரியம்.

மாரப்பா! இதை நோட்டமிடுகிற அறிவுள்ளமகனே? உலக மயக்கத்தில் உன்னை விற்றுவிடாமல் தன்னை இன்னதென்று அறிந்திருக்கின்ற மேலோர்களான நாதாக்களை நீகண்டு பிடித்து அவர்கள் பாதத்தைமுடுகி வெட்கத்தை உதறிவிட்டு ரகசியத்தைக்கேள். அப்போது அவர்கள் உன் இருதய வடிவைப்பற்றிச் சொல்லுவார்கள். அத்துடன் உன்மனதின் வைராக்கியத்தைக்கண்டு அவர்கள் யாதொரு வஞ்சகமில்லாமல் உன் அசலான பொருளை இதுதான் என்று சுட்டியுங் காட்டுவார்கள் என்பது.

வோதியர்கள் சொல்லதனை மெய்யென்றிருப்பவர்க
ளாதி நிலையிதென் றறியார்கள் – ஓதிமிக
உள்ளத்தரும் பொருளை யுணரா தவர்நாளைக்
கள்ளர்படும் பாடெனவே காண். (103)

தாற்பரியம்.

வஸ்துதைக் கண்டுகொள்கின்ற உபாயம் இப்படியென்றி உலகத்தில் வயிறுவளர்க்கப் பொய்வேஷம் போட்டுக்கொண்டு கலைக்யானங்களை வாயால் புலம்பித்திரிகின்ற சாஸ்திரிகளின் சொல்லைத்தொடர்ந்தால் ஜனங்கள் யாதொருபயனும் பெறமாட்டார்கள். அந்த சாஸ்திரிகள் அவ்வனாவுகலைகளைக்கற்றும் தமதிருதயசொரூபத்தின் வடிவைச் சந்திக்காமல் போனர்களானல், அவர்கள் மரணவேளையில் திருடர்களைப்போல் பறக்கப் பறக்க முழிப்பார்கள். அது மேலைக்குத் தெரிய வரும் என்பது.

மெய்யிலே யுள்ளதொன்றும் விள்ளார்கள் வேதியர்கள்
பொய்யிலே யுன்மனதைப் பூட்டுவார்— கையிலே
கண்ணுடி வைத்தாலுங் காணுதகப்பொருளை
விண்ணுர்த்திருப்பரே மேல். (104)

தாற்பரியம்.

உண்மையாகிய மஅரிபத்துல்லாவின் விஷயத்தைப்பற்றி வேத சாஸ்திரிகள் யாதொன்றும் பேசமாட்டார்கள். அது வஞ்சகத்தால் அல்ல தங்களுக்கு அதன் விஷயத்தில் தெரியாததினுல் வீண்பொய்யாகிய உலகமயக்கத்திலேயே உன்மனதைக்கட்டி விடுவார்கள். அதிலும் சில வேஷதாரிகளான குருமார்கள் கையில் கண்ணுடிகளை வைத்துக்கொண்டு அதோ! தெரிகிறதுபார் என்று கண்பார்வையின் ஒளிவைக்காட்டுவார்கள் அந்த பொருளானது இப்படிப்பட்ட ஜால வலையில் அகப்படாது. அது அகப்பட்டுக்கொண்டவர்களின் பார்வையானது இருதய சாயலாய் மேல்நோக்கியிருக்கும் என்பது

கட்டளைக் கலித்துறை

ஈமான் றனக்கு மிகலாம்நெறிக்கு மிடைநடுவே
தேமாங் கனியுண்டு செப்பரிதால் செப்பிலஞ்சி லொன்றை
ஆமா மெனக்கலி மாவாலெழுப்பி யறித்துணர்ந்தால்
சீமான் றளம்பெற்றுவாழ்விரென நபிசெப்பினரே. (105)

தாற்பரியம்

ஈமான் என்கின்ற உறுதியான எண்ணத்திலும், இஸ்லாமென்கின்ற கலிமாவுக்கும் இடையில் தேமாங்கனியாகிய தன்மை நப்புடன் விரவச்செய்கிற முறையொன்றிருக்கிறது. அதை யாராலுஞ்சொல்ல முடியாது. ஒருவாறு நமது பிறவிகளான உலகவாசிகள்பேரில் கருணை வைத்துச்சொல்கிறேன். கலிமாவில்உள்ள இருபத்துநான்கு அட்சரங்களிலும் முக்கிய பாதையையுடையது ஐந்து அட்சரங்கள். இந்த ஐந்திலும் ஒரேயொரு அட்சரத்தான் எல்லாவற்றையும் பொதிந்து நிற்கின்றது அதைஉறவாடி கலிமாஎன்கின்ற திறவுகோல்கொண்டு திறந்து உள்ளமான இருதயத்தின் வட்ட வடிவில் தூக்கியெழுப்பி இருத்திப்பார்த்து அதுயார்? நாம்யார்? என்று விசாரித்தால் நீங்கள் நிகரில்லாத சீமான்தனமாகிய சதாகால வாழ்வைப் பெற்றுக் கொள்வீர்கள்! என்று நமது சர்வ லோக ரோக தற்பர ஜகத் குருவாகிய நபிகள் நாயகம் அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள் என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

அறுநான் கோ டட்சரக் கோடாரியை கொண்டறிந்துளத்தில்
மறிவான வஞ்ச மனத்தைத் தறித்து நயப்புனமாய்ச்
செறிவான தீவிலமுதான வித்தினைச் சேரநாட்டுப்
பொறிவிண்களை பறித்தாற் பெறலாஞ் சொற்கப் பொற்பதியே.

தாற்பரியம்

இருபத்து நான்கு எழுத்தாகிய கலிமாவுஹூதத்தென்னும் கோடாரியைக்கொண்டு அறிந்து இருதயத்தில் அப்போது ஹவாவென்கிற மனதின்கண் வந்துகூடுகின்ற உலகமயக்க அவத்தைகளை வெல்லாம் தறித்துவிட்டு, வெட்டி இருதயத்தை ஒரு வயல் நிலமாகத் திருத்தி தீனுல் இஸ்லாமுக்கு உயிராகஇருக்கிற கலிமாவில் அமிர்தமான இல்லல்லாஹூ வென்கிற விதையை நினைவுடன் கலந்து விதைத்து முளைகண்டவுடன் நடுவைசெய்து ஐம்புலன்களின் விகாரக் கிருத்தியங்களான களைகளை அப்போதைக் கப்போது பிடுங்கிக் கொண்டுவந்தால் சுவர்க்கபதியாகிய ஈடேற்றம் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது.

முன்னுள் கெழுத்தில் முதருள் கைவிட்டு முகிர்த்தெழுந்த
பின்னுள் கெழுத்துப்பிறவா குதித்தெழும் பேரெழுத்தில்
அன்னுள்கி லொன்றதனுலே கமலத் தழுக்கறுத்து
மன்னுன்குபோத முற்றுந்பெறலாந் சொர்க்க வாழ்பதியே (107)

தாற்பரியம்.

அஷ்ஹதுக் கலிமாவில் பேர்பாதியாகிபதும், பன்னிரண்டு அட்சரங்களையுடையதுமான லா-இ-லா-ஹ இல்லல்லாஹு என்பதில் முதல்வரும் நாலு அட்சரத்தைக் கழித்து அங்கிருக்கும் இனையான குபிரைவிலக்கி பின்வருகின்ற நாலு அட்சரத்தில் பிரிவினை இல்லாமல் உதித்திருக்கின்ற பூங்காவனத்தின் ஒரு மலராகிய ஹு என்னும் அட்சரத்தை நினைவுடன் கூட்டி இருதயததில் வந்து கூடிக் கிடக்கும் பல உபாதிகளான அழுக்குகளையும் சிறுகச் சிறுக கழுகி கொண்டால் தடையில்லாமல் மரகத விமானமான பட்டணங்களையுடைய சுவர்க்க மண்டலம் சேர ஹேதுவாயிருக்கும். என்பது.

வலியான் றிருவொளிக்குள்ளே யுயிர்கள் வளர்ந்துருவாய்
மெலியா வணக்க மறியாததாளினில் மெலவன்றன்
கலிமாவை நெஞ்சிற்றவரும லொன்றெனக் காணாவைத்தான்
சலியாதிருமனமேயி றகுலுண்டுந் தாபரமே. (108)

தாற்பரியம்.

வல்லமைப்பொருளாகிய அல்லாகுத் தஆலாவின் சிற்றுன ஒளிவுக்குள்ளே எல்லா ஜீவராசிகளும் புதைந்து கிடந்து ஜெர்ம கிரஹங்களால் அவைகள், சரீரசக்தியடைந்து வளர்ந்தும் தன்னையறிகின்ற உபாயங்களை கண்டு வணங்கத்தெரியாமல் தவிக்கும்போது அந்த வொளிவுக்குரியவன் தன்கலிமாவின் சூட்சத்தை யறியும்படியாக தன் றசூலை யனுப்பி அறியவைத்தான் ஆனபடியாலே ஏ! மனமே நீ ஒன்றும் விசனப்படாதே. நமது றசூல் நாயகம் இருக்கிறார்கள். தாபர வஸ்துவாக என்பது.

வலியான் பொருளை யுணராதமாந்தர் வணக்கமொன்று,
பலியாது தானைப்பகையாகு மென்றிறை பாழுடம்பின்
கலிமாவிளக்கின் சுடர்தான்கி,லொன்றைக் காட்டிவைத்தான்
சலியாதிருமனமேயி றகுலுண்டுந் தாபரமே. (109)

தாற்பரியம்.

வல்லமைபெற்ற அந்தப்பொருளைத் தெரிந்துக் கொள்ளாத ஜனங்கள் வணங்கின்ற வணக்க மொன்றும் பலியாது அதுவே மேலைக்குக்கடினமான சாட்சியாய் வந்துநின்று எதிர்க்கும் என்று கிருபையுள்ள நருமானுகிய ஆண்டவன் நமது சரீரத்தின் கண்ணோ மூலமந்திரமானகலிமாவின் தான்குமணி விளக்குகளையும் கொளுத்திப் பிரகாசிக்கும்படியாகச் செய்திருக்கிருன். அதிலொன்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளும்படியாகவும் வேதங்களில் தெளிவாக அறிவித்தான் ஆனதினுல் மனமே நீ விசனிக்காதே றசூலுல்லாஹி அவர்களின் தாபரமான துணையிருக்கிறது. என்பது.

வலியான் றிருவுளத்தாலே யெழுந்தவகி யெழுத்தைக்
கலிமாவினுலு ஹறுபி லொன்ருனதைக் கண்டறிய
மெலியாதிறை வனருளால் மனத்தை விளக்கி வைத்தான்
சலியாதிருமனமேயி றசூலுண்டுந் தாபரமே. (110)

தாற்பரியம்.

அல்லாகுத் தஆலா தன் திருவுளப் பொருத்தத்தைக்கொண்டு தன் திவ்யதீர்க்கதரிசியான நமது நபிகள் பெருமானுர் அவர்களுக்கு இறக்கிவைத்த வஹீகளில் தன் மர்மத்தையும் கலிமாவில் நுழைத்தான். அதை மிஃறாஜியில் தன்மடஷெய்கைவரவழைத்துப் பேசின ரகசியம் பன்னிரண்டாயிரம் சங்கதிகளில் ஒன்ருக சம்பாஷித்தான் அப்போது நாவ் அட்சரத்தில் ஒன்று என்ருன். ஆனதால் அந்த ஒன்றைப் பகிரங்கமாய்ச் சொல்பவர்கள் பாவியாவார்கள். ரகசியத்திலோ அதைத தெரிந்துகொள்வதற்கு அனேகம் துறைகளை ஏற்படுத்திமிருக்கிருன் ஆனபடியால் ஏ மனமே! நீயொன்றுக்கும் அஞ்சாதே நமது றசூல்நாயகம் நல்ல துணையாக இருக்கிருர்கள். என்பது.

அலிபா யெழுந்துமி ரெல்லாம் நிரைத்தண்டரண்டமெல்லாம்
மலியா வெழுபத்தோடெழாக வைத்தனன் வஞ்சகமறக்
கலிமாப் பொருளதை நாலாங்கறுபினிற் காட்டிவைத்தான்
சலியா திருமனமேயி றசூலுண்டுந் தாபரமே. (111)

தாற்பரியம்.

அலிபாய் எழுந்துநின்ற பரமபொருளானது அண்டரண்டங்க ளான உபாதிகளிலுள்ள ஜீவ கோடிகளுள்ளும் பூரணமயமாக நிறைந்து அப்பால் அதை எழுபத்தேழு தத்துவ அட்சரங்களாகப் பிரித்து எழுபத்தேழு கூட்டங்களைப் பிரித்து விட்டு, தான் அவை களில் நாலே நாலு அட்சரங்களில் வந்து ஒளித்திருந்து ஞானவான் களான மௌனமுடையவர்களுக்குத் தெரியும்படியாயும் தங்களைக் காட்டிவிட்டான். ஆனபடியால் மனமே! நீ ஒன்றுக்கும் விசனிக்க வேண்டாம். நபிமவர்களின் துணை நமக்கிருக்கின்றது. என்பது.

அலிபோடுலாமுந் திறல் ஹேயு மீமு மனுதி முன்னுள்
மெலிவான தாலில்விடுத் துரைத்தானதை விண்டறியக்
கனிமாவோடே கன்றிருநாமத்தேன்விட்டருந்தச்சொன்னான்
சலியாதிருமனமேமெயி றசூலுண்டுந் தாபரமே (112)

தாற்பரியம்.

அனாதி வஸ்துவாகிய அல்லா தன் ஹிக்மத்தைக் காட்டியிருக் கும் பரிசுத்த அச்சரங்களான. அலிபு. லாம். ஹே. மீம் என்னும் இந்நான்கு அட்சரங்களையும் முன்னமே தால் என்னும் அட்சரத் தில் வைத்துப் புதைத்திருந்தான். அதை அநேக யூகதந்திர உபா யத்தால் பகுத்தறியும் படியாக ஒரு அரும்பொருளான உபாய மும் சொன்னான். எப்படியானால் கனிமா என்கிற மாங்கனியில அவன் திருநாமமாகிய ஹூ. என்கிற தேனாமிர்தத் தேனைவிட்டு விரவிக்குடித்தால் அதுவே நீ நாஜுறதற்குக் காரணமென்று காட்டியும் போட்டான். ஆனபடியால் ஏமனமே. உனக்குக்கவலை வேண்டாம் நமது நாயகம் றசூலுல்லாவுடைய துணையாயிருக்கிறது. என்பது.

வலி தானவைந்தெழுத்தட் சரமாதி வடிவென்றுன்னி
மெலியா மலாறுநூ ருயிரங்கோடி விண்ணோருரைத்த
கனிமாவினுல் மனக் கண்ணுடியைச் சிக்கலாடச்சொன்னான்
சலியாதிரு மனமேமெயி றசூலுண்டுந் தாபரமே. (113)

தாற்பரியம்.

வல்லமைக்குரிய மேலே சொன்ன ஐந்து அட்சரங்களும் ஆதி யின் சொரூபம் என்று தீர்மானித்து அல்லாவுடைய ஆறு நாறுயி

ரங்கோடி மலக்குகளும் சொன்னதாகிய பரிசுத்தமந்திரமான அஷ்றதுக் கலிமாவைக்கொண்டு இருதய நிருவே ஒதுக்கிக் கண்ணடியில முகம் பார்ப்பதுபோல் தன்னேப்பார்த்து சந்தேகந்தெளிநதுக் கொள்ளுங்கள். என்று யிஃருஜியில் றப்புசொக்லி யிருப்பதாலே எ மனமே, இனி தீவிசனப்படவேண்டாம். நமது றசூல் நாயகமதுவே யாக இருக்கிறார்கள். என்பது.

அலிபாயெழுந்திடு முன்னே யுதித்திடு மட்சரத்தில்
வலிதாயிருந்த ஹறுபேதென்றுன்மனக் கண்டிறந்து
கலிமாப்பொருளைக் கமலத்துள்ளே பயிராக்கச்சொன்னன்
சலியாதிருமனமேயி றசூலுண்டுத் தாபரமே. (114)

தாற்பரியம்.

எமனமே! என விசனப்படுகிறாய்? பதினெண்ணுயிரம் ஆலங்களும் அலிபுக் குள்ளிருந்து உற்பத்தியாகும் முன்னமே. தனியே எழுந்து நின்ற அட்சரம் ஒன்றிருக்கிறது. அதன்பேர் (நுக்கத்து) என்றறிந்துக் கொள் அதன் சிபத்து எது? என்று மனக்கண் திறந்து அறிந்து அத்துடன் கலிமாவின் உள்ளதாற் பரியவஸ்துவை இருதய நிலத்தில் இட்டுப் பயிர்செய்து ஆதாய ஊதியம் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாக ஆண்டவன் சொல்லியிருப்பதனுலே நமது றசூல் நாயகம துவையிருப்பார்கள், என்றறிந்துகொள். என்பது.

அலிபானதுக்குளடங்கலு மாமிற்றென் றன்புகொண்டே
மெலிவாயிறை வனருள் ஞானம் பெற்று வினைகளறக்
கலிமாவை மூலக்கருத்தா லெழுப்பிப்பின் கண்டறியக
சலியாதிரு மனமேயி றசூலுண்டுத் தாபரமே (115)

தாற்பரியம்.

எ ரு ன பாதையில் உழைத்துவருகின்ற எனது தன்மையான நெஞ்சமே! அலிபு என்ற ஏகாட்சரத்தில் தான் ஸமஸ்த உலககோடிகளும் உற்பத்தயாயிற்று, என்று ஆசைவைத்து உருகி அல்லாகுத்தஆலாவின் தஜல்லியாத்து எனனும் திரு அருளைப் பெற்று தான், ஆவன. என்கிற இருவினைகள் இல்லாமல் மூலக்கருத்தென்கிற நாட்டத்தில் இல்லல்லாஹூ என்னும் கலிமாவை வைத்து எழுப்பி அப்பால் உன்னை நீ இன்னவஸ்துதான் என்று திட்டமாய்க கண்டு

சொன்னும்படி முயற்சிசெய்ய சடைந்து விடாதே. உனக்கு றருள்
நாயகத்தின் தாபரமான துணையுண்டாகும் இது நிச்சயம் என்பது.

உப்பிட்டுப் பூட்டி யுளார் விட்டுத் தாளிட்டு உள்ளுயிரி
னைப்பிட்டு வைத்த தறிந்திலனேயஞ் சிலைஎன்றதனைத்
தபபிட்டெடுத்துயர் ஞானச்சுட ரெழுந்தாமரையிற்
செப்பிட்டிருக்கின்ற கண்ணாடி வட்டந் தெரிசித்ததே. (116)

தாற்பரியம்.

இந்த மானுட சரீரத்தில் பூதக் கிருத்தியங்களை அதிகாரம் பண்ணச்செய்து, உப்பு, சைப்பு, கசப்பு என்கிற முப்பூவையும்வைத் துப்பூட்டி அதுடன் அறிவென்கின்ற இராஜ கருவியை அடைத்து தாட்பாள் போட்டு அதற்குள்ளே ஜீவன் என்கிற ஆத்மாவை நடக் கச்செய்து அதின் மர்மத்தில் தானும் இன்பமுடன் விழுகிருள் என் கிற மகா ரகசியத்தை அறியாதவனாக சிலையதை வீணாகக் கழித் தேன். அப்பால் என் நல்விதி வசத்தால் கலிமாவில் இருக்கின்றன ஐந்தெழுத் தில் ஒரு எழுத்தைத் தீர்ச்சையாய்த் தெரிந்தவனான பின்னர் உயர்த் தியாகிய ஞான ஷுஹூதின் பிரகாசமானது உத யஞ் செய்கின்ற இருதயத் தாமரைமலரானது பளிரென்று இதழ் விரித்து அங்கு மரகதரத்னங் செப்பின் கண்ணே இருந்து பதினெலு லோகமும் பராபரித்துக் காப்பாற்றுகின்ற றப்பாகிய தத்துவ அநாதியைக் கண்ணாடிக்குள் முகம் பார்ப்பதுபோல் தெரிசனை செய்தேன். என்பது.

விருத்தம்.

போதமி லாவகை யாக நடந்து புலம்பிய மூடர்களே
வேதமெலாதீ ரறிந்து தெளிந்து விளம்பிய தெப்படியாம்
ஆகமிலாத தனத்தை யறிந்தவ னுதளியிட்டளவே
யேது மிலானையறி தொடர்ந்திடிலெப்பொருளுந்தவமே (117)

தாற்பரியம்.

ஈடேற்றம் பெறக்கூடியநுட்ப அறிவில்லாமல் பிதற்றிக்கொண்டு திரிகின்ற மூடப் புத்தியுடைய ஜனங்களே! நீங்கள் வேதசாஸ்திரங் களை அறிந்து அதன்படி வெள்ளிடை யாயிருக்கின்ற மாதிரி யானது எப்படியாகும் ஒரு வியாபாரி யானவன் தன் கைமுதல்

கொண்டுசரக்கைத் தெறியாதவனை ஏறினவிலையில் கொள்முதல் செய்து அந்தசரக்கை முதலுக்குப் பேர்பாதியாக விற்று நஷ்டப் பட்டுக் கைமுதலையும் தின்று ஒன்றுமில்லாதவனாக வைசேதப்படு வதுபோலாக இருக்கின்றது. ஆனதினால் அந்த வீணா பாதையை விட்டு தப்புடைய மஹரிபாவை ஆசித்து ஞானத்துறையைப் பிடித்து நடப்பீர்களாகில் உங்களுக்கு எவ்விதமான அபுருபமான அறிதான பொருளும் நினைக்குமுனை வந்து கைகூடும். என்பது.

வெண்பா.

ஆரணத்தி னூடே யடங்கா தகப் பொருளின்
காரணத்தா லஞ்செழுத்தைக் கண்டிருப்பார்—பூரணமா
யோரெழுத்தி லூற்றவறி வாநந்த வெள்ளத்தின்
நேரெழுத்தாயெங்கும் நிறைந்து (118)

தாற்பரியம்.

அ, என்று தொனிக்கின்ற அவிபானது, அறபிபாஷையிலுண் டான அட்சரங்களிலெல்லாம் உயிராக நின்று மற்ற எல்லாப் பாஷைகளிலும் பரந்து வேரோடி, உலகமெல்லாம் பேசக்கூடிய எத்தனையோ மொழிகளுக்கும் தாய்க் கருவியாய்க் கலந்து கிடப்பது போல. வேதங்களடங்கலும் நின்று கவிமாவிலுள்ள அகமிய மான பஞ்சாட்சரங்களாகிய ஐந்து எழுத்துகளையும் அறிந்துகண் டவர்களான நாதாக்கள். மேற்கூறிய அந்த அலிபைப்போல் உலக கோடிகளி லுண்டான ஜீவராசிகள் தோறும் பூரணமாகக் கலந்த வர்களாக ஆநந்த வெள்ளப் பெருக்கில் மிதந்து இருப்பார்கள். என்பது.

ஒளியிலொளியாகு மோரெழுத்தும் பேரெழுத்தாம்
வெளியில் வெளியாகு மெய்ஞ்ஞானம்—தெளிவதனை
லங்கமது பார்த்தறி வுற்றறிவரனந்த
மெங்கும் வடிவா யிலங்குமே. (119)

தாற்பரியம்.

நூறுல் முகம்மதியா என்கிற உலககாரண ஜோதிக்கும் காரண காரியமாக இருந்த சிற்றுல்லா என்னும் பர்ம ஒலிவாக இருக்கின் றதுவே, என்னும் அந்த ஒரு எழுத்தானது. பெரிய எழுத்தான

உஜ்ஜ்வித்து முத்தலக்கான நாட்டத்துக் குள்ளிருந்து வெளியாகுவ தானது. அறிவாகிய ஞானம். என்று இவ்விதம் ஒழுங்குபோல் சந்தேக மற்றுத் தெளிந்துகொண்டால் சரீரத்தில் அநேகப் பட்டணங் களை அடக்கியேக ஆட்சிபுரிகின்ற ஆத்மா என்னும் ஆநந்த பிரகாச சொரூபமானது, உன்னிடத்தில் வந்துதித்து உன் பார்வைக் கெவ்வரம் வெளிச்சங் கொடுக்கும். என்பது.

சத்தி வருத்தாதே தானவனே டொத்திருக்கச்
சுத்திவருந்து சுகம் பாராதே—பத்தியொழித்
தின்பத்தை நாடாதே யேகன் பிரகாசிப்பன்
ஐம்பத்தோ ரட்சரத் தடங்கு. (120)

தாற்பரியம்.

தானவனாகிய தன்னோடும் தான் விரவிக் கொள்ளுகிறதற்கு நேரிடுகின்ற அநேக கஷ்டங்களைக் கவனித்து சோம்பேறித் தனமாகப் பின்கால் வெட்டாதே! உன்னைக் கடைசியில் கைசேத வாளனாக விட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் மோசக்காரனான சரீரத்திற்கு சுகம் வேண்டும் என்று பிரயத்தனங்கள் செய்யாதே! கதிர் முனையில் வைத்த நினைவை விட்டு விட்டு உலக பராக்கில் வராதே - ஐம்பத் தொரு அட்சர வீடாகிய உன் பரிசுத்தமான நினைவுக்குள்ளே நினைவாய் அடைபட்டு உன்னையில்லை என்கிற வரையில் பழுவாக்கி விடு. அப்பால் ஏகாம்பர சுயஜோதியின் நடன உல்லாசங்கள் பார்த்து மகிழ்ந்திருப்பாய்? என்பது.

உத்தமனைத் தேடி யுழன்று தவஞ் செய்தாலும்
எத்தவத்தி லென்று மனமேறுதே—சித்திபல
தேசிகனை நாடாதே செல்வத்தைப் பாராதே
யாசையுதவா தழுந்து. (121)

தாற்பரியம்.

உண்மையான அந்தப் பொருளை சரீரத்திலன்றி பொய்களை விரித்திருக்கும் இந்த மருட்சியான உலகத்தில் அலைந்து, தேடாதே இன்னும் என்னவிதம் தவம் செய்கிறது! என்று சந்தேகப் பட்டுப் போகாதே அது உன்னைக் கொன்று விடும். மை, மாயம், மந்திரங்கள் செய்து வாயாடிக்கொண்டிருக்கும் குருமார்களான பணப்பேய்களைத்

தொடராதே 2-3 குருமார்களிடத்தில் கண்ட உபதேசமெல்லாம் கேட்டு மருண்டு புரிந்து பெருதே. அது உன்னை சந்தேகம் என்கிற கிடங்கில் தள்ளிவிடும். இன்னும் உலகத்தில் இத்தனை யாயிரம், இத்தனை லட்சம் பணங்கள் நமக்கிருக்கின்றதே! என்று பேரெண்ணங் கொண்டு மருளாதே. நீ சாகும்போது அந்தப்பணங்களில் ஒருகாசம் உன்கைக்கு வந்து எட்டாமல் பறந்துவிடும்! அந்த நேரத்தில் நீ ஏமாளியாய்ப் போவாய். இன்னும் ஆஹா இப்பேர்ப்பட்ட அழகிய வாலிப ஸ்திரீயின் அருமையான சம்போக சுகத்தை விட்டும் விலக வேண்டி வருகிறதே என்று மனக்கோழைபட்டு மருளாதே. அந்த அற்பசுகம் உனக்கு இடையிலேயே மாறிவிடும் மேலும் சரீர சுகமில்லாதவனாக நீ இருக்கும்போது உனக்கு உதவாமல் விலகி விடும். மீறி நடந்தால் அதுவே உனக்குப் பகையான நஞ்சாகி உன்னைக் கொன்று விடும். இதைப் புத்தியில் யூன்றிப் பார்த்து தப்புடைய சதா வாழ்வான ஞானவான்களின் சேனையில் வந்து. சேர்ந்து தப்பித்துக்கொள் என்பது.

கோன்கண்ட ஞானக் குருவருள் வரப்பொருளை
நான்கண்டே னென்று நவிலாதே — ஏனென்றல்
வெண்கலத்தி னோசைவெகுவாய் முழங்கும்பைம்
பொன்கலத்தி னோசைப் பொருள். (122)

தாற்பரியம்.

நீ எத்தனை எத்தனையோ கோடிகாலம் செய்து வரம் வாங்கி வந்த அதிஷ்ட வசததால் உனக்குக் கிடைத்த ஞானப் பொருளை நான் அறிந்தேன் நான் கண்டுகொண்டேன் என்று அறியாத பாமர ஜனங்களிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு திரியாதே! அதனுலே உன் கண்யமானது நப்பின் சமூகத்தில் மிக்க குறைந்ததாகக் காணப்படும். ஏனென்று கேட்டால் விலை மிகவும் குறைந்த பித்தளை வெண்கல பாத்திரத்தைத் தட்டினுல் அதிகமாய் சப்திக்கும். உயர்த்தியான விலையையுடைய அபரஞ்சியான தங்கத்தைப் பாத்திர மாகச் செய்து தட்டினுல் அதனிடத்தில் சப்தமில்லா மலிருக்கும். ஆனபடியால் மௌனமாக இருக்கும் ஞானிகளிடத்தில்தான் பொருள் இருக்கும் என்று அறிந்துகொள். என்பது.

அரிய பெருமபொருளே யாரறிவா ரப்புவியிற்
பெரியோ ரறிவரெனப் பேசிவிடு—சிறியவனுள்
செப்புவார் முன்சென்று சிந்தை தனிலத்தனையு
மொப்புறவோடுற்றேனென்றேது. (123)

தாற்பரியம்.

உன்னிடம் வந்து யாராவது மஅரிபாவைப்பற்றி கேட்பார்களானல். அப்பப்பா!! அரிதான யாருக்கும் எட்டாத பெரிய பொருளான அந்த வஸ்துவை இந்த மாய 'உலகத்தில் யார்கானும் அறிவார்கள்? மண்,பெண்,பொன், என்னும் மூவாசையும் இல்லாமல் தனித்திருக்கும் ஒளிமார்களான மஹாத்மாக்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். அவர்களிடம் கேட்டால் சொல்லுவார்களே அவைநி சிறிய அடிமையான நான் அப்பேர்ப்பட்ட நாதாக்கள் ஏதாகிலும் சென்ருல் மனதின் கண் பதியவைத்துக் கொள்ளலாமென்ற ஆசையுள்ளவனாக அலைகிறேன். என்னிடம் என்ன பசையிருக்கிறதென்று ஒரேவார்த்தையாகச் சொல்லிவிடு என்பது.

விருத்தம்.

வாசிவாஹூவாவென்றேதிமலரும் வாயு வாவதை
நாசிகாது வாயடைத்து நானறிந்த மந்திரம்
ஊசிவாயுள்ளாக வோடி மூல நாடி யூடுபோய்
ஆசிவாய சோதிவட்டமாக நின்றுலாவுமே. (124)

தாற்பரியம்.

வாசிவா ஹூவா என்னும் பஞ்சாட்சரத்தின் மந்திரத்தைச் சொல்லி இருதயமலத்தில்வந்து விரிந்தோடுகின்ற உதானவாயுவை ஐம்புலன் களையும் அடைத்து அந்த மந்திரத்தை நான் அறிந்தேன். அது எவ்விதமென்ருல், மிர்துவான ஊசியின் துவாரத்தில் நூலையடைப்பதுபோல் மூல நாடியின் நடுவே அந்தவயுவைச் செல்ல விட்டவுடன் அது அநேக பாக்கியமான பிரகாசத்துடன் என் சரீரமெல்லாங்குலாவி நின்று பூரணமாக இலங்கிற்று. என்பது.

(வேறு)

இருளிலோர் பொருளிருந்தால் யாவரும் காணர்கண்ணி
லுருகு மெய்விளக்கதாக்கி நூகினை நெய்யதாக்கிக்
பொருளினைக் கனலாய்ப்பற்றிப் புத்தியைத் திரியதாக்கி
ருளின் மேற கொளுத்திப் பாரத்தாலனைத்தையுங் காணலாமே.

தாற்பரியம்.

ஞானத்தைப்பற்றி விசாரணை பண்ணவந்த ஆண்பிள்ளை மகனே! நீ உன்னைக்கண்டு கொள்ள இன்னொரு உபாயம் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒருவஸ்தை இருட்டுக்குள்ளே வைத்து விட்டுத் தேடினால் அது அகப்படாது. ஒரு விளக்கைக்கொளுத்திப்பார்த்தால் அது இருக்கிற இடம் தெரிந்து, இலகுவாக அதை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதுபோல உன் இருதயதாமரையில் அமர்ந்திருக்கிற றப்பை; உலக விகாரமான கெட்ட எண்ணங்களால் செய்திருக்கும் பெரும்பாவ சிறுபாவ இருட்டை உன் இருதயத்தைச் சூழ வைத்துக்கொண்டு நீ காணப்போனால் அது வீண் காரியம். பின்னர் அறியும் விதம் எப்படியானால் நீ அந்த றப்பிடத்தில் வைக்கும் அன்பால் உன் சரீரத்தை உருக்கி அதைக் குத்துவிளக்காக்கி அதன் பேரில் பிரயாசை யெடுத்துயெடுத்து வருகின்ற ஆத்மாவை எண்ணெய்யாக்கி, வைராக்கியம் என்கிற கூர்மையான அறிவை திரியாக்கி, ஒன்றிலும் போய்ச் செல்லாத நினைவை நெருப்பாக்கி, கலிமாவிலுள்ள நாலெழுத்தில் ஒன்றாகிய அருளின்மேலே கொளுத்திக் கொண்டு பார்ப்பாயாகில் அப்போது உன்னைக் கண்டு கொண்டதும் அல்லாமல் உன்னிலேயே உலகமெல்லாவற்றையும் காண்பாய், என்பது.

தனியனை நிகரில்லானைச் சரியிணை யற்றதீனை
மணிதிரண் டொளியாய் நல்லோர் மனதினிலுறைகின்றானைக்
கனியினு மினிய சொல்லாற் கசடறத்துறை வோர்க்கென்றுந்
தொனியெழுந்தருள் சிங்காரச்சுட ரொளிகாணுந்தானே.

தாற்பரியம்.

தனித்திருக்கும் றப்பை, தனக்கு எந்தவஸ்துவும் சரிசமானமென்று ஒரு விதத்திலு மில்லாத அபுருப வஸ்துவை, தெளிந்து வடித்த திருமணிபோல் பிரகாசம் பண்ணுகின்ற தெய்வீகமான அந்த வொளிவாக நல்லவர்களான ஞானவான்களின் இருதயப் பட்டணத்தில் வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிகின்ற தத்துவகாரண காரியத்தை, தேவாமிர்தத்திலும் அதிக இனிப்பான கனியாகிய கலிமா என்ற மணிமந்திரத்தால் பாவ இருளையொதுக்கி அறிந்த தாதாக்க

பீடத்தில் ஹூ என்றவலம் புரிசச்சங்கின் ஓசையாகத் தொனித்து அருளான அலங்கார ஒளிவாளதுவந்து குலாவி பளீரென்று வீசும் என்பது.

வெண்பா

ஞானத்தெளிவுளத்தி னந்நியைகண் டாலொழியத்
தேனற் றுறைதெளி யாதெனவே—யானத்தோர்
ஆதமுஞ் சொன்னாருமது நனுலுகுரு
நாதருஞ் சொன்னர் நமக்கு. (127)

ஞானமாகிய கவிமாலை அறிந்து இருதயத்தின் வட்டமான கமலத்தின் கண்ணோறப்புடைய ஒளிவைத்தரிசனையாகக்கண்டாலே அல்லாமல் இந்த சரீரத்தைக் காப்பாற்றி ஈடேற்றம்பெற எவருக் கும் முடியாத காரியம்? என்று நமக்கு ஆதி பிதாவாகிய பாவா ஆதம் நபியவர்களும் நமது ஸர்வலோக ஜகத்குருவாகிய முகம்மது நபியவர்களும் உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார்கள், என்பது.

மனத்துக்கும் நாவிலுற்ற வாக்கிரண்டுக் கிடையோ
னைத்துக்கு மொட்டா திருப்பவனை—நினைத்துப்போய்க்
காட்டிலே தேடினுற் காணுதுகாணுமுடல்
வீட்டிலே தேடாய் விரைந்து (128)

தாற்பரியம்.

இருதயத்திற்கும், வாயில் அடங்கியிருக்கும் நடுநாவுக்கும்' சுழிமுனை சுவாசக் குழாய்கள் இரண்டுக்கும் அப்பாலுள்ள மூனை, உச்சி புலன்கள் முதலான ஸமஸ்தத்திற்கும், எட்டாமல் தூரத் தூரமாக இருக்கும் றப்பென்னும் அற்புத வடிவத்தை யாது பண்ணி நினைத்துக்கொண்டு காடுகள் மலை கெபிகளிற் போயிருந்து தேடினுல் அப்படாது. அப்படி காடுமலைகளிலிருந்து தேடின போதைதக்கும் சரீரத்தை ஆராய்ச்சி செய்து மனமென்ற மாளிகைக் குள்ளே நினைவை விட்டுத் தேடினுல்தான் அகப்படும். . ஆனதினுல் அதனவில் போபோ விரைந்து போ, என்பது.

உள்ளெழுத்தை யோதறியா மூடரே யூமைகண்ட
வெள்ளெழுத்தைப் போல விளம்புகிறீர்—வெள்ளெழுத்தை

மாற்றிப் பீடிக்க வகையறியா மாந்தர் செய
வாற்றிற் கரைத்த புளியாம். (129)

தாற்பரியம்.

ஸமஸ்த உலகங்களுக்கும் உண்மையான தேசனுகிய கவிமா வின் உயிர் அட்சரமாகிய ஹம்ஸ எனகிறதத்துவ வஸ்துவை உணர மாச்சல்பட்டு பேயன் பைத்தியகாரன்கள்போல் திரிகின்ற ஏமாளி ஜனங்களே! ஐயோ! உங்கள் மூடத்தனத்தை நான் என்ன சொல்வேன்—ஊமையானவன் கனவுகண்ட விதமாக நீங்கள் மரண நேரத்தில் வாயடைபட்டு பறக்க பறக்க முழிப்பீர்கள். ஜாக்கிரதை? வெள்ளெழுத்தாகிய விந்து நாதத்தினுல் வெளிவந் திருக்கிற இந்த சரீரத்தை நீங்கள் வந்தவழியாகத் திருப்பிவிட வேண்டும். அதற்கு ஞானவான்களான நாதாக்களிடத்தில் உபா யங்க ளிருக்கின்றன. அப்படிச் செய்யாமல் விளையாட்டிலும், வீணிலும் உங்கள் காலங்களைக் கழிப்பீர்களானுல் உங்கள் தொழுகை வணக்க முதலான யாவும் கடைசி நேரத்தில் பெரிய பிரமாதமான நதியில் ஒரு காசு புளியைக் கொண்டுபோய் கரைத்த மாதிரியாகப் பிரயோசன மில்லாமல் ஆய்விடும். என்பது.

விருத்தம்

பேறு பெற்றுள பேர்களுக்குரை பேசிவைத்த ரகத்துளே
யாறு நிற்றலு நீறுபட்டெழு மங்கி யென்றுரை செய்ய தாம்
வேறுபட்டுழல் மானிடர்க்கிதை விள்ளொணு தெனவுன்னி
[னிகேய
யூறுமுச்செறி யுபாய முச்சுடர்கண்டு வுள்ளமகிழ்த்ததே (130)

தாற்பரியம்.

ஆனுல் இந்த ஞானமானதை ஈடேற்றம் பெறக்கூடிய நல்லறி வுள்ள புத்திமான்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல வரவில்லை. உஷ்ண நாடியும், குளிர்மை நாடியும் ஒன்றுகூடும் தலத்தை யறியாமல் வேறு வேறான சந்தேக மனதையுடைய சனஜனங் களுக்குச் சொல்லவே படாது. முச்சுடரை அறிந்து, நினைப்பு நெருப்பு, அப்பு என்கிற முப்புவையும் அறிந்தவர்களுக்குச் சொல் லினுல் தான் அவர்கள் மகிழ்ச்சி யடைவார்கள், என்பது.

திரண்ட சித்தை தெளிந்தொருண்மை தெளிந்தபின்றுரை [செய்யதா
னிருண்டநெஞ்சிலிருந்த தொன்றைபிசைந்த தீனுக்கிரங்கியே
யருண்டபாவ மடைந்த நீங்களிலந்து வெந்நரகாளுமுன்
முரண்டசங்கி லெழுந்த தொன்றை பிசைந்த முயன்று தேடிக்
கொள்வீர்களே. (131)

தாற்பரியம்.

இருளடைந்து மருண்டுபோய்க் கிடக்கும் மனதையுடைய உங்களுக்கு தீனை மனிதர் இப்படி கெட்டுப் போகிறீர்கள் என்று இரக்கம் வைத்துச் சொல்கிறேன். ஆனதால் மருட்சியான இந்த உலகத்திலுள்ள பாவப் பொதிகளைச் சுமக்கு அக்கினி சுவாலித்து எரிகின்ற நரகக் குழியில் போய்விழுந்து விடுகிறதற்கு முன்னமே பிரகாசம் பொருந்திய இருதயத்தில் வாழ்கின்ற அந்த பெரிய செல்வாக்கையுடைய உங்கள் தலைவனை யறிந்து மோட்சமடைந்து கொள்ளுங்கள். என்பது

வேறு

எம்பிரானாக வுள்ளத் தெழுந்துல குயிர் கட்கெல்லாந்
தம்பிரானாக நின்றதனியனைத் தப்பில்லாமல்
முன்பிரா னவனென்றேறு மூலமந் திரத்தையுள்ளத்
தன்பினுலுணரவல்லோ ரனைத்தையுங் காணலாமே. (132)

தாற்பரியம்.

சகல ஜீவராசிகளையும் உற்பத்தி செய்து ரக்ஷிப்பவனாகிய காரிய காரண கர்த்தாவாக, ஒவ்வொரு இருதயங்களிலும் நின்று பிரகாசக் கின்ற நப்பை, முதலாவதாக வந்து கையைப்பிடித்து கலிமாவின் அமிர்தமான மந்திரத்தைக் கொண்டு சுட்டிய காமிலான பீர் என்கிற கடவுளின் கிருபையைக் கொண்டு கண்டவர்கள் உலககோடி களிலுள்ள மர்மங்கள் யாவையும் கண்டுகொள்ள வல்லவர்களாக இருப்பார்கள். என்பது.

உருவந்த மிலிவந்து றைந்திடு முளத்திற்
கருவித்து ஞதனெளி கண்டவர்செய் பாவங்
குருதிந்தை பொய்காகங் கொலைகளவோ டைந்தா
மிவையின்றி மற்றுளவெ லாமிறைபொறுப்பான். (133)

தாற்பரியம்.

இந்த பேயான சரீரத்தின் மரண உருவத்தைக் கட்டிக்கழிக்க உபாயந் தேடித்திரிகின்ற கெட்டிக்காரர்களான ஞானவான்களிடத் திலும் ஒரு கெட்டகருமம் இருக்கும். அதாவது, தத்துவ வழியைக் காட்டிக்கொடுத்த சற்குருவை நிந்தனை செய்கிறது, பொய் சொல் கிறது ஸ்திரீ ஜனதிகள் பேரில் இச்சிக்கிறது * கொலை செய்கிறது, களவு செய்கிறது. இந்த ஐந்துந்தான் பஞ்ச பாதகம் என்கிறது. இவைகளைத்தான் றப்பு மன்னிக்கவே மாட்டான் என்று மேலோர் களான நாதாக்கள் சொன்னார்கள். என்பது.

பனிப்பகை பரப்புமொளி பற்றியசி ரத்தோ
டினிப்பது கசப்பது விருக்குமித யத்துள்
தனித்தவ ளிறத்ததுச ரத்தை யுணர்விரால்
மனித்தரறி யாதகதி வாழ்வுபெறு வீரே. (134)

தாற்பரியம்.

மரண ஜன்னியாகிய பகைவனவன் உன் சிரமாகிய நினைவை வந்து பற்றுவதற்குள்ளே, இனிப்பு, கைப்பு, தெருப்பு, என்னும் மூன்று கடரையுங் கொழுத்திவிட்டு சுமாகிய வாசிமேலே சவாரி செய்து உன்னை உணர்ச்சிசெய்து, கொண்டாயாகில் எப்போது மனிதர்கள் யாவராலும் பெறக்கூடாத உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றுக் கொள்வாய். என்பது.

வானவர் வானு மலைகடல் லோகமற் றெவ்வுயுரு
மீனொடு பார்மின் னொளிபனி யாவுமுண் டாகுமுதற்
கோனொடு கோளவ னுண்டிவ்லை யென்று ம ஃசிருளிற்
றனவன் றானிருந்தானே ஒரு நுக்தா யுறைந்தே. (135)

தாற்பரியம்.

வானலோகங்களும், அவற்றுள் நிரம்பி இருக்கின்ற வானவர் களும், இன்னும் பூமி, மலை, கடல், பாதாளம், நட்சத்திரம், மின், பனி முதலான சராசரங்களும், உண்டாவதற்கு முன தனக்குத் துணையாக யாதொரு வஸ்துமில்லாதிருந்த அந்தக்காரிய இருளிலே தான் உண்டுமென்ற அந்த நினைவானது, தானாகவே தன்னை

---

* கொலை செய்கிற தென்பது, எறும்புமுதலிய ஜெந்துக்களைக் கொல்லாமல் காருண்யமாக இருப்பது.

நாடிக் கொண்டிருந்தது. (முக்தா) என்னும் ஓர் துப்புறவான நிலையில் அமர்ந்ததாக. என்பது.

துக்கத்துமங் கோரலி பாக நின்ற பின்னும் பிறையோன்
பக்கத்திலோரலிபா யெழுந்தே யுட்பாய்ந் தோரலிபால்
ஹக்கிந்த மூன்றுக்குமல்லா தெழுந்த தடங்களுக்கு
நுக்கத்தாமாமலிபானது மூன்றுக்கும் வித்துமொன்றே (136)

தாற்பரியம்.

யாதொரு பேச்சமற்று மூச்சுமற்று இருந்த நுக்கத்திலிருந்த வடிவானது, மெதுவாக ஒரு அலிபாக நீண்டு, அ என்றும் தொனியைக் கொண்டு நின்று அதன்பின் அவ்வஸ்துவின் பக்கத்தில் முத்துலக் என்கின்ற அலிபு எழுந்தது. அவைரண்டும் ஒன்றோ டொன்று பின்னி யிரண்டுக்கும் நடுவே ஓர் அலிபு தோன்றிற்று. இந்த மூன்றுக்கும் தெறியாத வண்ணமாக ஹக்கன் தன் ஹிக்குமத்தை வெளியாக்க வேண்டி வெளியானன். அகதியத் தென்ற பதவியில் ஹூ, என்று பூதங்களை நிர்மித்து நின்றுன், அந்த மூன்றில் ஒரு அலிபு அல்லா. மற்றொன்று அகுமது. மற்றொன்று ஆதம். இந்த மூன்று கருவிகளுக்கும் அசலான வித்தாக அந்த ஹூவானது நின்றது. என்பது.

வித்தொன் றுதித்து முளை மூன்று கொப்பு விரிந்தெழுந்த
முத்தொன்று பச்சை பவள மொன்றாய் வரும் முச்சுடரைப்
பத்தென்று புத்தியிலாக் கி வைத்தோரக்குப் பரா நந்தியை
யெத்தெறடுத்து தொழுவார் றகுமத்து மெங்குமுண்டே.

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் அசலியத்தான றப்பென்கிற வித்தானது. முளைத்து ஒரு விருட்சமாகப் படர்ந்து அதில் மூன்று கொப்புகள் கிளையாக விரிந்தது அதிலொன்று முத்தாகவும், மற்றொன்று பச்சை மரகத மாகவும், மற்றொன்று பவளமாகவும், எழுந்தது. இந்த மூன்றுந்தான் முச்சுடரென்றது. இந்த மூன்று சிபத்தையும் பத்து அட்சரக் கணக்கிலடக்கிய தாத்தாக்கி ஒன்றுபடுத்தின நாதாக்களுக்கு என்றைக்கும் றகுமத்தானது சொரிந்துக் கொண்டிருக்கும் என்பது.

உண்டா முதலெழுத்துக்கு முன்னுக்கத் தொன்றுள்ளறிந்தா
ரென்ருலு மொன்றுக்கு மெட்டாதுயர் நுக்கத் தின்னதென்று
விண்டாம் லுள்ளத் தொலேயாது காணந்த மெய்ப்பொருளைக்
கண்டாலுங் கண்ணுக்கு காளுது மெய்க்கடன் காணுதற்கே. (138)

தாற்பரியம்.

ஆனதினுல் அந்த சச்சிதானந்த சொருப அதீதமான நுக்கத்தைப் பற்றி பலபல ஷெய்குமார்கள் பலபல விதமாகச் சொன்னபோதிலும் அது வெகு தூரம் பேசும்படியானது, அதையறியவும், காணவும், யாருக்கு முடியாத காரியமானது, சரீரத்தின் அழுக்கைத் துடைத்த மெய்வானர்கள் காண்பார்கள், என்பது.

காணுமெழுத்துக் கெல்லா முதலானது ஹக்கலிபென்
குளுென்றறி லொன்றரு மணிபொன்றறி வாலறிந்து
பேணு மெழுத்திதைத் தள்ளார்கள் பேரறிவாள ரென்றே
சேணிலடி யெனுரைத்தேன் றுவர்கத் தெறிந்தவர்க்கே. (139)

தாற்பரியம்.

நாம் பேசக்கூடிய பாஷைகளின் அட்சரங்களுக்கெல்லாம் முதன்மையானது, அலிபானதாக இருக்கிறது. அது மூன்று ஹறுபாகி ஒன்று ஆணும், ஒன்று பெண்ணும் அறிவுமாய் பிரிந்தது. இந்த துல்லியமான இரகசியத்தை கூர்மையுள்ள புத்தியைக் கொண்டு அறிந்து இந்த மூன்று தத்துவ அட்சரங்களேயும் உணர்ந்தவர்கள் பெரிய அறிவுடையவர்கள் என்று உலகத்தில் துவர்க்கத்தைத் தெரிந்தவர்களுக்கு நான் வெகு உறுதியாக சாட்சி சொல்கிறேன். என்பது.

துவற்க முதலெழுத் தாமுன் னிறைவெகு துல்லியத்தோர்
தவக்க முறுந்துய ராசதமானதைத் தானறியா
சியக்கயிலேத்தி தருதூக் கத்தி லொன்று வந்தெய்துபவி
பதற்கு முன்னுக்கத்தல்லா திலே வேறு மோரட்சரமே. (140)

தாற்பரியம்.

இன்ஸானின் துவர்க்கத்திலிருந்து முடிவுவரையிலும் அலிபே நடத்தி வருகின்றது. துயரமும், இன்பமும் அலிபே அனுபவிக்கிறது. ஆனல் இன்ஸானில் ஒரு சிறிய உஜூது ஒன்றிருக்கிறது. அதாவது நித்திரையாக இருக்கும். தன்னே யறியப் போகும் ஞானி

யென்பவனுக்கு அவன் அந்த நித்திரையைப்பற்றி விசாரனை செய் வானானால் அதுவே போதுமானதாக இருக்கிறது. அந்த நித்தி ரையில உண்டான இரகசியத்திலும் அந்த அவியே நின்று சர்வ தோற்றரவுகளையும் காட்டுகிறது ஆனபடியால் அந்த அலியிற்கு முந் தின அட்சரம் ஒன்றுமே கிடையாது'. என்பது'

அட்சரமே தமிலாதிறை யோனுறைந் தவ்விருளி
லுட்சிவஞானக்கண் ணூற்றுக்கமானபி லுள்ளத்திலோர்
பச்சை முத்தொடு பவள முங்கூட்டியே பாவித்திறை
தற்சுருவாகக்கண் ணடிக்குளொல் று தலைப்படுமே' (141)

தாற்பரியம்.

அட்சரங்களின் தோனிகள் ஒன்று மில்லாமல் ஏகப்பரவெளி யாய் இருந்த கூறிய இருட்டில் றப்பு தனித்திருந்தவனே, இத்தனை தூரம் இழுத்து அவனிடம் இருந்த சஜாதைக்கான இவ்வளவு வஸ் துக்களையும் உலகத்தில் வெளியாக்கினதற்குக் காரணக்கருவியான தும் அந்த அலியே அந்த அலியின் நிறங்களான பச்சை, வெள்ளை, சிவப்பு, இவைகளை மூச்சுடராக்கி, பூதங்களை வெளியாக்கி அந்தப் பூதக்கிருத்தியங்களின் சிபத்தில் அந்த அலியானது புகுந்து கொண்டது. அதன் மர்மச்செயலை இருதயம் என்கிற அற்புதக் கண்ணாடியைப் பார்க்கச் சக்தியாளர்கள் கண்டு மகிழ்வார்கள் என்பது.

தலைப்படு நற்கமலத் துள்ளிறைவனைத் தான்றெரிசித்
தலைப்படு நாமென் றறிவேறினு ரென்று வச்சமெய்து
வுலைப்படுநாஞ் செய்த சூதொடு சூதுகண்டுள்ள மகிழ்ந்து
துலைப்படு மத்தைத் தெரிசிப் பனுருந் துயரமற்றே. (142)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் தனக்குத் தானே, வல்லபமாக இருக்கின்ற தலைமை யான மூல வஸ்துவை இதருயத் தாமரையின் கண்ணோகண்டுதரிசனை பண்ணி விகாரப்பட்டுக் கிடந்த பாழான சரீரத்தை நாம் இல்லை யென்று அறவே மறந்து, மகா சூதானத்திற்கும் சூதானமான தூரந் துலையாக நிற்கும் தன் அஸலான வஸ்துடன் கலந்து கொள்வதே துயரமில்லாத சதா ஆனந்தமானது. என்பது.

விருத்தம்

துயரங்கொண்டங்கிறைவன் சுய சொருபந் தெரிசனையுற்
றயரும் படியவனென் செய்வன துவும்மது செய்வன்
உயரும் மிறையுள்ளுரை யுள்ளுவந்தோத வொடுந்
தியரும் மிறையமு தும்மதுவதுவும் புகலரிதே. (143)

தாற்பரியம்.

நற்புடைய தரிசனையைக் கண்டு கொள்ளாமல் துயரப்படுகின்ற உலகவாசிகளுக்கும் நப்பு அவரவர்கள் மன ஆழம்போல் கிருபை செய்வான். அது கொண்டு அவர்கள் உயர்ந்த பதவியடைவாரும் உண்டு. அல்லது இரெம்பவும் உலகத்தை விரும்பிக்கொண்ட பாதகச் செயலால் தாழ்ந்த பதவியடைந்து கெட்டுப் போவார்களும் அநேகம் கோடி ஜனங்கள் உண்டு. சொல்ல முடியாது. என்பது.

அதிருத்தொனி யெனவங்கிறையவனன் பினை நோக்க
எதிருஞ் சுருபமதனுக் கிறையிடு மதுவென்
றதிரும்பணியிமையோர் நபியனைவோ ரொடுமொழிகள்
முதிரும் முலகுமிருக்கும் முறை முறை செய்திறையாமல். (144)

தாற்பரியம்.

கதிர்முனைபோல் நினைவை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஞானவான்களின் இருதயத்திலே. எப்பொழுதும் நீங்காத ஒரு வோசையானது முழங்கிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த வோசையின் விளப்பமாவது அகுமதென்கிறதாக இருக்கும். அந்த வோசையைத் தருகிற பொருளாவது ஹூ என்ற வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். அந்தவலம் புரியானது ஆதியில் அந்த ஒளிவுக்கு அகுமது, என்று சொன்ன பிறகுதான் மற்றால்லாவஸ்துக்களும் சொல்லஆரம்பித்தன என்பது.

மால்கொண்டதிலே கென்றதை முகம்மதெனவோத
ஆவென்றதிலே நின்ற வனரிராசக விற்பனமுதற்
றேவென்றதிரு வொன் றெடொன் றிசையுஞ் சிவமரகத்
தாலென்றதிலே நின்ற வன்றுருக வெழுந்தான். (145)

தாற்பரியம்.

இத்தனை செல்வ சுகஜீவியாக இருந்து முழங்குகிற வலம்புரி யானது, தன்னிடத்திருந்து, மர்மமாக அசுமதை வெளியாக்கி அந்த அசுமதில் நின்றும் முகர்மதாகிய வடிவை உற்பத்தி செய்து, இவ்விரண்டையும் ஆஷிசிக்கும் மஉஷிக்கும் மாகக் கலக்கச் செய்து அதன் தத்துவ கிருத்தியங்களைக் கொண்டு உலககோடிகளை சிருஷ்டித்து வெளிப்படுத்திற்று. என்பது.

விழுந்தாசை யாவிறையோ னென்னகும் தென்றபனி
விழுந்தாவி யெல்லாம் விளைந்தே—எழுந்தோசை
வேத மாமென்றே வினையுஞ் சடத்தின் குரு
ஆதமா மென்றேயறி. (146)

தாற்பரியம்.

அப்படி வெளியாக்கின சூறத்தான ஆதமிடுவத்தில் தானும் ஒரு கோணத்தில் ஒளிமறைவாய் நின்றான். அப்படி நின்ற ஸ்தா னத்தை இதோ! உடைத்துப் பேசுகிறேன். நினைவுடன் கலந்திருக் கின்ற மோகமாக இருக்கும். அந்த வெண்ணத்தால் தன் ஆஷிக்குக் காகவேண்டி இத்தனை பெரிய உலகங்களையும் படைத்தான். படைத்த உலகங்கள் மறுபடியும் தன்னையும், ஆஷிக்கையும் தெரிந்துகொள்ளட் டும் என்று தன் ஆஷிக்கை பலமுறையும் தன் தூதாகவும் அதற் கடையாளமாக தன் வேதத்தையும் கொடுத்தனுப்பினான். ஆனதால் சரீரத்தின் குருவானவர் ஆதம் என்றும், ஞானத்தின் குருவானவர் முகம்மதென்றும், அறிய வேண்டியது. என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

அந்தப்பெருந் தலத்துக்குள் நம் மாதி நின்றாஷிக்கிறைற்
சந்தப் பொருமொழி போலெங்குமா வொரு சத்தமெழ
வந்துற் றெழுமணிக்குள் ளேயுயிர்கள் வளர்ந்தவனைச்
சந்தித்துக்கண்டே யிறைஞ்சிடும் பேர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

தாற்பரியம்.

அப்படிப்பட்ட பெருமையான இருதயத்துக்குள்ளே, நம்முடைய றப்பானவன் ஆஷிக்காகி நின்றுகொண்டு இனிமையான ராகங்கள் பாடிக் கொண்டிருக்கின்ற வல்லமையானவ னென்றும் ஒரு துளியான வித்து ஆனதில் இத்தனை உலகங்களையும், பூதங்களையும்,

அமடத்து தானும் அடைந்திருக்கிறான் என்று கண்டு பிடித்து சந்தித்துக் கொண்ட பெரிய மனுஷர்களுக்கு ஒரு குறைச்சலுங் கிடையாது. என்பது.

பொங்கங்கிருமை க்கடலுக்குளோ ரொளி பூரித்தெழுந்
தெங்கும் பெருஞ்சுடராய் நிறைந்தே நின்றிலங்குமதைப்
பங்கிட்டொரு மணிக்குள்ளே பலவும் படைத்திறையோன்
றங்கு மிடங்கண்டிறைஞ்சிடும் பேர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் பொங்கிய ஆஷிசகான அலைமோதி யடிக்கின்ற சமுத்திரத்திற்குள்ளே ஒருவொளிவு பிரகாசித்து எழுந்து, உலகமெல்லாவற்றிலும் பெரிய ஞான வெளிச்சமாக நிரம்பி இரகசிய வழியாக நிற்கிற அத்தறப்பை டிவ நினைவானது, பலபல பங்குகளாகப் பிரித்து பல ஜீவராசிகளையும் படைத்திருக்கின்ற ஹிக்ரத்தை பிடித்து அது இருக்கின்ற மூலஸ்தானத்தைக்கண்டு வணங்குகிறபெரிய மனுஷர்களுக்கு எப்பவும் குறைச்சல் கிடையாது. என்பது

சந்த விருத்தம்.

இல்லெனு மெழுத்து வந்திருக்கு மத்தலத்தையும்
அல்லிராப்பகலுமற்ற ரூபருமானஞ்
சொல்லுகின்ற தான்மறையுந் தோற்றமு மொடுக்கமும்
நல்ல வேத நூலினோர் தமக்குரைக்க வேண்டுமே. (149)

தாற்பரியம்.

ஞானத்தின் வேர்தூறு எங்களிடம் இருக்கிறதென்று பிதற்றுகின்ற, வேதசாஸ்திரிகள், சரீரத்தில் இல என்னும் அட்சரமானது, தொனித்தெழும்புகிற தானத்தையும், இராவென்பதும், பகலென்பதும், இல்லாமல் ஏக அகண்டமாய் இருக்கிற அருவருபமான ஸ்தலத்தையும், உலகத்தில் நருல் மார்களுக்கென்று இறங்கினதாலுவே தங்களிலும் உள்ள ஆதியும், அந்தமும், இன்னதென்று அவர்கள் நமது முன்பாகச் சொல்ல வேண்டும். என்பது.

ஆதியோ வனுதியோ வனைத்துமாக நின்றது
சோதியோ நல்வேதமோ நருலோ முன்னுதித்தது
பாதிமிராவோ பகலையோ நம்மிறைவன் யாவும் படைத்தது
[illegible]க்கெமக்கு விண்டுரைக்க வேண்டுமே. (150)

தாற்பரியம்.

ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் பூரணமாகக் கலந்து நிற்கிற றப்பா னது ஆதியா? அல்லது அநாதியா? அந்தறப்பின் முன்பாக உதயஞ்செய்து பிரகாசித்த தானது. ஒளிவா? அல்லது 'வேதத் துடைய றகுலா? இந்தப்பூலோக முதலிய ஸமஸ்த கோடிகளும் படையுண்டது பாதிமிரவையா? அல்லது, பகலிலா? இதந் சந்தேகத்தை வேதசாஸ்திரிகளாக இருப்பவர்கள் கொஞ்சம் பெரிய மனசுபண்ணி சொல்லவேண்டும். என்பது.

வெண்பா.

மிக்கச்சிறியோர்க்கு மெல்லியர்க்கும் வீணருக்குஞ்
சற்குருவி னுபதேசம் சாற்றறிது—மக்கதபி
வாகா யெடுத்துறைத்தார் வான்பொருளைக் கண்டிறைஞ்சிச்
சாகாமற் செத்தவர்க்கே தான். (151)

தாற்பரியம்.

அறிவுவராத மைனர்களான சிறிய குழந்தைகளுக்கும், காமத் தையுடைய ஸ்திரீகளுக்கும், பெரியவயதுள்ளவர்களாக இருந்தும் இகழ்ச்சியான பசாதுகளைச் செய்கின்ற வீணர்களான மூடஜனங்க ளுக்கும், காமிலான தன் குருமார்களின் அரிதான சமுகத்தில் சொல்லிதந்த உபதேசங்களின் இரகசியச்சொல்லைச்சொல்லிவிடாதே. அதையொருபோதும் அவர்கள் பத்திரப்படுத்த சக்தி யில்லாமல் உன்னை தூற்றுவார்கள். என்று தல்லைத்தான் கண்டு தன்நினைவை மறக்காதவர்களாகி உலக மயக்கத்திலும் அகப்படாமல் தப்பித்துக் கொண்ட மஹான்களான நாதர்களுக்கு நமது நாயகம் ஸல்லல்லாகு அலைஹிவசல்லம் சயிக்கினை பண்ணிச் சொல்லியிருக் கிருர்கள் என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

தானந்தவழச் தனக்குபதேசித்த சற்குருவுந்
தேனின மிர்தமொழுகிய வாசமுந் தித்தியென்றே
கோனின்றருந் திருநடமான செங் கோலு மென்னுள்
யான்கண் டவனொ டிசைந்தே னெத்தலங் காண்கிலனே. (152)

தாற்பரியம்.

தருமச்செயல்களும், வணக்கங்களும், அற்புதமாகலந்து ஞான முநீது கொடுத்த காமிலான ஷெய்குமார்களும், தேனைப்போல் அமிர்தனமானதாகவும், பரிமளவாசனையாகவும், இருக்கவும், அவ ளோடுதான் கலந்து இருந்து செக்கோல் கட்டியாளவும், ஒரு ஸ்த லத்தை என்ஷெஹறெதுடைய மகாமில் கண்டேன். அதை இப்போது காண்கமுடியவில்லை. என்பது.

விருத்தம்.

காற்றுதமுநாகஞ்செறி கனலாதமும் வேங்கை
நீத்தாதமுமயிலாம் நிறமண்ணுதமும்வெள்ளை
ஆத்தான வெளிக்குள் விளைந்தவனுதமு மிருளாம்
பார்த்தா விலையஞ்சும் பிறைபாதத் தருமுத்தாம் (153)

தாற்பரியம்.

காற்றுஎன்கிற அலிபான ஆதமும், நாகமான நெருப்பான ஆதம் புலி, மனுஷவடிவமான ஆதம், மயில் படர்ந்த பூலோகமாக மண் ணுடைய பங்கில்வந்த ஆதமானது, விந்து, கஷ்ஃபிமக்பிரா என் கிற புதையலில் இருந்த நினைவு என்கிற ஆதமானது, இருள். இந்த ஐந்தும் றப்புடைய உருவத்தைக் காட்டுகின்ற முத்தான வித்தாக இருக்கும். என்பது.

முத்தானதுக் கஞ்சாயுள்ள முகத்துக் கிருவிழியாம்
பத்தான விழிக்கே வெழுபார்வைக் கொருருப
மெத்தா விறைசெய்தா னிறையென்றே யெவருக்குஞ்
சற்குருவினும் போசத்தருமற்றுனவ னென்றுர் (154)

தாற்பரியம்.

முத்து உடைய தத்துவத்தில் நின்று ஐந்து தத்துவாதிகளைக் கொண்டு முகத்தில் ஐந்து பட்டணங்களைப்படைத்து அவைகளில் இருகண் என்கிற பட்டணத்தில் எல்லா அதிகாரங்களையும் வைத்து ஆட்சிபுரிந்தான். இந்த மர்மமான வேலை எப்படி உற்பத்திசெய் யப்பட்டது என்று ஞானிகளுக்கன்றி சாதாரண ஜனங்களுக்கெல் லாம் சத்தியமாகப் பேசவேபடாது என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

ஆதியவி பங்கனுதி நுக்+த் தென்றரு ளிறையோன்
சோதியொளி வந்து நாதனென்றே யின்னஞ் சொல்லுவன்
ஆதியொளிதற் பவளமனுதி யழந பச்சை [கேள்
சோதியொளி வெண்ட ரளமதாய் வந்து தோற்றிடுமே (155)

தாற் ரியம்.

உலகத்தை சிருஷ்டித்த மூலஸ்தானமான அவிபானது, நுக்கத்திலிருந்தது. அவியில் நாதனுனவஸ்து கோலங்கொண்டது. அத்தநாதத்துக்குள், பவளமும், பச்சையும், இருந்தது. இவையிரண்டுக்குள்ளே வெண்மையான முத்து வெளியாச்சது. முத்து முசுமது பவளம், ஆதம், பச்சை, மூஹய்யத்தீன் என்று முச்சுடரின் கோலம் அறியவேண்டியது. என்பது.

தொற்றுநம் மாதிலைத் தாயெனலாந் தூய்ய சுடர்விரித்து
காற்றெழுஞ் சீவனுநியென் றெங்குங் கலந்துருவாய்
ஆற்றெழுஞ் சோதி நர்மையரென்றே யறிவாலறிந்து
பார்த்திதைப் பேசலுத்,றேன் பரனுானப் பரவுதற்கே. (156)

தாற்பரியம்.

ஆனதினுல் ஷெ அவிபான நம்முடைய ஆதியை இவ்வுலக கோடிகளுக்கெல்லாம் தாய் வஸ்துவாய் நினைத்து, காற்றுன சுவாச நிலையிலே ஆடுகிற ஆத்மாவை முகம்மதென்று அந்த நினைப்பில் வைத்துப் பழகிவந்து, இந்த சரீரத்தை ஆதம் என்று இதை நினைப்பில் மறந்துவிட்டு இவைகளில் நாம் என்கிற திருடன் எங்கே இருக்கிருன் என்று தேடிப்பிடித்துக் கலந்து கொள்ளவேண்டியது. என்று,. நான் தன்னையுணர்ந்தவர்களுக்கு வழி சொல்லுகிறேன். இந்த உலகமெங்கும் நப்புடைய திருஞானம் பரவுதற்கே என்பது.

ஆதிநபியென் றழிந்திடு மாஷிக்க ளுதிமறை
சோதி முழக்கமிரு மூன்றுங்கூடிச் செருபமுள்ளின்
ரேூதியனைத்து மசைசெய்த தற்கொன்றேவ் வசமவிறை
நீதிபெற வெங்குநின் ருளிறைந்தொன் றுநீங் கலற்றே (157)

தாற்பரியம்.

பூர்வமான சோதியாகிய முகம்மது நபியவர்கள் யாரென்று சற்று ஊன்றிய புத்தியுடன் அறிய, அவர்கள் றப்புடைய ஆஷிக்கி னால் ஆதியாக இருக்கும். அது ஆறு ஆதாரமான பூதச்செகல்க ளிடத்திலும் சரீரமில்லாமல் இருந்து எல்லாம் வெளியாக்கின பிறகு அது தன் ஹிக்மத்தால் சரீரமெடுத்துக்கொண்டது. அதில் றப்புவந்து நுழைந்தான் றசூலல்லா மிஃறாஜியில் வசனித்தது இவ் விதம் தான் என்று புத்திமான்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது என்பது.

நீங்கா வுயிருக்குவினாதி வித்தில் நிறைந்தமுனோ
யாங்கார மூலமனாதியென்றே யருளோங்கிப் பல
பாங்கான சோதிபண ரெங்குநின்ற பரானந்தியென்
றேங்கார மெய்யிலுரைத்தேன் றெரிசித்துணர்பவர்க்கே (158)

தாற்பரியம்.

ஜீவராசிகளில் இவ்விதம் ரகசியவழியாக விடாமல் நிற்கின்ற அந்த வடிவமானது வித்தாக நிற்கிறது. அந்த வித்தில் முளைத்த தானது மூலமென்பது. அதன் சிபத்து அனாதி மயமாயிருக்கி றது. இந்த மூலத்தின் வேரானது சரீரத்தில் எங்குபார்த்தாலும் படர்ந்து வியாபித்திருக்கிறது. என்று இந்த சரீரத்துள்ளே நுழைந் துபார்த்துக் கண்டறிவார்களுக்கு நானிதை உணர்த்துகிறேன். என்பது.

உணரும் நம்மாதிறைப் பூவெனலா மருளுட்கலந்து
புணருமனாதியைத் தேவென்று பேசிடும் புங்கமுறப்
புணரெழுஞ் சோதிநல் வாசமென்றே பகுத்தோதுற்றேன்
குணரெழுங் காளினுக்குள்ளே தெளிந்துண்மை கொள்பவர்க்கே.

தாற்பரியம்.

ஆதியென்கிற வடிவாகிய அந்தமுகம்மதென்கிற வொளிவை இருதயமலரென்றும், அந்த இருதயத்தில் கலந்துகொண்டிருக்கின் றதேனென்றும், இவை இரண்டிலும், இருந்து வெளியான பலவடி வமான ஒளிவை அந்தமலரில் விரிந்து கமழ்கின்ற வாசனையாகவும் உறுதி செய்து, வணக்கஞ்செய்து, அறியவேண்டும்மென்று, நான் ஞானந் தெளிந்த புத்திமான்களுக்கு முடிவாகச் சொல்லுகிறேன் என்பது.

தெளியு மிஷுக்குநப்மாதி முன்னுட்டெரிசித்துவரு
மளியுமுள்ளாஷிக் கனுதியென்றே யறிவாலறிந்து
வளியும் தற்சோதியை மகுருக்கென்றேவகுத் தோதலுற்றேன்
ஒளிதருமக்கத் திரசூல் நபிநபீ லுற்றவர்க்கே (160)

தாற்பரியம்.

பூர்வ வசத்தின் அதிஷ்டத்தாலே தானேவந்து வெளியாகும் ஞான அறிவின் ஆசையானது இஷ்க்கு. முன்னமே அது தெரிசித்து நின்ற ஒளிவானது. ஆஷிக்கு அதை அநாதியென்றும், முதல் சொன்ன ஆசையை ஆதியென்றும், பிரித்து அறிந்து அதன் பின்னுல் நாம் போய்த்தெரிசிக்கப்படியான வடிவத்தை மஉஷூக் கென்றும், நான் நிர்ணயப்படுத்துகிறேன். யார்க்கென்றுல்:-மக்கமா நகரத்தில் வந்து மனுஷ அவதாரங்கொண்டு பிறந்த முகம்மது நபி யவர்களின் மார்க்கததைத் துடர்ந்த முஸ்லீம்களுக்கு என்பது.

உக்றுநம் ஆதம் ஹவ்வாவுடன் கூடியன்றுட்கலந்து
ரந்திருபாசம் பசுபதியான பராபரமென்
றெத்து மூர்ளாவியன் போடிவர்க்காமென் றிமையவராம்
முற்று தன்மாமணுஞ் செய்தேமுடிர்திடு முச்சுடரே. (161)

தாற்பரியம்.

...ர்முடைய ஆதிபிதாவாகிய ஆதம் நபியவர்கள் இஷ்காக ...ம். அவர்கள் கூடிக்கலந்த ஹவ்வா ஆஷிக்காக இருக்கும். ...ரோ அந்த புணர்ச்சியளவில் திருப்பின தினேவானது, மஉ... ...ாக இருக்கும். இப்படியாக டி முச்சுடர்களான இந்த மூன்று ...க்களுமே உலகம் யாவையும் பராபரித்துக்கொண்டு வருகி... இது தான் மலக்குகளுடைய தரிபாடான வணக்கமாயிருக்... ...து. இந்த பிர்மசத்து வந்தால்தான் மலக்குகள், மலஜலம், உறக்கம், காமம், மோகம், யாவுமில்லாதவர்களாய் நிக்கமி... ...ய் இருக்கிருர்கள். என்பது.

வெண்பா.

முச்சுடரிலொன்று முதலோன் திருநபியொன்று
றச்சுடரிலொன்றுகவு துல்லகுல—மச்சுடரொன்
றுதஞ்சபியுல்லாவொன் றருளிறைவனென்
றேதென்ற ஹாஸிலான தே (162)

இனி முச்சுடர் என்பதின் முடிவை இன்னதுதான் என்று சொல்லிவிடுகிறேன். முச்சுடர் என்பது உஜூது, கிதப், பாக், என்னும் மூன்று பண்பு கொண்டது. ஒன்றுவது நூறுல் முகம்மதிய்யா, ஒன்றி முகியித்தீன் அப்துல் காதிறுல் ஜீலானி, ஒன்று ஆதம். நபி முகம்மது முஇஜிஷாத்து, விலாயத்து, றிஸாலத்து, நுபுவத்து இவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. அப்துல் காதிறு ஜீலானி கருமாத்து, விலாயத்து, குதுபியத்து, கௌதியத்து, குதுபாத்து என்னும் இவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. ஆதம் றகுமத்து, பறக்கத்து, ஹிக்மத்து, முதலியவைகளைப் பங்கிட்டுக்கொண்டது. இவைகள் ஆலம் அறுவாஹில் நடந்தன, என்பது.

இமையோ ரனைவர்க்கு மெய்மிற்கு லின்ப
மமையாத மக்களனை வருக்குஞ்—செமியாத
ஜின்னரக்கர் பூதமுனி தேவுபசாசுக்கு மின்ன
மன்னவனென் றே வகுக்கலாம். (163)

தாற்பரியம்.

நூறுல் முகம்மதிய்யா வென்னும் எளிவானது பூர்விகப்பட்ட முச்சுடர்களில் ஒன்றாக இருப்பதால் நபிநாயகம் அவர்களே ஜின் கணம் பூதகணம், இராட்சதர்கள், அரக்கர்கள், மனுஷீகர்கள், கள், எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையான சற்குருவென்றும், அர பண்ணுகின்ற இராஜரென்றும், நாம் சந்தேகமில்லாமல் லாம். ஏனென்றால் அந்த ஒளிவானது. தன் தத்துவ ஹிகம அப்படியெல்லாம் ஒவ்வொரு யுகாதிகளிலும் அந்தரங்கம அவதரித்திருந்து சர்வ அதிகாரங்களும் நடத்தி வந்திருக்கின் என்பது.

விருத்தம்

வகுத்த நாயனுக்கு அஞ்சுவசன மஞ்செழுத்துமாம்
தகுத்தமாரி ம்வுத்துமுதை தரித்ததூது ஞானமும்
பகுத்ததவுருத்ச் பூரேடிஞ்சீல் பகரும்புறுக்கான் நான்கதராம்
ஒருத்துநாலும் முக்குரு ஹுரைத்ததஞ் செழுத்தும்மே. (164)

தாற்பரியம்.

எல்லா உலகங்களையும் படைத்த நாயகனை அந்தன உ ஐ விதுக்கு ஐந்து அறிவுகள் வழியாக இருக்கின்றது. அது ஐந்து எழுத்துக ளாகவும் இருக்கும். அதன் விபரமாவது, தவ்ருத்து, சபூர், இன் ஜீல், குர்ஆன், என்கிற வேதங்களும். மஅரிபாவென்ற தத்துவ சாஸ்திரங்களுமாக இருக்கும். ஆனால் அந்த ஐந்து எழுத்தாகிய மர் மத்தையும் குர்ஆன் வேதத்தில் தான் ஆதியிறக்கினான். என்பது.

அஞ்செழுத்து அலிபுலாம் மீம்ஹேயுந் தாலுமாகவந்
தஞ்செழுத்து காபுஹாயா ஐனுசாது மாயெழுந்
தஞ்செழுத்து ஹாவுமீமும் ஐன்சீன் காபுமாகவந்
தஞ்செழுத் துள்ளிளைத் தையும்மைத் தனன்மாதிலே (165)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சொன்ன ஐந்து எழுத்துக்களை மூன்று விதமாகத் திருப்பி இருக்கிறான். அதன் விபரம் முதலாவது அலிபு லாம் மீம் ஹே, தால், என்கிற ஐந்து. இரண்டாவது காபு, ஹா, யா, ஐன், சாது, என்கிற ஐந்து மூன்றாவது, ஹே, மீம், ஐன், ஸீன், காபு, என்கிற ஐந்து. இவ்விதம் வந்த மூன்று விதமும் முச்சுடர் வகுப்பை யுடையது. இவைகளைக் கொண்டுதான் இவ்வுலக முதலானவை களைப் படைப் பிக்கப்பட்டது. என்பது.

ஆதியாதியென்கிறீ ரனாதியென்றும் பேசுறீர்
சோதிசோதியென்கிறீர் சொரூபமென்றுஞ் சொல்லுறீர்
ஓதியோதிமாய்கிறீர் தம்முடலம் வந்த தறிகிலீர்
நீதியாவதேதிலென் று நீங்கள் விண்டுபாருமே (166)

தாற்பரியம்.

ஓ! அறிவில்லாத ஜனங்களே! ஒரு வகையாலும் கட்டுப்படாத அந்தவஷ்தை ஆதிஆதியென்று சொல்லுகிறீர்களே அன்றி அதென்ன கருமம் என்று புத்தியை ஊன்றிப் பார்க்கமாட்டோமென்கிறீர்கள். இன்றும் அதை ஜோதியென்றும் சொரூபம் என்றும் உலகத்திலுண் டான பித்தலாட்டமான சாஸ்திரங்களை ஏகமாகப் படித்து நாம் பெரியவன் என்று திரிகிறீர்கள். கடைசியாக செத்து மண்குழியிலும் அக்கினி வாயிலும் அகப்பட்டு அழிந்து விடுகிறீர்கள். இந்த சரீரம் என்ன சூட்சத்தால் வந்தது. என்ன சூட்சத்தால் இது போகிறது! என்று கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்வீர்களானால் அவ்விதம் தவற மாட்டீர்கள். என்பது.

பாருர்பாரமா யெழுந்த பட்டணத் துளெட்டுதா
னாருமோ தலற்ரமந்திரத்தி னோசைக்குள்ளுநீ
ளாரும்வாசலேழையும் வழக்கறத் தடைத்திடி
லாருப்பேரு மற்ற நுபரூபமான துண்மையே (167)

தாற்பரியம்.

சகோதரனே? கவனித்துப்பார். இருதயம் என்கிற இரெப்பூ பாரதூரமான பட்டணத்தில் நாலும் நாலும் எட்டுக்கலைகளான உதயனவாயுவை ஒவ்வொரு திணையையும் அதனோடு பொருத்தி எவராலும் சொல்ல முடியாத மந்திரமாகிய நானிலைநீ என்கிறயாஹூ என்கிற மந்திரத்தையோதி அதற்குள்ளே ரஹித்தவனாக இனி நீ திருப்பிவரும் ஏழு பிரமாண்ட வாசல்களான 2-கண் 2-காது 2-மூக்கு 1-வாய் என்னும் ஏழு வாசக்கலையும் கடந்து இப்புறம் வந்து உள்நா உடைய வாசலை முன் நாவுகொண்டு அடைத்து முத்திரையிட்டுக் கொள்வாயானால், நீ அந்த இருதயப் பட்டணத்திலுள்ள சகலசதத் தாத்துக்கும் பாத்திரமுள்ளவனாக சதா காலமும் இருப்பாய் இது உண்மை என்பது.

உண்மையான வாதியா முறுதியா நம்மாதியாந்
தொன்மையா சோதியாம் சொரூப நான்கு மறைகளாம்
நன்மையான றகுமத்தால் நமக்குநீள் துணையுமா
யிம்மையாளு மருளு யெக்கிமா னிணக்கமாகியே (168)

தாற்பரியம்.

அந்த ஆதிவஸ்துவானது உண்மையிலும், வாக்குறுதியிலும், இருக்கின்றது. இன்னும் அதானது பழமையான ஆதிவஸ்துவாக இருக்கின்றது. ஜோதியான ஒளியுடைய ரூபத்தில் ரஹித்திருக்கின்றது, தவ்ரத்து, ஸபூர், இன்ஜீல், குர்ஆன் என்கின்ற நான்கு வேதங்களிலும் ஞான சூட்சமாக அமைந்து கிடக்கின்றது. அறிகின்ற ஆண்பிள்ளைகளைத்தான் காணவில்லை. அந்த ஆதியானது உலகங்களுக்கு நன்மையாகவும், றகுமத்தாகவும், இருக்கின்றது. தீனுல் இஸ்லாமுடைய ஷெற்கில் நமக்கெல்லாம் துணையாக நிற்கின்றது. இந்த உலகத்தின் ஆசைகளை விட்டு நீங்கி அதனளவில் பிரயாசை

பெறுக்கும் நாதாக்களுக்கு ஈமான் என்கிற பூரகத்துடன் கலந்து நிலைவென்னும் இரேசகத்தில் நின்று தான் என்னும் கும்பமாக நிரம்பி நிற்கின்றது, இதைசற்றுடனுணர்ந்தவர்கள்தான் அறியவேண்டும் என்பது.

வேதமொன்று சமையநூல் விரிந்ததொன்று மெய்யுளோன்
ருதமொன்று ஜாதி யொன்றுன வீசனுமொன்
ரேதுமிந்த மூன்று முன்னுரைத்த தம்மிறையநாப
பாதமென்றதாகும் நீங்கள் பார்த்தறிந்துகொள்ளுமே (169)

தாற்பரியம்

அந்த ஆதியின் தத்துவத்தில் வேதமென்பதும் ஒன்றுதான் சமயங்களான மதங்களும் ஒன்றுதான் அவைகளுக்கென்று பெரும் பாலும் கணக்கில்லாமல் விரிந்து கிடக்கின்ற சாஸ்திரங்களும் ஒன்று தான். இன்னும் சொல்ல வேண்டுமானால், இந்த சரீரத்தில் இருந்து நாடிகளை நடத்தும் பூதங்களும் ஒன்றுதான் ஆதமும் இபுலீசும் ஒன்றுதான் ஈஷ்பரன் என்கின்ற ஆத்மாவும் ஒன்றுதான், ஆதம், அஜாஸிக், ஈஸ்வரன், என்னும் இந்த மூன்றும் கூடி முன்சொல்லிய முச்சுடர் விஷயத்தில் எல்லாம் நம் ஆதியின் கோலமே அன்றி வேறல்ல, ஆனதினால் மனுஷராகப் பிறந்தவன் ஒவ்வொருவனும தன்னை உற்றுப் பார்க்கும்போது ஆதியாகத்தான் இருக்கிருன். என்பது

ஆதியானு ஜூதுமா மறுதி நல்ல கல்புமாம்
சோதியான ஐனுமாந் துலங்குஞான போதமாம்
பாதிபாச பசுமனுட் பதித்திரண்டு முல்குருள்
நீதியான ஹக்குபதேசப் பொருள் நிறைந்த செல்வமே (170)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்பது சரீரத்தில் உஜூதாக நின்று பிரகாசிக்கின்றது. அறுதியென்பது பூதங்களுக்கெல்லாம் இராஜ கருவியான கல்பாக நிற்கின்றது. ஒளிவு நேரத்தில் பீடமிட்டிருக்கின்றது. ஞானமென்பது அறிவுடன் ரகித்திருக்கின்றது இந்த விபரத்தை உனக்குள் இருக்கின்ற எல்லா ரகசியங்களும் தெரிவிக்கிற உம்முல் குர்ஆன் என்னும் பொக்கிஷத்தைக் கண்டாயானால் அந்த செல்வத்தைத் தெறிவாய் அது உனக்கு உபதேசிக்கும். என்பது.

பார்த்திருந்த போதனைத்தை யுப்படைத்த நாயகள்
ஊற்றெழுந்து பாயுமுற் றுயர்ந்த சென்னியுச்சியுட்
காற்றெழுந்து வீசுமக் கருத்தையுள்ள வல்லிரேல்
பூத்தலர்ந்த முண்டகப் புதுமலர்க்குள் நிற்பனே (171)

தாற்பரியம்.

நீ அந்த உம்முல் கிதாபு சொல்கிற உபதேசப்பிரகாரம் உன்னைக் கண்டால் அப்போது அனைத்தையும் சிருஷ்டித்த ஏகதுவிதக் கருத்தாவாகிய றப்பானவன் உன்மூலமண்டலத்தில் இருந்து ஊறிவழிகின்ற அமிர்த வெள்ளத்தின்மேல் உச்சியின் உள்ளே நின்று வெளியாகின்ற மகா இன்ப சீதளத்தென்ற காற்றுளது வீச வல்லமையுள்ளவனாக நீயாகி விட்டாயானால் உன் இருதயத் தாமரையானது பூத்து துளிக்கின்ற தேனிம் ரஹித்த இனிசுவையாக நிற்பான் என்பது.

அட்டதிக்கு முட்டநின் றநேககேக ரூபமாய்
மட்டிடாத மானிடர் மனத்திலுற்ற வல்லபம்
எட்டுநாலெழுத்தில் வந்திருக்குமென்று மெண்ணியே
தட்டி முட்டி பார்த்துனத் தயங்கிமாள்வார் கோடியே (172)

தாற்பரியம்.

ஏட்டுதிக்குப்பதினாறு கோணங்களிலும் போய் நிறம்பி நின்று பராபரித்து அநந்தநந்தவிதமான ரூபங்களுடன் விகாரப்பட்டு குடர்பிடியாக நின்று அறிந்திருக்கின்ற பெரிய மனுஷாட்களின் இருதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்ற வல்லப பொருளான அந்த வடிவை சில மூடஜனங்கள் தங்களின் கள்ளத்தனமுடைய வேஷக்கார குருமார்களின் பொய் உபதேச மருட்டைக் கொண்டு கலிமாவிலுள் பனிரண்டு எழுத்திலிருக்கின்ற ஒரே எழுத்தில் பாராமல் அத்தப் பனிரண்டு எழுத்தையும் தட்டிமுட்டிப் பார்த்து வாயால் பௌத்திக் கொண்டு கடைசியில் செத்துப் பிணமாக அழிந்து போனவர்கள் கோடானுகோடி ஜனங்களாக இருக்கலாம். என்பது.

கோடிகோடி மானிடர் குறைவில்லாத சோதியைத்
தேடிவாடி மாண்டனர் தெளிவுகண்ட தில்லையே
பாடியெங்கு மோசையாற் பரத்தெழுந்து நின்றதை
நாடியோ ரெழுத்திலே நவின்றுபாரு நம்முளே (173)

தாற்பரியம்.

யாரடா மகனே! இன்னும் அந்த அபுருபமான வடிவைத் தேடி கோடான கோடி மதியில்லாத அற்ப ஜனங்கள் காடுகளிலும், மலை களிலும், போயிருந்து கந்த மூலங்களையும், சருகுகளையுந் தின்று வயிறு வற்றிச் செத்து அழிந்து போனார்கள். அந்தப்பாவி ஜனங்கள் ஏதேனும் கொஞ்சம் பலன் கண்டதுண்டா இல்லை! இல்லை! இந்த சரீரமான பெரிய உலகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் அதன் சுபம் பிரகாச ரூபமாயிருக்கின்ற சிரோமணியைய கவிமாவில் உள்ள ஒரே யொரு எழுத்தால் நினைவை நிறுத்தி உற்றுப்பார்! அப்போது அது தெரியும், என்பது.

நம்மிலும் நமக்குண்டான தற்குணங்க ளஞ்சிலும்
தம்மிலும் தராசலத்திலுள்ள வெட்டு திக்கிலு
எம்மிலு மெய்மோடிசைந்த விருதயத்து நினைவிலுஞ்
செம்மலா ரிருந்ததைத் தெளிந்துணர்ந்து பாருமே. (174)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய சரீரத்திலும், இன்னும் நம்மில் உண்டான நன்மை பொருந்திய ஐந்து விதக் குணகுணங்களிலும், இன்னும் இந்த பூலோகத்தில் உண்டான அஷ்டகோணங்களான எட்டு திக்குகளிலும் இன்னும் இந்த சரீரத்தை ஆக்கிவைத்திருக்கின்ற பூதங்களான நெருப்பு, காற்று, மண், தண்ணீர், ஆகாயம், என்கிறவைகளிலும் இவைகளின் உட்கருவிகளான புலன்களிலும், இன்னும் இருதயத்தின் வட்டவடிவோடு கலந்து வியாபித்திருக்கின்ற நினைவாகிய பிரதான கருவியிலும், இராஜகுருவயாக நிற்கின்றதைத் தெளிந்து உணர்ந்து பார்ப்பவன்தான் எப்போதும் ஜயசீலனாக இருப்பான். என்பது.

பஞ்சவன்ன வாயுவோடு பழகிநின்ற மந்திர
மின்சொலான மறைகளின்ன தென்றறிந்திசைந்தில
செஞ்சொலால் நபிக்கு நாயன் செப்பிடக்கண்டன்புளோர்
அஞ்சிலொன்றை யப்பனென் றறிந்துணர்ந்து பாருமே (175)

தாற்பரியம்.

கறுப்பு, சிவப்பு, பச்சை, வெள்ளை, நீலம், என்னும் ஐந்து வர்ணங்களையும் ஒரே வர்ணத்திற் கொண்டிருக்கின்ற பிராண வாயு

வான நாதநால் குதுஸியோடும் கலந்து உறவாடியிருக்கிற அந்த மணிமந்திரத்தை வெளிப்படையாக நாலு வேதங்களும் சொல்ல வில்லை. அதாவது மிஃறாஜியுடைய இரவில் நமது நாயகம் அவர்கள் நப்புடன் கலந்துபேசிய ரகசியம் பன்னீராயிரம் வசனங் களில் உள்ளதாக இருக்கும். இது உம்முல் கிதாபில் இருந்து நாதாக் களான ஒலிமார்களெல்லாம் அறிந்து கொள்வார்கள். ஆனபடியால் கலிமாவில் உள்ள பன்னிரண்டு அட்சரங்களிலும் தத்துவத்தை யுடைய ஐந்து அட்சரங்களையும் கலந்து அதிலொன்றான ஹூ வென்னும் தத்துவ எழுத்தை உங்களின் தகப்பனென்றேயெண்ணி அதை உணர்ந்து தெளிவடைந்து கொள்ளுங்கள் என்பது.

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மல்லகாணு மப்பொருள்
பிஞ்செழுத்து முன்பிறந்து பேசும் நாலுவேதமாய்
நஞ்செழுத்த தாகும் நீங்கள் நம்பொணுது நாயகன்
அஞ்சுமாறு மற்றுதம் மகத்துள் வந்திருப்பனே. (176)

தாற்பரியம்.

பகல்வேஷம் பூண்டு ஜனங்களை மிரட்டித் திரிகின்ற வயிற்று வளர்ப்பாளர்கள் சொல்லித்தருகின்ற ஐந்து எழுத்துக்களிலும், மூன்றெழுத்துக்களிலும், அந்த வடிவமான தத்துவப் பொருளானது அகப்படாது, அந்தமயமானது ஒரு எழுத்தாகி, வாயால் மொழிச் சலாகி, நாலுவேதங்களாகி, தொண்ணூற்றாறு தத்துவ கலைகளாகங் களாகி, அவைகள் தோறும் மறைந்து நிற்கின்ற கள்ளனாகி, அதை யறியாத பேதை ஜனங்களைக் கொல்லுகின்ற பாஷாணமாகி நிற்கின்றது, இதுவே அதன் விபரமல்லாமல் மற்றவர்கள் வேறு மாதிரி எவ்விதம் சொல்லிப் பிதற்றினாலும் நீங்கள் ஒருபோதும் அதை நம்பவே கூடாது. அந்த நப்பான வஸ்துவானது அஞ்செழுத்திலும் ஆறு எழுத்திலும், இல்லாமல் நம் இருதயத்தில் ஒரே எழுத்தில்தான் கலந்திருக்கிறது. இதுவே காட்டானை ஷெய்குஒலியுல்லா கோட்டாறு பெரிய ஞானியார் சாகிபவர்கள், குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபவர்கள், தாயுமானப் பிரபு முதலான பெரிய மனுஷர்களின் தீர்ப்புமாயிருக் கின்றது. என்பது.

விருத்தம்

அறியுமாதி யோடனாதி சோதியிவையான மூன்று நமதட்கடர்
செறியும் ஆதமோடஜாஸிலும் மருள்செப்பு மீசரனும்பிற்கட
குறியுமா யறிவுஞான போதமருளும் றதஞ்சுநமதுட்கட, [தே
ரெறியுஞ் சோமனுஞ் வருணமி சுன்டைமலென்றதஞ் சுப்பிற்கடர

தாற்பரியம்

இன்னும், ஆதி அநாதி, ஜோதி, யென்கின்ற இந்த மூன்றும் நமது சரீரத்தில் உட்சுடராக இருக்கின்றன, இன்னும் ஆதம், அஜாஸீல், ஈஸ்பரன, என்கிற இந்த மூன்றும் நம்சரீரத்தில் வெளிச்சுடராக இருக்கின்றன. இன்னும் ஆராய்ச்சி, அறிவு, ஞானம், போதம், அருள், இந்த ஐந்தும் நமது சரீரத்தில் உட்சுடராக இருக்கின்றன. இன்னும், சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள், மின், மழை இந்த ஐந்தும் நமது சரீரத்தில் வெளிச்சுடராக இருக்கின்றன என்பது

மாவுந்தேனமிர்த பாலுநீருமது வானதஞ்சுமூத லாதியாம்
மேவுகாலுயிர் மானிணக்கமருள் விண்டதஞ்சு நமனாதியாங்
காபுநாளுஞ்சிவ காமஞான வொளி கண்டதஞ்சு மெழுசோதியாம்
ஆவுநாலுதய மாயையாவுமறி வானகாலையில் விளங்குமே. (188)

தாற்பரியம்

ஒளி, நாவின் இனியசுவை, தேன, பால், கள் அஞ்சுமூதலான இவைகள் ஆதியாக இருக்கின்றன. இன்னும் காற்று, உயிர், நீர்ணம், நினைவு, இருள் இந்த ஐந்தும் அநாதியாக இருக்கின்றன. காபு, நூன், ஹே, ஐன், சாது இந்த ஐந்தும் ஜோதியாக இருக்கின்றன. கமிலான சற்குருவென்கிற வழிகாட்டியினாலே, அறிவைக்கொண்டு நினைவில் வைத்துப் பார்க்கும்போது சமஸ்தமும் தானே கண்டு கொள்வாய். என்பது.

வெண்பா.

வேதநூல் சாஸ்திரங்கள் மெய்யிதனையன்றிவெகு
பாரநூல் கற்றாலும் பயனில்லை—யேதொன்று
மில்லாமைத் தேடி இரவுபகலாயொன்றுஞ்
சொல்லாமற் சும்மாற் சும்மா இரு. (179)

தாற்பரியம்

குர்ஆன் முதலான நாலுவேதங்களிலேதான் அந்த மெய்யான வஸ்து மறைந்திருக்கின்றது. அவைகளில் ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்கவேண்டுமே அன்றி, மற்றப்படி உலகத்திலுண்டான கண்ட கண்ட கலைக்யானங்களெல்லாம் கற்றதனால் ஒன்றும் பிரயோசனங்கொடாது. அவ்விதம் எந்த இருஇணை துணையும் இல்லாத அந்தறப்பை ஆசையென்கிற கூட்டிலடைத்து ஆட்டித் தாலாட்டிப் போற்றிப் புகழ்ந்து மனக்கசிந்து உருகி அழுது எவ்விதத்திலும் காரியம் ஜெயங்கொள்கிறதைப்பார்க்க வேண்டுமே தவிர, பேயனைப்போல் தெருத்தெருவாய் திண்ணை திண்ணையாய் வாய் வெளத்திக்கொண்டு அலையாதே! சும்மா இருந்து சுகம் பெறுவாயாக. என்பது.

முகந்தெரியும் நம்மிறசூல் மெய் முழுதுமே தெரியு
மகந்தெரியும் ஞானத்தடி தெரியும்—ஜகந்தெரியும்
விண்ணாடிக் குள்ளிறைவன் வீற்றிருக்கு முட்கமலக்
கண்ணாடியைக் கண்டக்கால். (180)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சும்மா இருந்து வஸ்தை நினைவில் நிறுத்தி ரகிப்பை யானால் இருதயமென்கிற சர்வஜீவ சஞ்சீவிக் கண்ணாடியைக் கண்டுக்கொள்வாய் அப்போது அந்தக் கண்ணாடிக்குள் உன்முகம் என்கிற றப்புடைய தோற்றந்தெரியும். மூலமண்டலத்தின் மாளிகையான கல்தான் நன்னளிருவில் அல்லாகுத்த ஆலாவின் அநந்த ஜோதிமயமான உஜூதும் தெரியும், நமது நாயகம் முகம்மது நபியவர்களின் நூறும், அதன்சிர்றும், அதன் ஹிக்மத்தின் கோலவடிவும் தெரியும், இன்னும் பஞ்சதத்தன் என்கிற முகம்மது, பாத்திமா, அலி, ஹஸன், ஹுஸைன், இந்த ஆதியான ஐந்தும் கிரஹவடிவமாகத் தெரியும், இன்னும் உன் இருதய மென்கிற பிரமாண்டமான பட்டணமும் தெரியும் அதில் இந்த துன்யாவென்னும் உலகத்தைப்போல் எத்தனையோ பதினாயிரம் கணக்கான உலகங்களும், ஆகாய மண்டலங்களும் ஒருமூலையில் ஒதுங்கிக்கொண்டிருக்கிற மர்மமும் தெரியும். ஞானமான அறிவுக்கு

அடிமூலமாகிய சற்குருவின் பாதாரவிந்தத்தின் திருவருள் கடாட்சமும் தெரியவரும். என்பது.

பஃறொடை வெண்பா.

ஆதி முதலோன நாதியவனொருவன்
சோதிபெரியோனழியாத் துய்யோனென்—றோதியதில்
நெய்யுந்திரியும் நிறைந்த பரஞ்சுடராய்ச்
செய்யெனமுன் செய்தவையுந் தீரனுமா—னுய்யமதில்
ஒன்றிறைவனே டொன்றுடையோன் திருநபியாம்
ஒன்றுநமதுவ்ளுரையுங்குருவா—மென்றுமிது
வித்துஞ் சிவமரமும் வேருமிவை மூன்றும் வெகு
புத்தியறிவிக்கப் பூண்டிறைவ—னுற்றுரைப்பான்
ஆமென் றதின்பொருளை யார்க்கும் நவிலாதே
ஊவதனுக் கப்பாலென் றோதிவிடு—தீயெவர்க்கும்
பாலுமாம் பாலெரியும் பருவ மறிந்தா லுனுக்குத்
தேனுமா மென்றேதெளி, (181)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்பது எல்லா வஸ்துகளுக்கு முன்னுலே இருந்தது. அனாதியென்பது, அட்சரங்களின் மூலமாக ஒருவன் அதாவது அஹது என்கிற ஒருவன் என்ற நாமத்தை தரித்தது. ஜோதியென்பது பெரிதான உலகங்களாகவும் அதன் ஜீவ ஜென்மங்களாகவும் சரீரங்கள் அநந்தாநந்தங்கோடி விதற்பமான ரூபாதிகளுடன் வந்தும் தான் அழியாமல் நிற்கின்றது ஆகவே இந்த மூன்றும் எப்படியாகுல் எண்ணெயும் திரியும், விளக்கின் சுடரும்போலாக இருந்து உலகத்தை நடத்துகின்றது இந்த மூன்றும் அல்லாமல் உலகத்தில் எது ஒரு கருமமும் நடைபெருது. (ஒரு ஸ்திரியும், புருஷனும், ஆசையும்,) போலும் ஒரு வியாபாரமும், கைமுதலும், நடத்துவோனும், கடலும் கப்பலும் காற்றும், போலவும் இருந்து வருகிறது இன்னும் இதன் உவமானத்தைச் சொல்ல வேண்டுமானுல் இந்த புத்தகத்தை ஐஞ்நூறு பாரங்களாக விரித்தெழுதினுலும் இந்தஆதி-அனாதி-ஜோதி என்கிற இந்த மூன்றின் விவகாரம் தீராது தீராது. புத்திமான்கள் சற்று நுணுக்கத்தால் கண்டு கொள்ள வேண்டியது, ஆகவே, இந்த மூன்றில் ஒன்று, நப்பு, ஒன்று முஹம்மது நபி, ஒன்று நமக்கு வந்து

புரிந்து கொடுத்த வழிகாட்டியான சற்குருநாதன். இன்னும் இந்த மூன்று விதையும், அதினால் முளைத்த மரமும், அந்த மரத்துக்கு பலம் பிடியான வேரும் போலாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி அறிவடக்கமில்லாத சில மோட்டாத்துமாக்கள் உன்னை பாசதில் இழுத்து வைப்பதற்காக உன்னிடம் வந்து உன்னைக் கொஞ்சம் தட்டிக்கொடுத்து அந்த மூன்றும் தம்மில் எங்கே இருக்கின்றது என்று மெதுவாய்க் கேட்பார்கள், நீ சொல்ல வேண்டாம். அது ஊமை எழுத்தாகிய நுக்தாவுக்கு அப்பால் என்று ஒரே பேச்சாகச் சொல்லிவிடு. அவ்விதம் சொல்லிவிட்டு வாய் மூடிக்கொண்டு மௌனஞ் சாதித்து வந்தாயாகில் நற்புடைய இஸ்மென்கிற தேனீக்களானவைகள் வந்து நிறைந்து கூடி உன்னிடம் தேன் கூண்டு கட்டும் அதுவும் அல்லாமல் பாலாகிய இந்த சரீரத்தைப் பற்றி தயிர் மோர் கடைந்து வெண்ணையெடுத்து உன்னைக் காணுதல் என்கிற நெய்யுறக்கிறை பருவமாகிய பக்குவத்தையும் தெரிந்தாயானால் அந்த நெய்யே உன்னைக் காட்டும் அப்போது நீயே தேனமிர்தக் களஞ்சியமாகக் காண்பாய். என்பது,

நேரிசை வெண்பா.

வன்னியுதித்தா லறிவுதிக்கும் வயிர்பொருமும்
அன்னமருந்த அறிவழிக்கு—முன்னியுள்ளத்
தக்கினியை மூட்டியழ லெரியும்போதெழுந்த
சற்குருவைக் காண்பாய் சமைந்து. (182)

தாற்பரியம்.

இடகலையான சந்திரனில் நினைவைத் தூக்கிவைத்தால் புத்தி கூர்மை அதிகமாகும், அதோடுகூட வயிறும் மாந்தமாக இருக்கும். சோற்றை சாப்பிட்டு வயிறு தொந்தி படச்செய்தால் அந்த அறிவையும் கெடுத்துப்போடும் அதிக காமத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். ஆனதினால் இவைகள் ஞானவான்களுக்கேற்ற பாதையல்ல, பின்னர் எப்படியானால் நினைவும் சூரியனும் பந்தம் போல் எரியும்போது அந்த இரண்டுக்கும் நடுவே தோன்றுகின்ற சற்குருநாதனை நற்பாகத் தெரிசித்துக் கொள்வாயாக. என்பது.

விருத்தம்.

தடுக்குமைம் புலன்களுஞ் சமைந்த பஞ்சபூதமுந்
தொடுக்கும் பார்வை கேள்விவாசந் தொட்டறிவொடுசிலையு

மொடுக்குமிந்த வகையை விட்டொடுங்கியுன்ன வல்லிரே
லடுக்குநந்திடாத தம்மனுதியானே யுண்மையே. (183)

தாற்பரியம்

அறிவு, பார்வை, கேள்வி, உருஷி' வாசனை யென்கின்ற ஐந்து, புலன்களையும், பஞ்சபூதங்களையும், இவைகளின் வாசல்கள் ஏழையும் நாட்டத்தைக் கொண்டு அடைத்து, றப்பை நேசத்தின் மூலஸ் தானத்தில் ஏற்றி வணங்க வல்லமையுடையவர்க ளானீர்களாகில் அல்லாவின் பேரில் சத்தியமாக உங்களை நீங்கள் உணர்ந்து றப்பைக் காண்பீர்கள். என்பது.

உண்மையான நந்தியே ஒளிதிரண்ட முகம்மதா
மம்மையாரு மாதியென் ற நைந்த சொல்லகத்துளே
செம்மையாக நின்றுரை செவிக்குள்வந் தடைந்தபி
னெம்மையாளு மாதியானையா றுரைத்த துண்மையே (184)

தாற்பரியம்

றக்கு வெளியானபின் நந்தியான முகம்மதிய்யாவான ஒளி வானது வெளியாயிற்று. அதுதான் சராசரங்களுக்கு மூலப்பொரு ளான தாயாக இருக்கின்றது. என்று நிர்ணயங்கொண்டு செவியா கிய சூரியனில் ஸ்தம்பமாகும்படியாக சூடிகொண்டுவிட்டால் அல் லாவின் பேரில் சத்தியமாக நான்மேலே சொன்ன ஷமஸ்தமும் உண்மையாகத் தோன்றிவிடும். அப்படி இல்லாதவர்களுக்குப் பொய்யாகவே தோன்றும். அதுகொண்டு என்னை இகழ்பவர்கள் கூர்மையான புத்தியான்கள் அல்ல. என்பது.

வெண்பா.

ஆதியோவனுதியோ வுருபமோ சொரூபமோ
சோதியோவேக சொரூபமோ—நீதியிவை
யெப்பரிசி விங்குதித்தா லெம்மிறகு லென்றெனக்குத்
தப்பறவேசொன்னுர் சமைந்து. (185)

தாற்பரியம்

அந்த மகத்துவமானது ஆதியோ! அனுதியோ! அல்லது சொரூபமுள்ளதோ! ஒளிவாக வந்ததோ! உலகம் யாவற்றிலும் நிறைந்திருக்கின்ற வடிவோ! என்று சந்தேகப்பட்ட காலத்தில் எனக்கு எந்தவிதத்திலும் கைவிடாத வண்ணமாக நமது நபிபெரு மானுர் அவர்களே அதன் முடிவை வந்து சொன்னுர்கள். என்பது

நபியோதபிகள் திருநாயகமோ நம்மிறசூல்
சபியாதமுக் லாத் தலேமகனே—புவியோர்கள்
பெற்றெடுத்த பாலகனே பெரியவனின் றனே மறை
கற்றுணர்ந்தோர் சொல்வீர்களித்து. (186)

தாற்பரியம்

முர்சுடரில் நடு நாயகமாய் உதித்துவந்த முகம்மதென்னும் நபிகள் பெருமானுர் அவர்கள், வேதமிறங்கப் பெற்ற நுபுவத்தின் தீர்க்க தரிசியாகவும் இருக்கிருர்கள். இன்னும் நபிமார்கள் றசூல்மார்கள் யாவருக்கும் குருவாகவும் இருக்கிருர்கள். இன்னும், ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுக்கு முன்னிலேமையான மகனுகவும் இருக்கிருர்கள். இன்னும் மனுஷாவ தாரங்கொண்டு பிறந்ததில் பூலோகத்திலுள்ள மானுட ஜென்மங்களிலுண்டான அப்துல்லா அவர்களுக்கும், உலக மாதாவாகிய ஆமினு அம்மா அவர்களுக்கும் ஒரு ஏகபுத்ர சிகாமணியாகவும் இருக்கின்ருர்கள். உஜூதுடைய புறத்தால் அல்லாவுடைய சிர்றில் இருந்தும் வெளியாகி இருக்கிருர்கள். இதில் எவ்விதம் அந்த ஒள்வைத் திட்டப் படுத்துவீர்கள்? வேதங்களே ஆராய்ந்த சாஸ்திரிகளே! சொல்லுங்கள்? என்பது.

விருத்தம்

ஆதி முன்னுருபமா யனுதியங்கருபமாய்ச்
சோதி நல்லசொரூபமாய்த் துலங்குசிந்தை காண்பவர்க்
காதியான அகுமதாமனுதியான முஹம்மதாஞ்
சோதியானரூபப் தின்றுசொல்லும்யா றசூலெனறே (187)

தாற்பரியம்.

ஆதியானது ரூபமாகவும், அநாதியானது அரூபமாகவும், ஜோதியென்றது சொரூபமாகவும் இருதயத்தை யறிந்து தெளிந்த நாதாக்களானவர்கள் திட்டப்படுத்துவார்கள். எப்படியென்ருல் ஆதியென்பதை, அகுமதாகவும், அனுதியென்பதை முகம்மதாக வும், ஜோதியென்பதை, றசூலென்றும் நிர்ணயப்படுத்திச் சொல்ல வேண்டியது. இதன் விபரம் ஞானபாதையைத் தனித்த அறிவுடன் ஊன்றியறிய அறியதானே விளங்கும். என்பது.

விருத்தம்.

இன்னமொன்றியம் பவேனிசைத்த தீனவர்க்கெல்லாம்
வண்ணமா மறைக்குள் நின்றமைறந தசத்தமானதைக்
சொன்ன தாகிலென்னவேறு தோன்றுமென்ன நம்முனே
யுன்னுமந்திரம் மொன்றுண்டு வந்தறிந்து பாருமே. (128)

தாற்பரியம்.

இன்னமொரு ரகசியம் தீனுள சகோதரர்களுக்கெல்லாம், சொல்லி விடுகிறேன். அதாவது:—நம்முடைய வேதத்தில் ஒரு சத்தம் அசரீரியாக பிறந்திருக்கிறது. அதை அநேக கோடி ஜனங்கள் அறியாமல் வெளளடியாக நுனிப்புல்லில் மேய்ந்து போய்விட்டார்கள் அதைக்காமிலான பீர்மார்கள் உளக்குள்ளே சொல்வார்கள். அது தான காரியமான மந்திரம், அதைக்கொண்டு காரியஞ் சித்தியாகிக் காயமும் சித்தியடைய வேண்டும். ஆனபடியால் என் எனிய பிள்ளை களான நல்ல ஜனங்களே! அதைக்கண்டு அறிந்து பாருங்கள் அப்பால் அறியுந் தன்மையை நான் என்னதான் சொல்லப் போகின்றேன். என்பது.

வல்லமான மந்திரத்தின் வாறு சொல்லவல்லவன்
சொன்னமான சொர்க்கமுந் தலங்கும் வாறும் பூமியும்
மின்னுமறு ஷுகுறுசையும் விரித்தமைத்து முன்னமி
சொன்னதிக் கிருகுமென்று தொன்மறைகள் சொன்னவே (189)

தாற்பரியம்.

அந்த மணியான மந்திரத்தைப்பற்றி வெளியே சொல்வது தீராத பெரிய தோஷமாக இருக்கின்றது. ஆனல் ஒரு கொஞ்சம் அதைப்பற்றி சமிக்கினை பண்ணுகிறேன். அறிவுள்ள பிள்ளைகளெல் லாம் கண்டு பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்படியானுல் அல்லாகுத் தஆலாவானவன் தங்கமயமான சுவர்க்கத்தையும் பூமியையும், அறு ஷு குர்ஸு, மலே, கடல், பாதாளம் முதலிய யாவற்றையும் படைப்பிக்கிறதற்கு முன்னமே, அவனுடைய தஜல்லியத்தில் ஒளி மயமாய் நமது நபியவர்கள் இருந்து தஸ்பீஹ் செய்தபோது, அந்த ஒளிவானது எத்தனையோ கோடிகாலம் தன் மனதில் வைத்து திக்று செய்துகொண்டதாகும் அந்த மந்திரம். இதைப்பற்றி வேதங்களும் அதிகமாக சாட்சிகள் சொல்லுகின்றன. என்பது.

மண்ணு நீரும் கூடிவல்லபத்தி னேடு ரூபமாய்த்
திண்ணமான தாலும் வன்னியுஞ்செறிந்து நூறதாய்
விண்ணு நூறதிற்கலந்து மேவியஞ்சுமொன்றதா
யெண்ணு நம்முடற் றிரண்டெழுந்து பேசிநின்றதே. (190)

தாற்பரியம்.

மண் என்கிற இந்திரியமும், தண்ணீர் என்கிற இரத்தமும், வல்லமை கொண்டு கூடி இந்த சரீரமானது உற்பத்தியாயிற்று. தெளிவாகிய சுவாசமென்கிற காற்றும், நெருப்புங் கூடினதால் நாஹு என்னும் ஆத்மா உண்டாயிற்று. இதனிடையில் ஒளிவு ஆகாயத் துடன் கலந்து இருதயத்தில் தத்துவாதிகளும் நினைவும் உண்டாய் இவைகளால் ஐந்து பூதங்களின் வல்லமையினால் இந்த உடம்பானது எழுந்து ஒடு பேசி விளையாடிக்கொண்டு திரிகின்றது. என்பது.

அல்லிராப்பகலு மற்றிருக்கு மத்தலத்துளே,
சொல்லொணாத ரூபமாய்த் துலங்கும் நீங்கள் பாருமென்
றில்லல்லா விசைத்தனென் றிருதயக் கண்ணாடியில்
நல்லபேர்கள் சொல்வரிங்கு நாமுறைத்த தல்லவே (191)

தாற்பரியம்.

இரவு என்றும் பகல் என்றும் இல்லாத அந்த ஸ்தானத்திலே யாராலும் சொல்லமுடியாத தேவரூபமான ஒரு வடிவு தோன்றும் அதை நீங்கள் கண்டு கொண்டால் இல்லல்லாஹு வென்று சொல்லிய நாட்டத்துடன் தோன்றிய ரகசியம் இதுவென்று உறுதிகொள்ளுங்கள் என்று நல்லவர்களான சாதுக்கள் சொல்வார்கள் இதைப்பற்றி இங்கு நாம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டோம். என்பது.

தந்தைகூறுந் தாயார் கூறுந்தரிபட
வந்தபாணி கூறும்வன் னிகூறுமுதை கூறுடன்
விந்துநாதருகுங் கூடிமேவியொன்ற தாகியே
யந்தமாக ரம்முடலணிந்த ரூபமானதே. (192)

தாற்பரியம்.

தகப்பனுடைய பங்காகிய சுக்கிலமும், தாயுடைய பங்காகிய சுரோணிதமும், மண்ணுடைய பங்கும் ஜலமுடைய பங்கும், நெருப்புடைய பங்கும், காற்றுடைய பங்கும் ஆக இவைகளுடனே இந்திரியமும் ஆத்மாவும் ஒன்று சேர்ந்து கடைசி பலனாக நமது, சரீரமானது ஒரு ரூபமாக நிற்கின்றது, என்பது.

தாலும்மாவு மேலுமச் சலத்திலுற்ற ரூபமாய்
ஹேபும்லாமுஞ் சேர்ந்துமே கிளர்ந்தனை சிறுளயின்
நாபிமூலமாய் நிறைந்தடர்ந் திரண்டு நாசியி
லோய்விலாமல் நிற்கும் நீங்களுட்கலந் துபாருமே. (193)

தாற்பரியம்.

மண்ணும் தண்ணீருங்கூடி சரீரமெடுத்த இந்த எண்சாண் உடலுக்கு அடித்தளமாக ஹே என்கிற எழுத்தும், லாம் என்கிறஎழுத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து ஐந்து பூதங்களாகி அப்பால் நாபியிலிருந்து மூலாதாரம் வரையிலும் ஞானாது ஒடி எப்போதும் ஓய்வில்லாமல் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வேண்டுமானால் ஓ! ஜனங்களே! உங்களை அறிந்தீர்களானால் அது தெரியவரும், என்பது.

லாகிரெண்டெழுத்திலும் இலாகி மூன்றெழுத்திலும்
ஒய்விலாமலும்முளே யொளித்ததேது சொல்லுமே
மேவியொன் றிருக்கநாலும் விண்ணுடுங்குநாளை நீர்
ஆவிகாவலாகு முன்னறிந் துணர்ந்து கொள்ளுமே, (194)

தாற்பரியம்.

லா-ஹி என்கிற இரண்டுஆட்சரங்களிலும், இ-லா-ஹி யென்கிற மூன்று அட்சரங்களிலும், தடை மறைவில்லாமல் உங்களில் ஒரு வஸ்து ஒளிந்திருக்கின்றது. அதை இன்னதென்று நீங்கள் சொல்லவேண்டியது. அப்படித் தெரியாது போனால் அவசியம் உங்களுடைய ஆகாயமென்கிற நினைவானது வொடுங்கி ஒன்றே ஒன்று மாத்திரம் இருக்க மற்ற பூதங்கள் ஒன்றுக் கொன்று விகாரப்பட்டு உங்கள் ஆத்மாவானது உங்களை விட்டும் பிரிகிறதற்குள்ளாக அந்த வஸ்துவை அறிந்து ஆளாக்கிக்கொள்ளுங்கள், என்பது.

ஏழுபங்கையுங் கடந்திருக்குமப் பதிக்குள்ளே
யேழுவாசியேழு மலையுமேழு கோட்டையானதில்
லேழுவாசலேழு காவலேழு பேருக்கப்புறம்
ஏழுதிரை யுண்டதக்கப்பால் நம்மிலல்லா வந்திருப்பனே. (195)

தாற்பரியம்.

அந்த வஸ்துவானது இந்த சரீரத்தின் ஏழுபங்கையுங் கடந்து அப்பால் ஒரு பட்டணத்தில் இருந்து அரசாட்சி செய்கின்றது. அந்தப் பட்டணமானது ஏழு கடல்களும், ஏழு மலைகளும் ஏழு கோட்டைகளும் அக்கோட்டைகளில் ஏழுவாசல்களும், உண்டாய் இருக்கின்றன. அந்த வாசல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு காவலாளிகளும் இருக்கிறார்கள் அவைகளுக்கு அப்பாலே ஏழு பர்தாக்கள் இருக்

கின்றான அந்தப் பர்தாக்கலே நீக்கிப் பார்ப்பீர்களானால் அல்லா என்கிற வல்லமைக் கடவுளானவன் தோன்றுவான் காண்பீர்கள். என்பது.

| இதன் விபரங்களை தயவு செய்து உங்களது பீர்
| மார்கள் இடத்தில் கேட்டறிந்து கொள்ளுங்கள்

ஆதியான கூறும் நல்ல குமதென்ற கூறுடன்
சோதிநா தனவனொளி துலங்குமச் சடத்துளே
பாதிராப்பகலு மற்றபட்டணமொன் றுண்டதில்
நீதியாக நிற்குமொன்றை நீர் நினைந்து பாருமே, (196)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்கிற அகத்தியத்தின் பங்கும், ஆநாதியாகிய நாறுல் அருமதியா வென்னும் ஒளிவுடைய பங்குகளுடனே ஜோதியாகிய ஆகமியின் பங்காகிய விந்துநாத ஒளிவுக்கூடித்திரண்டு இருக்கின்ற இந்த சரீரத்தில் இரவும் பகலுமில்லாத ஒரு பட்டணம் இருக்கின்றது அதனடுவே இருந்து அதிகாரம் பண்ணுகிற பொருளான நப்பைப் பற்றிப் பிரயாசை யெடுத்துப்பாருங்கள்? என்பது.

ஆணிக்கோவையாம் நம்மாதியருளும் நாலுவேதியர்
காணிக்காகக்காக வேண்டிக் கண்விடாத நாய்கள்போல்
வீணுக்காக வலறுமந்த மெலிவுகண்டு மானிடர்
பேணிக்கால் பிடித்து நல்லபெரிய பீரென்றேதுவார், (197

தாற்பரியம்.

ஆணிமுத்துக்களைத் தெரிந்தெடுத்து வரிசை வரிசையாகக் கோத்திருக்கின்றது போல் ஞானங்களை அங்கங்கே காட்டி நமது ஆண்டவனுன றகுமான் இறக்கிவைத்த குர்ஆன் என்கிற பரிசுத்த ஞான வேதத்தை; சாஸ்திரிகள் நல்ல உணர்ச்சி செய்யாமல் மெதுவாக வாசித்து விட்டு ஊர் ஊராய்ச் சுற்றி திவங்களுக்கும், பணங்களுக்கும் விற்று ஏமாளி ஜனங்களை மருட்டி, கண்விழிக்காத நாய்க்குட்டிகள் குரைப்பது போல் வீண்காலா கோலம் பண்ணித் திரிவார்கள். அவர்களது வேஷத்தைப் பார்த்து பாபம்; ஒன்றுமறியாத உலகவாசிகள் அவர்களை மகாபெரிய குருமார்கள் என்று சொல்லி கால்களையும் பிடித்து வணங்குவார்கள். இதனால் அப்பேதை ஜனங்கள் அடையும் பலாபலன்கள் என்னகும்! என்பது.

பேறுபெற்ற பேர்களொன்றும் பேசிடார்பு விக்குள்ளே
யாறு பத்துக் கந்தையு முடுத்துமேலழுக்குமாய்
நீறுமெய்த பூசியே நினைவிலாத பேயர் போ
லாறு புத்திகண்டெல்லோரு முற்றிடாதகற்றுவார், (198)

தாற்பரியம்.

அல்லாவின் ரஹஸியத்தை யறிந்து, தன்னைக்கண்டுக் கொண்ட ஞாதாக்கள். இந்தப் பூவலோகவாசிகள் தங்களை மதிக்கவேண்டு மென்று எண்ணம் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவர்களாக யாதொன்றும் வாய்திறந்து பேசமாட்டார்கள். தங்களை மறைக்கும் பொருட்டு மேனியெல்லாம் அழுக்கும், சிக்கும் உள்ளவர்களாகவும், கிழித்து ஒரு வஸ்திரத்தை எழுபத்து பத்துக் கந்தைகளாக மேலேபோட்டு பைத்தியகாரரைப்போல் அறிவில்லாத பாமர ஜனங்களுக்கு ஒரு வித விளையாட்டுகள் காட்டிக்கொண்டு மூலைமூலையாகத்திரிவார்கள். அவர்களை உலகவாசிகள் பல மாதிரியும், தூஷணைசெய்து கல்லெறிந்து விரட்டுவார்கள். அங்கே காரியமிருப்பதை ஒருவனாவது அறியவே மாட்டான், என்பது.

அஞ்சமாறு நோதடாஐயாறுநோன்பு வையடா
வஞ்சகம் மில்லாதபறுவேஞ்சைவும் வளங்கடா
தெஞ்சில்வாழு மஞ்சிலொன்றை நீ நினைந்து பாரடா
பஞ்சபாதகங் களான பாவமும் நில்லாதடா. (199)

தாற்பரியம்.

யாரப்பா மகனே! இதைநீ ஒருவித கஸ்டமென்று நினைத்துப் பயப்படுகின்றாயா? அப்படி வேண்டாம், இஸ்லாமில் உள்ளபர்லு ஐந்தையும், ஈமானிலுள்ள பறுலு ஆறையும் கூட்டி ஆகப்பதினொரு காரியமாகிய கலிமா மந்திரத்தைக் கூடியவரையிலும் இணையில்லாமல் சொல்லிக்கொள். ஒருமாத உபவாச விரதமாகிய ஞான நோன்பை மூப்பதுநாளும் றமலான் மாதத்தில் வைத்துக்கொள். குர்ஆனில் வெளிப்படையாக ஏவப்பட்டதுபோல் ஐந்து நேரத்தில் தொழுகையான பறுலுகளையும் மனதில் வேறு வசாட்டமான துர்வினியோகங்கள் இல்லாமல் தொழுதுக்கொள். இவைகளுக்கிடையிலே உன் இருதய அழுக்கை நீக்கி அதில் வாழும்படியாக ஐந்து அஞ்சிறில் ஒன்றாகிய ஆகாயத்தை நீ இன்னதென்று தெளிந்து கொண்டுவா. அப்போது உண்மையாக நீ பரிசுத்தவானாயாகுவாய், என்பது.

வெண்பா.

நீபெருகத் திறக்கால் நித்திரையுங் கோபமுமாம்
நீ சுவர்க்கத் தேகாமலேநிறுத்தும்—நீ பெருக
வுண்ணுமலுண்டே யுறங்கா திறையைமனக்
கண்ணுறக்காண்பாய் களித்து. (200)

தாற்பரியம்.

ஞானத்திரவுகோலே நீ கைப்பற்ற வேண்டுமானல் ஒருகாரியஞ்செய்துக்கொள்? அதாவது வயிற்றுக்கு நிறப்பும் படியான ஆகாரத்தைக் கொடாதே அது உன்னை நித்திரை அளவிலும், கோபத்தளவிலும் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். இன்னும் இவைகளால் நீ சுவர்க்கலோகத்துக்குப் போகும்பாதையை அறவே மறந்துவிடுவாய் ஆனபடியால் அந்த மனப்பேய்க்கு சற்று சிறுகச் சிறுகக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்து நாளடைவில் நித்திரையும் போக்கடித்து உன் இருதயத்தின் வடிவாகிய பரிபூரணத்தை மனக் கண்ணால் கண்டு அங்கே நடக்கும் காட்சிகளை ஆனந்தமுடன் பார்த்துக் கொள்வாயாக. என்பது.

விருத்தம்.

முத்திநிலம்பச்சை முதல் நற்பவனமென்றே
யத்திலொரு பச்சை நல்மனுதிய வன்றுனென்
றற்றகலத்துளுரு வாயுறைந் துதித்த
குத்துபு முகியித்தினை க்குறித்துருப்படையப்பாம் (201)

தாற்பரியம்.

ஆதியினின்று வெளியானது, முத்து அதில்நின்றும் வெளியானது பச்சை, அதில் நின்றும் வெளியானது பவனம் இந்த முச்சுடர்களில் நடுநிலைமையானது பச்சையானதினலே அந்தப்பச்சை சருவஜீவ கோடிகளுக்கும் கர்த்தாவாகிய அனுதியினுடைய வடிவம் ஆயிற்று அந்த வடிவத்தினின்றும் உதித்த பசிய ஒளிவாகிய நமது நாயகம் ஜகத் சற்குரு முகியித்தின் ஆண்டவர்களைத் தியானித்துக் கொள்ள வேண்டியது. என்பது.

பொய்யுமப்பனித் துளிபெருத் திறைவனர்க்கு
உய்யும் நபியவ்யிருளினுவ் றகுலுவந்தே
வெய்யவனொளத் தகுமுகியித்தின் பாதஞ்
செய்யெனுமுன் செய்யுமத் திறத்தினை நினைப்பாம் (202)

தாற்பரியம்.

மிருராஜ் உடைய இரவில் நபி அவர்கள் ஜிப்ரீல் உடை யதானத் தைக் கடந்தவுடன் அங்கு வந்து தோற்றரவாகிய பெரும் வழியான இருள் திரையிலே பெருமானவர்களின் பாரதா விந்தத்தைச் சுமந்த தமது சற்குரு முகியித்தீன் ஆண்டவர்களின் பாதத்தை தியானம் பண்ணினால் நாம் நினைக்கும் முன் எந்தகாரியமும் சித்தியடையும். என்பது.

திறத்தொடு தமக்குந்தெளி வாலருமதக்கு
முறைத்திரு மனத்திலிறை யுற்றிடுமக்காவி
லுறைப்பொடு வருத்துமச் சுடரினிலுதித்த
நிறைத் துறுமுகியித்தீனை நினைத் துநப்படைப்பாம். (203)

தாற்பரியம்.

நப்புடைய ரகசியத்தில் மறைந்திருந்த ஜோதியானது ஆதமு டைய உலகத்தின் கண்ணேபல ஜீவராசிகளாகப் பிரிந்து, அந்த ஜீவ ராசிகளை பாரபரிக்கும் பொருட்டு அநேக தீர்க்க தரிசனங்களுடைய வல்ல பத்தில் திருப்பி வேதங்களைத் தனக்கு அத்தாட்சியாகக் காட்டிக் கடைசியாக மக்கமா நகரத்தில் அவதரித்துப் பிரகாசித்துக் கொண் டிருந்து, அப்பால் தனக்குள்ளிருந்து ஒரு ஒளியை வெளியாக்கி அதற்குத் தன் சுதந்தரங்களைக் கொடுத்து மறைந்த வஸ்துவாகிய உலகஞான குருவாகிய நமது முகியித்தீன் ஆண்டவர்களை நினைத்து எப்போதும் தியானம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டியது. என்பது.

வேறு.

இக்லக்லாவைத் தெரிசித் தாருமேற்திறைஞ்ச வல்லிரேல்
நல்லலாபம் பெறுவீர் நாளை நகரவள்ளியும் ஹறுஞ்
சொக்லொணத வுண்மையைத் தொடர்ந்து கண்டிறைஞ்சிடார்
வல்லதாயனுமை நாளை வள்ளிபுகுவதுண்மையே. (204)

தாற்பரியம்.

இக்லக்லாஹை வென்று தியானத்தில் வைத்து வணங்க சத் துவம் படைத்தீர்களோ யானால், மேலே வருகின்ற நகரத்தின தெருப்பானது, உங்களுக்கு ஹறுமாக இருக்கும், அல்லாமல் அதன்

வல்லமை யுள்ள றப்பை நேராகக் கண்டு வணக்கஞ் செய்யத் திறமை யில்லாத பாதக ஜனங்களுக்கு அல்லாவின் பேரில் சத்தியமாக அக் கினி கொழுந்து விட்டெரிகின்ற அந்த நரகமானது காத்துக் கொண் டிருக்கிறது, என்பது.

பருதிதிங் களுருகி நின்றபழைய சோதிநாதனைக்
கருதியாரு மருவி நெஞ்சிற்க சடறுத்து நோக்கிடார்
குருதியாறு பெருகியோடுங் கொடியதோஷக் கானதிற்
சுருதிவந்து புகுவரென்று தூய்யநாயனோதினன். (205)

தாற்பரியம்.

''சூரியகலையும், சந்திரகலையும் உருகி நிற்கும்படியான அந்த பழயகாலத்து வடிவான றப்பை யாராவது உள்ளத்தில் வியாபகம் வைத்து, தேடிக்காணாமல் இருதயத்தில் கசடுவைத்து அலைவார்களா கில், அந்த முண்டங்கள் மேலைக்கு அவர்களை சூரியவெப்பத்தால் வேகடித்து அவர்களின் உரோமகால்களுக் கிடையிலே பிரிட்டோடும் இரத்த ஆற்றில் கிடந்து மிதக்கப்படுவார்கள் என்று அந்த பொய் ஜனங்கள் திட்டமாய் அறிந்து இருக்கட்டும் என்று அல்லா சொல்லி இருக்கின்றான். என்பது.

அண்டர் முனிவரரக்கர்பேய் களவனிமாந்தர் யாவரும்
விண்டமறையுந்தேடுதின்னம் வேந்தனறென்றறிந்திலேன் [கிடா
தொண்டர் தெரிசித்துணரும் பொருளைத் தொடர்ந்து கண்டிறைஞ்
வண்டர் நரகில்வந்து புகுவரென்று வள்ளலோதினர். (206)

தாற்பரியம்.

வானவர்களும், முனிவர்களும், ஜின்களும், பூதங்களும், இன் னும், தேவதைகளும் இந்த மர்மத்தைக் கண்டு கொள்ள வேண்டு மென்று எவ்வளவோ பிரயாசைகள் எடுத்தும் இயலாமல் இருக் கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட ஆநந்த இரகசியத்தை நான் என் றப்பி டத்திலிருந்து மன்றுடி வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இவ்வ ளவு அரியபிரயாசையின் பொருளை மேனி மினுக்காக விட்டுவிட்டு வேடிக்கையிலும், விளையாட்டிலும், காமக கூத்தாட்டத்திலும் காலங்கழிக்கும் மூடர்கள் கடைசியாக மீட்சியில்லாத கொடிய நர கத்தில் தடையில்லாமல் வந்து விழுவார்கள். என்பது.

உவ்வெழுத்து வித்ததாயு காரமுன்றும் வேருமா
யவ்வெழுத்திலே முளைத்தனேகனேக ரூபமாய்ச்
செவ்வெழுத் தனைத்திலுஞ் சிறந்த மந்திரத்தை நீர்
லவ்விலுற்றிருத்தியே மகிழ்ந்து பாருநும்முளே. (207)

தாற்பரியம்.

உகாரமென்னும் ஒளிவானது சமஸ்த உலகங்களுக்கும் வித்தாகவும், உஹதத்தானது அவர்களுக்கு வேராகவும், அவியில் நின்றும் எழுத்து உலககோடிகளாகமீண்டு அதில் அநந்தாநந்தம் ஜலடங்களுடன் ஒன்றுக்கொன்று பேதாபேதப்பட்டு நிற்கின்ற சிவந்த எழுத்தாகிய சரீரத்தை உடைய ஜீவன்கள் யாவற்றிலும் சங்கிலித் தொடர்போல மருவிநின்ற ஒரு நப்பை, நீ நினைவில் வைத்து தாராட்டிப் பார் அப்போது உனக்குள்ளே ஸமஸ்த உலக ரகசிய வசியங்களுந் தெரியவரும், என்பது.

குருக்களற்ற ஞானமுங் குணங்களற்ற சீஷனுங்
கருக்களற்ற வித்தையுங்களங்கமுற்ற புத்தியு
முருக்கமற்ற நெஞ்சமு முணர்ச்சியற்ற நிலையெல்லாம்
சுருக்கமற்ற சோதியைத் தொடர்ச்சியற்ற தொக்குமே (208)

தாற்பரியம்

காமிலான சற்குரு வானவன் காண்பித்துக் கொடாதஞானங்களும், அவ்வித குருவானவன் காண்பித்தாலும் அதைநல்ல குணத்துடன் பெற்று அதன்படி நடவாத சீஷனுடைய பாடும், ஏதும் ஒரு கருவும் இல்லாமல் பண்ணுகிற மந்திரவேலைகளும், அழுக்கு நீங்காத புத்தியும், ஏதுவும் ஒருவஸ்துவை நினைத்து உருகாத மனங்களும், உணர்ச்சியில்லாத மூனியும், ஆக இவைகளெல்லாம் கூடி தன்னுடைய மர்மமான கவிமாவின் பொருளறியாதவனுடைய கெதியாகும். என்பது

வெண்ணீறற்றகோயிலும் விளக்கமற்ற செல்வமுங்
கண்ணீரற்ற கிருபையுங் கணவனற்றமங்கையுந்
தண்ணீறற்ற வாவியுந் தயங்குமித் தவகையெல்லாம்
தண்ணரியுற்றபொருளையாரும் நாட்டமற்ற தொக்குமே. (209)

தாற்பரியம்

திரு நீறில்லாத கோயில் ஸ்தலங்களும், கண்களில் இருந்து நீர் வராத கிருபையும், விளக்கலங்காரமில்லாத வீடுகளும், தண்ணீரில்லாத தடாகங்களும், புருஷனில்லாத பெண்டுகளும் ஆக இவை

கள் எல்லாம் நம்மிடத்தில் சதாவும் கலந்து உறவாடிக்கொண்டிருக்கும் ஆதிவஸ்துவான நம்மை அறிந்து கண்டு கொள்ளாத மடையர்களின் கெதிபோலாகும். என்பது.

கோயிலாவதே தடாகுளங் களாவதே தடா
பாவியான மூடனே நீ பாழிலேசெபிக்கிறாய்
லாயிலாக இல்லல்லாஹூ முகம்மதுற்றசூலுல்லாவென்
றெய்விலாமலோ தடாவுயர்ந்த சொற்கமதுவடா, (210)

தாற்பரியம்.

அடேமகனே, கோவிலென்பதும், குருக்கள், குளங்கள், தீர்த்தம், பூசைகள் என்பதும், பார்க்கும்போது அவைகளெல்லாம் வயிற்றுச் சாமிமார்கள் அந்தக்காலத்தில் ஏற்படுத்தியதல்லாமல் உண்மையில் ஏது? பாவத்தில் முழுகிப் போகின்றவனே! வீணுக்கு நீ ஜபிக்கிறதும், பூசிக்கிறதும் கடைசியில் பாழாகிவிடும். அவைகளை விட்டு விட்டு ஞான மந்திரமாகிய லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு முகம்மதுற் றசூலுல்லாஹி யென்கிற கலிமாவை யோதி அதிலிருக்கின்ற உன்னை நீ உணர்ந்து தெளிந்துபார், உடனே சுவர்க்கத்தின் இன்பங்களை அநுபவிப்பாய்? என்பது.

கையில் நின்றபொருள் தன்னை காடதெங்குந் தேடுநீர்
மெய்யுள்ளத் தெழுத்தைஞ்சு பங்குதல் விண்ணோர்களும்
பொய்யுளந் தடைந்தவைம் புலன் களைந்து பூதமுப
பையுள் வந்திருக்கு துண்மைபார்த்தறிந்து கொள்ளுமே (211)

தாற்பரியம்.

கையில் வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கலைந்த ஒரு பெரும் பேயனைப்போல் உங்களுடைய இருதயத்தின் கண்ணே, நம்மை வைத்துக் கொண்டு காடு மலைகளெல்லாம் போய் அலைந்து தேடுகின்ற பைத்தியகார ஜனங்களே? கேளுங்கள் இந்த சரீரத்தின் கண்ணே ஐந்து தத்துவ எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஐந்து பூதங்களாக இருந்து சரீரத்தை நடத்துகின்றன. மலக்குகளும அந்தப்பூதங்களைக் கலந்துதான் இருக்கிறார்கள். இன்னும் அவைகளின் உதாரணமாக ஐந்து புலன்களும் இருக்கின்றன. இந்தப்புலன்களும் பூதங்களும் உங்கள் இருதயத்தில் இருந்து வாழ்கின்ற நம்முடைய மாயையில் காரியகாரர்களாக இருக்கின்றன. ஆனபடியால் அந்த உண்மையைப் பார்த்துக்கொண்டு வாழுங்கள். என்பது.

---

* இந்தப் பாடல் சாஹிபவர்கள் ஜீவிய சரித்திரத்தில் வருகின்றது.

பையுள்வத் துறைந்து நின்ற பரமரக சியங்களை
மெய்யுளாருங் காண்பதன்றி வேறுதேடிக் காணொணா
தையு முக்கு ணத்தைவொன்ற தாக்கிநம்ம கத்துளே
யுய்யுமஞ்செ முத்திலொன்றை யுற்றுயுணர்ந்து பாருமே (212)

தாற்பரியம்.

இருதயத்தில் வந்து கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஆதிகாலத்து இரகசியங்களான அந்த உணர்ச்சிகளை இந்த சரீரம் இருக்கும் போது காண்க வேண்டுமே அன்றி மற்றப்படி எவ்விதத்திலும் இயலாது. அடிக்கடி மாறிமாறி வருகின்ற மூன்று குணங்களான ஆசை ஆணவம் மாய்கை யென்பவனை மாற்றி ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு, உங்களுடைய கல்புக்குள்ளே வசாடுகின்ற ஐந்து அஞ்சிறுகளில் ஒன்றாகிய ஆகாயம் என்னும் நினைவை செல்லவைத்து நீங்கள் பாருங்கள்! அப்போது நான் சொன்னது முழுவதும் உண்மையாகும். என்பது.

ஆறிரண்டா மங்குலம் மடர்ந்திரண்டு நாசியில்
ஈறதன்றி ராப்பகலு மியங்கியுச்சி யூடெமுந்
தூறியொப் புவமைகளன்றி யுட்கலந்த நாதனைத்
தேறுமோ ரெழுத்தினூற் றெளிந்துபாரு மும்முனே (213)

தாற்பரியம்.

பனிரண்டு அங்குலம் அளவு கொண்டு இரண்டு நாசித் துவாரங்களுக்கும் உள்ளேயோடி, ஒருமுடி வன்னியில் இரவு பகலாக, நின்று உச்சிக்கு நடுவாகிய மகாமன்பகு மூதென்னும் புருவமத்தியில் வந்து பிரகாசிக்கும் வண்ணமாக உலாவிக் கொண்டிருக்கின்ற கருணையான றப்பை இன்னும், யாதொரு ஒப்பு உவமையில்லாமல் இருதயத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற றகுமானை, உங்களைக் கடைத்தேற்றக்கூடியவோர் எழுத்தைக் கொண்டு உணர்ந்து பாருங்கள். என்பது.

குருவெழுத்த நிலைகன்மூலக் குகையில் நின்று சென்னிமட்
டுருவதன்றி ராப் கலினு னோடிமீளும் நமதுபக்
சிருபதங்கு லத்திலெட் டிசைந்தகத்துள் வாங்கியே
பொருவதன்றிப் பன்னிரண்டங் குலப்புறத்தி லோடுமே. (214)

தாற்பரியம்.

நமது வாசியென்ற குருநாதனுனது. மூலக்குகையில் இருந்து எழும்பி, சிரக மட்டிலும், இரவும் பகலும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அதானது கண்டத்திற்கு மேல் எட்டு அங்குலம் ஒடி, இருதயக் கமலத்தில் எட்டங்குலம் இறங்கி வாங்கி நிற்கின்றது. இதன்றி வெளியில் பன்னிரண்டு அங்குலம் ஒடி மீள்கின்றது. இதன் தெளிவான விபரம் நாம் இங்கே சொல்ல மாட்டோம் காமிலான பீர்களைப் பிடித்துக் கேட்கவும், என்பது.

இந்தவாற தாகச்சற்று மிடைவிடாதி ராப்பகல்
நித்தமாக வோடிமீளும் நிகரிலாதோ னருளினல்
சித்திடமலேகநாயன் திக்கிசேருட லற்றபின்
முந்தமான்வ ரென்றறிந்து மூயலுநமதுள் ளருளையே. (215)

தாற்பரியம்.

மேலே காட்டிய விதமாக, கொஞ்சமாகிலும் ஒய்வில்லாமல் இரவு பகலாக நம் வாசியானது நப்புடைய கட்டளைப் பிரகாரம் ஒடிமீள்கின்றது. இத்தனை யருமையான உறவாளியை அவன் சொன்ன பரம ரகசியமான. மந்திரத்தால் நேசித்து வசியப்படுத்தாதவர்களெல்லாம் கடைசியாக தன்சரீரத்தைவிட நேரிடும். என்பது.

நலத்தோடன்னையும் பிதாவும் நாடிமிச்சைகூடுமச்
சலத்திருவெலேப் படைத்த தப்பிரானை நப்பியைம்
புலத்தை வென்றடக்கியைந்து பூதமூக்குணத்தையும்
மலத்தையும் மடக்க வல்லமாந்தர் காண்பதுண்மையே (216)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய தாயும், தகப்பனும் காமங்கொண்டு நினைத்த நினைப்பின் இஷ்டினுல் வீடு கூடின ஆசையில் இருந்து வழிந்து வெளியாகிய ஒரு சிறிதான இந்திரிய ஜலத்தால் நம்மை இத்தனை பெரிய சரீரங்களாகளாகப் படைப்பித்த இணையில்லாத கருணாகர வல்தாகிய அந்த நப்பை சந்தேகமில்லாமல் நம்பி, ஐந்து புலன்களையும் வென்று, காமியம், ஆங்காரம், மாய்கை என்னும் மூக்குணத்தையும் அடக்கி, பூதகிருத்தியங்களையும் வென்று கெட்ட என்

ளைங்களைக் கடந்து ஏகோபித்திருக்கின்ற வல்லமையானவர்களான தாதாக்கள் தன்னைக்கண்டு தரித்திரியந் தீர்வார்கள் என்பது நிச்சயமான உண்மையென்று நான் உறுதியாகச்சொல்வேன். என்பது.

வேறு.

இருபதொடிரண்டா யிரத்தினுளுறைந்தே
கருதரு நல்மூலக் கருத்தனுருவாகித்
திருவருள வில்வந்தொளி சிரத்தளவுசென்று
மருவுதமிளோடவனில வந்தனளிறைந்தே. (217)

தாற்பரியம்.

அந்த பரிபூரண தத்துவமாகிய றப்பின் வெளிச்சமானது, இருபத்திரண்டாயிரம் நாடிகள் நரம்புகளுக்கும் துணைக்கொத்து, கருவான மூலத்தில் நின்றும் உருவாகி, அங்கிருந்து சிரசாகியதும், உச்சியில் நடுத்தலமாகியதும் ஆனபுருவ மத்தியில்வந்து பிரகாசித்து அதிகாரம்பண்ணி இருதயத்தில் உறைந்திருக்கின்றது என்பது.

நிறைந்தஉனிரந்தரம் நினைந்தெமை வனைந்தே
மறைந்தவன் மொழிந்த மவுனத் தொடுருவாகி
யறைந்தவனிறங்கு பத்தர்நெருடுமுன்னைத்
துறைந்தவனுவந்ததை யுரைத்திட வொணாதே. (218)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் நிறைந்த பூரணமானது பதினாறு கலைகளான சந்திரனோடும், சூரியனோடும், ரகித்து, பதினாறு கலையும் பதினாறு சுவாசசாரங்களாகப்பிரித்து, சரீரத்தில் வுலாவிக்கொண்டு ஒரு உலகத்தையாவது தன்னைவிட்டும் விலகாது. பரிபாலித்து வருகின்றது. இதையாருக்கும் மர்மத்தை உடைத்துச் சொல்லப்படாது ஆனதால் அடங்குகிறேன். என்பது.

உறைத்திட வொணாதை வெளிமுகடருமொன்றுய்ச்
சிரத்திடை விழித் தெரிசனைக்கு ளுருவாகிப்
பரந்தவுயிருக்குளுடல் பணித்திடவுள்ளத்தில்
இறைத்த வசனத்தினில் இசைந்திட வொண்ணாதே. (219)

தாற்பரியம்.

என்ருலும், சற்று சயிக்கினை செய்கிறேன். அந்த நப்புானது முச்சுடர்களும் கூடி ஒன்ருக ஹிக்மத்தால் திரண்டு, சரீரத்தின் பிரதானபுலமாகிய இரண்டு நேத்திரங்களுக்குள்ளும், வந்து பிரகாசித்து நிற்கின்றது. அங்கிருந்து சரீரத்தின் பாதாள உலகமாகிய, கீழ் மண்டலங்களுக்காக இருதயத்தில் வந்து பாதுகாக்கின்றது. அதன் விபரத்தையும் சொல்லப்படாது. என்பது.

இச்சைத்திரு விழிக்கிடை யெதிர்த்திடு மதற்குள்
வசித்தெழு மணங்கள்மது ரங்கள் கருவுள்ளத்
திசைத்திடுதல் கருண்டருசிய் நிற்றருள் சொரித்தே
யுசத்திறைவனென்றவ முறுலாவிய நிற்பானே. (220)

தாற்பரியம்.

இரண்டு நேத்திரங்களுக் குள்ளும், ஒளிமயமாக நின்றிலங்கி அதனுள்ளே தேவாமிர் தங்களும், பரிமள வாசனைகளும், கமழும்படியாக ஒரு கோலமாளிகை வரும். அதுதான் அறுஷு, அப்போது உன்னைக்கவந்து கொள்ளும்படியாக நப்பானவன், ஆசையுடன் உலாவிக்குலாவி வருவான், என்பது.

நின்றிறைவனெந்தநினைவுக்குள் நினைவாய்வந்
தண்டமறியாதருளணிந் துவறாகித்
தொண்டரிருகண்ணிடை துவங்கிடவணங்கிக்
கண்டனெரு வட்டமுயர் கல்புறமகிழ்ந்தே. (221)

தாற்பரியற்ம்

நானும் அவ்விதம் வந்த நப்பை எவ்விதத் தெரிசித்தேனுனல்:- என் நினைவானது நினைத்துக்கொண்டிருக்குமபோது, அந்த நினைவில் நினைவாக வந்தான். அப்படி வந்தவன் தன் மலக்குகளுக்கும் தெரியாதவனுக வந்தான். வந்தவன்என்னை ரொம்பவும் காமமுகத்துடன் அழைத்து ஒன்றுபடுத்தி யணைந்தான். அணைந்தவன் உலகமெல்லாவற்றிலும் தெரிந்தான். என் கல்பிலும் கண்ணிலும் இருந்தான். அவனது இந்திரஜாலத்தை யெவனுல் காணக் கூடும் என்று, ஆனந்தப்பட்டுவணங்கிக்கொண்டேன். இந்தப்பேச்சானது, அந்தத் துறையில் உள்ளவர்களுக் கன்றி மற்றவர்களுக்கு விளங்காது. என்பது.

வேறு.

தேனுமாவுஞ் சீனிபாலுஞ் செங்கனி வாழைக்கனியு மொன்
ருவமந்திர முட்கமலத் தரனுஞ் சேர்த்துக் குழைத்யான்
ருனுமவனு மருத்தஞானத் தலமதையெம் மிறைவன்
நீணமாயை மூன்றும் போயெமது வந்து வந்ததே (222)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் வந்த றப்பானவன் என்னுடன் கலந்த விதமாவது எப்படியென்றால் வாழை, தேமா, பலாவென்னும் முக்கனியும், தேனும் குழைத்துத் திரட்டி, தேனை வார்த்துப் பிசைந்து நானும் அவனும் சம்பிரம உல்லாச சல்லாபமாக இருந்து விசனமற்று தின்றோம். இத்துடன் இருதய கமலத்தின் அமிர்தமாகிய ஸஞ்ஜீவியும் தீம்பானங்களும் சேர்த்து அருந்தி ஆநந்த வெள்ளத்தில் ஒய்யாரமாக மிதந்தோம். அப்பால் நானும் அவனும் இஷ்கில் இருந்து வெந்து உருகி, ஒன்றாய் ரமித்தோம். அப்பால் என்ன பேச்சிருக்கின்றது. என்ன ஞானமிருக்கின்றது? என்ன முடிவிருக்கின்றது என்பது.

எழுதப்மாதிமவுன மில்லென் றிருதயக் கண்ணாடியின்
ஒழுகு நீதிநரு மெய்ஞ்ஞானத் தொனி திரண்டருபமாங்
கழுகண்ணாறு தசமன்னிரி லாறு பலவு மருள் செய்தே
தொழுமனைவிலஃ தென்னேர் கஜாதுகண்டு வந்ததே (223)

தாற்பரியம்.

ஆதியுடைய ரகசியத்தை ஒருவன் காணவேண்டுமானால், அவன் வாயைப் பிதற்றாமல் மௌனஞ் சாதித்து தனது இருதயத்தின் கண்ணாடியின் பேரிலேயே நோக்கமுடையவனாக இருக்க வேண்டும். அத்துடன் உலகவாசிகள் பேரிலும், ஜீவராசிகள் பேரிலும் கருணையுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். நீதியை அனுத்தனையும் தள்ளாதவனாகவும் இருக்கவேண்டும். அப்படியிருப்பானானால் அவனிடம் ஆதியில் பலபல சொரூபங்களுடன் தெரிசனையாகத் தோன்றும் அவ்விதம் கண்டவுடன் ஸாஜூது செய்யவேண்டும். என்பது.

உகந்தெனக்கு வோன்றதான வுட்கலந்த சோதியைப்
பகர்ந்திடிற் பராபரத்தி லுத்தமான மந்திரம்
மகிழ்ந்துரைக் கொணாதுளத்துள் வன்னிகாலுங் கூடியே
கனிந்ததைத் தெளிந்துகாண்பர் காட்டொணாது காணுமே (224)

தாற்பரியம்.

உன்னை உகந்து நானென்னும் ஜோதியை உன்னுள் அமைத்து நடத்துகின்ற வடிவாகிய நம்மை யாராலுஞ்சொல்ல முடியாத மனி மந்திரமாகிய அந்த எழுத்தால் அறியவே நெருப்பும், காற்றும் ஒன்று கூடி இருதயத்தில் எப்படியும் சொல்லமுடியாத மாதிரியாக தோன்றும். அப்படிதோன்றினவுடன் அவ்விரண்டும் போக மீதம் இருப்பது சொல்லக் கூடாது. என்னவென்றும் உன்புத்தியே சொல்லும் என்பது.

காட்டொணாது காணுகின்ற காரண நம்முச்சியி
லூட்டொணா தென்றுணர்வுதத்த லூறணிக்குள் யாவருஞ்
சூட்டொணாது மாமலர் சுரந்தெழுந்தமதுவையுண்
டாட்டொணாது தென்றிடும் வண்டலைந்திடாது காணுமே. (224)

தாற்பரியம்.

யாருங்காட்டாமல் நம்முடைய விடாமுயர்ச்சியால் வந்து பிரகாசிக்கின்ற மஹாஷீக்கை. சரீரத்தின் பிரதான கருவியாகிய உச்சியின் நிலையென்கின்ற ஊறணிக்குள்ளேஒருவருங் கொய்து அணியமுடியாத மகாமகத்வம் பொருந்திய மலர் ஒன்றிருக்கின்றது. அந்த மலரில் துளிக்கின்ற தேனாகிய அரிவை கிரஹிக்கும் வண்டுபோல் நம் சுவாசமானது உலாவிவரும். அதைப்பாருங்கள்? ஆநந்தியுங்கள்? என்பது

அலைந்திடாதசைந்திடா தனைவருக்குமாகிநின்
றலைந்திடாது வந்திடாது வந்த மேலவர்க்குளங்
கலைந்திடாத மூலநற் கருத்திலுற்ற மந்திரந்
தொலைந்திடாது வந்தெழுந்த சோதி நின்றிலங்குமே. (225)

தாற்பரியம்.

நீ அந்த மூலமந்திரமாகிய வாசியை நினைவுடன் பழகிக்கொண்டால் அது எந்தநாளும் உன்னை விட்டும் பெயராது. அசையாது. உன் சரீரத்தை உலையவிடாது. உன்னையன்றி மற்றொன்றை உகக்காது உன்னை யெப்போதுந் தன் மனதில் வைத்து தாலாட்டிப் பாராட்டும். ஒருநாளும் உன்னை விட்டு, இன்னொரு சரீரத்தையெ

ாது. சதா காலமும் நிலையாகிவிடும். நீயெங்கே போனாலும் அவ் வெல்லாம் அது உன் கூடவே வொளிவு பந்தத்துடன் வரும். என்பது.

இலங்குமா மணிக்குள்வந் தெழுந்த காலத்தமிர்கள்வந்
தலங்குமானிடக்குளான மூலமந்திரம்
பலகலான பேறுநற் பதவியுற்ற தெம்புளந்
துலங்கு ஞானத்திருவரங்கச் சோதிவட்டமானதே. (227)

தாற்பரியம்.

இந்த மாயமான உலகத்தில் சரீரமெடுத்து வந்திருக்கின்ற ஜீவ ஜந்துக்களிளெல்லாம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற அநேக ஆசையுள்ள அந்த ஜீவமந்திரமானது, தான் அதைப் பலாபலன்களுடன் கலந்து கொண்டபிறகு அது என்னிடத்தில் பெரியகிருபையுடைய தேவஒளியாக என்னை வனைந்து கொண்டது. என்பது.

வட்டமான தெட்டுமிப்ப வடிவுசத்தி சிவனுமாம்
பட்டமான தெட்டுருப் பரந்தெழும் பரஞ்சுடர்
நட்டமான தெட்டுநன்மை தீமையற்றஞானமா
யிட்டுமாறுமெட்டுநம் மிருதயத்திற்காணபதே. (228)

தாற்பரியம்.

அதுவனைந்து கொண்ட வட்டத்தில் எட்டு அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. இன்பம், அழகு, சத்தி, சிவன் முதலானவைகளாகும். அதற்கு உருக்கள் எட்டு. உள்ளது அதானது, இவ்வுலகத்தில் பரந்து விசாலித்துக் கிடக்கின்ற ஒளிவு கணாகும். அதில் நஷ்டமுள்ளது எட்டாம். அவைகள், நன்மையு, தீமையுமில்லாத ஞானங்களான பொய்களாகும். இந்த வகைகளெல்லாம் நம்முடைய இருதயத்திற் கண்டு கொள்ளலாம். என்பது.

இருதயத்தையெவ்வுயிர்க்கு நிலக்குகின்ற சோதியை
யுறுதிசற்றெழித்திடாமாலுபிரை வைத்துணர்த்தியே
மறுதிசித்தமருளுநந்தி மதிகருபத்தொளி தரும்
பெறுதி முற்றுமருள் மெய்ஞ்ஞானப் பேறுபெற்றுவாழ்வரே

தாற்பரியம்.

இருதயத்தில் எந்த உயிர்களையும் வைத்துப் பாதுகாக்கும் வடிவத்தை எந்தவிதத்திலும் மறந்திடாமல் உறுதிகொண்டு நினைத்து சித்திக்கும் மஹாத்மாக்கள், இருலோகத்திலும் ஞானவொளிவு பிரகாசிக்கும் படியாக இருப்பார்கள், என்பது.

வாழ்வுமு மைமாயையான் வருத்தநு சியாவ ருத்
தாழ்வுமுன்றலாதிகூத் தலைமையைக்காய்ப்பகரவுஞ்
சானுமுன்றெழுத்திலொன்ற தாலெழுந்தங்கடிதலெ
வேழ்விமூன்றிலொன்றதால் விளங்கும் ஞானபோதமே (230)

தாற்பரியம்.

இந்தப் பொய்யான உலகத்திலுள்ள வாழ்வானது. மாயை முதலிய மூன்று மலங்களால் ஒடியமடகின்றது. மேன்மையான றப்பை ஆசித்து வணங்கி வெக்காவமும் ஜீவித்திருக்கின்ற. வாழ்வும் அதே முன்றெழுத்தில் நிற்கின்றது தன்னையறிந்துகொள்வதும முன்றெழுத்தி லொன்ருகிய ஹரிவில்தான் இருக்கின்றது, என்று அந்த ஞானவான்கள் அறிவார்கள், என்பது

ஞானமணிமாலைதனை நாவிலுறப்பேசிக்
கோனுணர்விளுலுறுதி யாக்கொளுமவர்க்கே
ரீனமனுகாதிடரிலைப் பிணியு நீங்கு
மானமுடையீசிதனின் வகையறியுமென வே. (231)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய ஞானமணிமாலையை நல்லபடியாகப் புகழ்ந்து அதன்படி சிறிதாகிலும் நடந்த சிநேகிமக்கள் யாவர்க்கும். சனம், கண்டம், வியாதி முதலான எதுவும் வந்தணுகாது, என்று நாம் உறுதியாக ஆசீர் வதிக்கின்றோம். அதுபோல்தான் இதன் தாற்பரிய உரையையும் உசக்கவேண்டும். என்பது.

தானவனுரைத்தனனென் றதும்துரைகேட்டு
மேனவமுகிவித்தின் விளம்பினாதுபோல்
யானுமெனுளத்திலறி வாலறிந்துநல்ல
தீனவர்க்கிசைந்தனன் திருக்காட்சி தாவே (232)

தாற்பரியம்.

நான் செய்த இந்த ஞானமணிமாலையிலுள்ள அர்த்தங்களான வைகள் அடங்கலும் என்னுடை இக்தியாறுக்கொன்றும் செய்பவே இல்லை, மிஸ்ருஜியில் தபியவர்கள் றப்புடன்கலந்து பேசியபோது

ரகசியம்பேசினூர்களே! அவைகளை அவர்கள் தங்கள் பேரனூர்நமது உலக சற்குரு தயாள ரஞ்சித கௌதுல் அஉலம் செய்யிது முகியித் தீன் அப்துல் காதிருல்ஜீலானி ஆண்டவர்களுக்குச் சொல்ல அவர் கள் எனக்கருளினூர்கள். அதனூல் நான் பலன் அடைந்த நிமித்தத் தாலே பாபம் ஏழைகளான உலகத்தார்களுக்குச் சொன்னேன் நம்பினவர்கள் திருக்காட்சியடைவார்கள். நம்பாத ஏமாளிகள் நர கபாதனை யடைவார்கள். என்பது.

வேறு.

தந்தமதுளத்தி லிறைவிண்ட வசனங்கள் தவிரா
　　தெழுதிவைத் தவர்களும்
வந்திதை படித்து மனு ஞவுடனுளத்தில் மகிழ்வான
　　தவில்செய்யு மவரும்
முந்தவிதனைச் செவியுறுத்துமவரும் முறையின்
　　மூற்றுமுரை கேட்குமவரும்
அந்தநபியூரின் சபா அத்தோடு ஜென்னத்து
　　நகரோடணித்தாறு பெறுவார். (233)

தாற்பரியம்.

இந்த ஞானமணிமாலையை ஒவ்வொரு உலகவாசிகளும் மனக் கஷ்டில்லாமல் இருதயத்தில் வைத்தவர்களும், இன்னமும், இதின் சுவடிகளைப் பிழையில்லாமல் எழுதிவைத்தவர்களும், இம்மாலையை ஜனங்களுக்குப் போதனை பண்ணும் பொருட்டு தப்பில்லாமல் அர்த் தம் செய்கின்ற குருமார்களும், அதனைக்கேட்கும் சீஷர்களும், மற்ற இதர ஜனங்களும், நமது வள்ளான ஒளிவான தெளிவான உலக மகாசற்குருவான நாயகம் றசூலுல்லாகி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின் ஷபா அத்துக்குப் பாத்திரவாளிகளா கின்றதுடனே விசாலையும் தெரிசிப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

பெருமைக் குரியோனைப் பிறப்பிறப்பொன் றில்லானை
யருமைப் பெரியோனென் றூர்சொன்னூர்—பெருமையுறுங்
காணிதவகோடித நப்ஹூக்கா மெய்ஞ்ஞானமரைப்
பேணியுளத்தே பிடி. (234)

தாற்பரியம்.

பெருமை யென்பதற்கு உரிமையான நருமானை. இன்னும் அவனை ஒருவர் பெறவும் அவன் ஒருவிதத்தால் இறக்கவும் இய லாத அதீதமயமான தப்பனை. அருமையுள்ளவன் பெரியவன் அல்லாகு அக்பர். என்று சொன்னதனுல் ஒருகாரியமும் பலி யாது. இந்த உலகம் யாவையும் உனக்குச் சுயாட்சியாக்கித் தரு கின்ற அந்த கலிமா மந்திரத்தால் இருதயத்தை அறிந்து பிடித்துக் கொள், என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பெறும்பதினு லெழுத் தாலுருவாகிப் பிறக்குபல
நுறுங்கரும்பாறையின் மேற்றினமான மொரே ழ்வின் றிமூர்த்
தெறும்பதினுலுசுறுப்பொளிகா ஞ மிதயத்தழுக்
கறும்பதினுலொடு நான்கு மொன்றுகப் பிடித்தவர்க்கே. (235)

தாற்பரியம்.

இந்த ஈரேழுலோகங்களும் சொந்தமாக இருக்கும். அது எவ ருக்கென்றால் - உண்மையான கருவிபாகிய கலிமாவில்* சிறுக்கை யும், குபிரையும் விட்டு நடுவே இருக்கும் தத்துவத்தை மனக் கசடு வஞ்சகமில்லாமல் அறிந்து ஒருமையானவர்களான ஒலிமார் களுக்கு என்பது.

அருளொரு நாளென் றுக் காறெட்டு மூன்றெழுத்தாகுமதுன்
ளிருளரும் பகலுச்சி நேரமுமகரி பொடிஷாவருமளவும்
பொருவறுமசறொடு லுகர் பஜிரனவும் பரிபூரணமாய்
வெருளறுமாறெட்டு நான்குறைவாது விரும்புவர்க்கே. (236)

தாற்பரியம்.

பரிபூரணமான நருமானை யதின்ற நாதாக்களுக்கு அருளா னது அன்றுடம் பதினலு எழுத்தாகப் பிரிந்து வரும். அந்த எழுத் துக்களே, பகல், உச்சி, அசறு, மகரிபு, இஷா, லுகறு, பஜிறு அள வும் குறையாமல் இறங்கும், என்பது.

விரும்பு வருள்ளத் திலங்கு மெய்ஞ்ஞான விளக்கொளியைச்
சுரும்பதினலுட் டலங்களென்றேகிச் சுழன்றதுபோ

* சிறுக்கு. என்பது மனவேற்றுமை. ‡ குபிர். என்பது இருவினை

லரும்பலத்துள்ளந் தருளாளிறையவனைந் தொழுவோர்க்
கிருப்பிளம்பொன் வெகுமாற்றுறையாணிக் கிசைதிடுமே (237)

தாற்பரியம்.

நாம் விரும்பி இருக்கின்ற மெஞ்ஞானத்தின் விளக்கின் சுடரான வெளிச்சத்தை, உள்ளத்தில் வைத்துக்கண்டு தொழுபவர்களின் ஜடலங்களானது, புடத்தில் வைத்துப் பழுத்த பசும் பொன்போல் பிரகாசிக்கும், என்பது.

விருத்தம்.

இசைந்திறைவனுமம்பதி னெட்டுமொருமூச்சில்
லசைந்தெழு மெஞ்ஞானமணி மாலைக்கொடுத்தே
முசிந்ததனி முற்றுமுசி யாதிதை மொழிந்தோர்க்
குசந்ததலமீந்தரு ளுவந்துறதுமானே. (238)

தாற்பரியம்.

அல்லா உடைய திருநாமத்தைக்கொண்டு, ஒரே நிஷ்டையில் இந்த ஞானமணிமாலையைச் செய்தேன். ஆனதால் இதை முடிய அறிந்து தொழுபவர்களுக்கு றதுமானே உன்னுடைய உயர் தலமாகிய விகாவைக் காட்டியருள்வாயாக. என்பது.

மானெருகலைக்குருகி வரும்வழியின்மீதே
நீனவரெதிர்த்தடிமை செய்தகமலத்துன்
ஈனமதகற்றியிரு பார்வையும் நிறைந்த
ஞானமணிமாலை நமுவாதவனிசைத்தான். (239)

தாற்பரியம்.

ஒருமானுடைய துன்பத்தைபகற்றிவிட்டவர்களான நபியவர்களின் கட்டளைப்பிரகாரம் தீனவர்களான நமது சகோதரர்கள் இருதயத்தையறியும் பொருட்டு இரண்டு நேத்திரங்களின் வடிவையும் கண்டவனுகிய தான் இந்த ஞானமணிமாலையைச் செய்தேன் என்பது

தானவனகிவாமலொரு தானவனமைத்த
வானவநில்லாமலொரு வானவரெழுந்தே
தீனவர்களோடு பகை செய்வதையறுக்கும்
ஞான வடிவாளென நமக்கிறையுரைத்தான். (240)

தாற்பரியம்.

தனக்கிணையில்லாதவனுகித தனித்த அல்லாகுத் தஆலா உற்பத்தி செய்த வானவர்களல்லாத வானவனுகிய அஜாஸில் உடைய

பகையை அறுத்து வென்று கொள்ளும்படியாக அந்த மந்திரத்தை நமக்கு அல்லா ஹ் ஞானவாளாயுதம் போல் சொல்லினன் என்பது.

நமக்குள்ளவாகுமவர் ஞானமதுபோலவாம்
நிமக்களவு நீசிளவு நீசிலிட மேலான்
நமக்குள்ளவாகி யொளிச்சர மொழிபரந்தே
யெமதுள்ளவாகியொளி யெங்குமுறைந்தானே. (241)

தாற்பரியம்

நம்முடைய ஞானம் எவ்வளவோ அவ்வளவு ஆகவும், நம்முடைய நீதியான குணங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு குணமாகவும், நம்முடைய உண்மைகள் எவ்வளவோ அவ்வளவு உண்மைகளாகவும் நமக்குள்ளே ஒளிவாக சரீரமாதிக்கமும் பரவியிருக்கிறது. அந்த சிருகிபறப்பு என்பது.

வேறு.

எங்குமென்றுமுள்ளவ னெவர்க்குஞ் சிவனாகிநின்
றங்கமான துட்கலந் தனேகருபரூபமாய்த்
தங்கு நம்மனத்துளே தரித்தஞானமாமணி
முங்குமாயாறப்பில் ஆல மீன் முடிந்த ஞற்றுமே. (242)

தாற்பரியம்.

எத்தக்காலமும் அழியாது ஜீவித்திருக்கின்ற அந்த றப்பானது இந்த சரீரத்தில் ஜீவ ஆத்மாவாக நின்று கொண்டு அநேக அநேகமான ரூபஹிக்மத்தோடும் இருக்கின்றது போல மனதில் ஊசாடும் கருமங்களான ஞானவிஷயங்களை அடக்கி இந்த ஞானமணியாலே முடிந்தது. உலகத்தார் யாவருக்கும் கிருபை செய்தருள்வான் றப்புல் ஆலமீனை றகுமான், என்பது.

ஞானமணிமாலை தாற்பரிய உரை

ஸம்பூரணமாயிற்று.

இங்ஙனம் :

செவ்வல்மாநகரம்

எம். ஏ. நெயினு முகம்மதுப் பாவலர்.

